

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

II. De Exemplis, ac Miraculis Deiparæ. De Peccatorum Conuersionibus. De Pœnis eorum, qui in Deiparam injurij fuere. Deque Hostium Ecclesiæ internecone Deipara virtute factis. Ad Cap. 20.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

Festum ad Nives, & reliqua Virginis festiuitates. De h. & de Teplis Deipara cap. 19. Assumptio. De Assumptione cap. 22. Hebr. 9. Gen. 9. Quod sit Aduocata cap. 39.

9. MATER DEI. Festo admirabili, quod vocant ad Nives, alijsque Deiparæ solemnitatibus, quibus aliquod eius siue præconium, siue in genus humanum beneficium celebratur: etenim huiuscemodi prærogatiuis, ac crebris, & admirabilibus miraculis, se Dei Matrem, ac rerum omnium Dominam declarat; idemque nos Templis in eius honorem excitatis Festis diebus ei dicatis, alijsque obsequijs reuerenter fatemur, grataque memoria recolimus.

10. ORA PRO NOBIS PECCATORIBUS. Gloriosa Assumptioni: quemadmodum enim Christus Dominus teste Apostolo Hebr. 9. In ipsura Cœlum introiit, ut apparet nunc vultus Dei pro nobis ostendens Patri latus, & vulnera: sic Deipara in Cœlum assumpta vultui filij appareret veluti arcus in nubibus (qui est diuinæ clementiæ signum) ei que pectus ostendit, & verba, quibus pro NOBIS PECCATORIBUS eius misericordiam inuocare non cessat. Quocirca in oratione, quam Secretam vocant, Missæ vigiliæ Assumptionis eiusdem Virginis Ecclesia per Deiparæ preces exaudiri à Deo suppliciter orans, de eadem verba illa pronunciat: *Quam idcirco de presenti seculo transfulisti, ut pro peccatis nostris apud te fiducialiter interesset.*

Sabbatum Deipara dicatum cap. 22.

11. NUNC DIEI sabbati Deiparæ peculiari ter dicato, quo NUNC, hoc est in præsentis vitæ decursu, quæ instar NUNC est breuissima, Ecclesia Virginis Deiparæ perpetuam memoriam recurrentibus hebdomadis recollit ob gladium doloris, qui eius animam pertransiuit, idque die potissimum sabbati, quo filij corpus exanime in sepulchro iacuit, eiusque præsentia, destituta erat;

simul etiam ea, quæ filius ipsa inspectante atrocissima passus erat apud se reputans acutissimo animi dolore veluti gladio confodiebatur: vsque ad illius resurrectionem die Dominico, quam firmissima fide præstolabatur.

12. ET IN HORA MORTIS NOSTRÆ. Festo perenni in cœlis: cum enim Deipara iuxta crucem morienti filio, quem æterno Patri prompta voluntate offerebat, forti quidem animo, sed non absque ingenti cordis sui cruciatu assistent; nosque omnes eo tempore ab eodem Christo in Ioanne dilecto discipulo commendatos in filios susceperit: mirum non est si suis clientibus, atque deuotis mortis eorum tempore, ut vitæ huius peregrinationem sancto sine claudant, peculiari patrocínio assiste-
De gaudio re, tantareque draconis vitæ nostræ calcaneo insidiantis caput conterere ei diuinitus sit datum, quo illi in cœlum ad æternam felicitatē & ad perenne festum, & gaudium, quod Beati ex Deiparæ Præsentia capiunt feliciter aliquando perueniant.

AMEN. Sic fiat *Dominia nostræ, Mediatricis nostræ, Aduocata nostræ.*
Per sacratissima viscera tua mysteria.
Per gaudia septem, doloresque totidem, quibus dum in terris degeres, potissimum affecta es.
Per privilegia tibi singulariter concessa.
Per gloriam, quam nunc in cœlis regnas.
Per viscera misericordie tuæ, quibus omnes ad te confugientes materna pietate complecteris: ut qui te vocam Dei genitricem veneramus in terris, tuus precibus, ac merito adiuti, vide- ro, colore te mereamur in Cœlis, o Clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria. Amen.

Festum perenni in cœlis, cap. 24.
De gaudio re, tantareque draconis vitæ nostræ calcaneo insidiantis caput conterere ei diuinitus sit datum, quo illi in cœlum ad æternam felicitatē & ad perenne festum, & gaudium, quod Beati ex Deiparæ Præsentia capiunt feliciter aliquando perueniant.

Bernard.

TRACTATUS

DE EXEMPLIS AC MIRABILIS

CVLIS DEIPARÆ.

PIO LECTORI.

Quomodo fulgura, voces, & sonitua ex Deiparæ throno

VITA de diuino Throno diuinitus accepta nobis tradit: S. Ioannes Apostolus in sacra Apocalypsi; inter illa quoque est, quod nos capite 20. huius de laudibus Dei-

paræ Libri explicandum, ac quomodo Deiparæ aptari possit demum ad suscipimus. Et de nunc Throno, inquit, procedebat Fulgura, Voces, & Tonitrua. At iam c. 20. cōmuni Doctorū sententiā figuratō Fulgura, miracula esse diximus; quippe quæ luce, & splendore suo conflagrant: Voces autem suaves prædicantium cohortationes, quibus deuus peccatores ad viam salutis reuocant-

tar. *Tritivua* denique, graues eorundem increpationes, quibus sopiti in sceleribus peccatores excitantur, ac terrore concutiuntur. Præter hæc autem per *Tonitrua* libet pœnas interpretari blasphemorum in *Deiparam*, vel *Hortum Ecclesiæ* euerfiones, quæ ex *Deipara* sæpè procedere, eiusque ope, atque præfidio fieri, satis capite illo exemplis ostendimus iam verò quia huius generis exempla, quæ diuersis in locis, ac temporibus acciderunt multa sunt, quæ si omnia in caput illud conferantur, iustam capitis magnitudinem longè excederent: si omittantur rebus fraudaretur *Lector* scitu, ut ipse quidem arbitror, non in iucundis. Idcirco nonnulla in ipso capite, quæ & cæterorum speciem sint, & propositum perspicue probent, se legi. Reliqua verò, quæ ex probatis *Auctoris* multo labore, ac studio conquisieram, in hunc ad finem *Operis* *Tractatum* reieci, qui sit capitis vigesimi *Appendix*: quo in tractatu eodem ordine, totidemque sectionibus exempla narrabimus quæ vel singularia in homines beneficia, siue ab ipsa *DEIPARA*, siue à viris Sanctis, *Deiparæ* tamen inuocatione, siue ab eadem *Deipara* certis in *Templis* præstita: vel peccatorum conuersiones tum blanda, tum leuera admonitione editas: vel blasphemorum in *Deiparam* pœnas: vel denique *Hortum Ecclesiæ* interuersionem *Deiparæ* vi, ac præfidio illustres palam faciunt. Quæ in ipso tractatus vestibulo te pie *Lector* monitum volui, ut prænofereres, cur in has classes hæc exempla redegerim, nimirum, ut dilucidius constet *EX DEIPARA TANQVAM EX DIVINO THRONO PROCEDERE FULGURA, VOCES, ET TONITRA.*

S Y M M A R I V M.

Varia Deipara miracula ex diuersis Auctioribus sectione 1. num. 1.
Aliquot Deipara miracula ex Vinsensio Beluacensi si lib. 7. speculi histor. nu. 3.
Aliquot Deipara miracula recentiora ex historia Indica P. Petri Massi Societatis Iesu. num. 7.
Cinias Imperiale in Chilenfi Regno apud Peruanam Regionem in India Occidentali ab Indis obfessa Deipara præsidium in necessitatibus experta. num. 9.
Miracula aliquot à viris sanctitate præclaris inuocatione Deipara alijs exhibita, quæ in scriptis sunt expostis. sect. 2. nu. 10.

Miracula Deipara certis in Templis edita sectio. 3. num. 14.
Miracula in ad Laureana ibidem.
Miracula quadam in Deipara templo Sueffionensi in Gallia. nu. 19.
Miracula feretri B. Mariae Laudunensis. n. 21.
Miracula Templorum B. Virginis in Germania ex Tristemo. nu. 22.
Miracula in Ecclesia B. Virginis de Vriticolo. n. 24.
Admirabiles complurium peccatorum conuersiones per Deiparam factæ. sect. 4. nu. 25.
Insignes quidam peccatores Deipara Laureanae beneficio ad pietatem mirabiliter conuersi. num. 26.
Regu Aragoniæ, & comitis S. Egidij discordia per Deiparæ imaginem composita. nu. 28.
Puella quædam Iudæa Deiparæ auxilio ad Christi fidem conuertitur. nu. 29.
Regu Monomontapæ per Deiparam ad Christi fidem conuersio. nu. 30.
Aliqui à Deipara clementer puniti, seu alia ratione admoniti respiscunt. sectione 5. nu. 31.
Vdons in sceleribus obfissus miserabilis interitus. nu. 36.
Nonnulli in Deiparam impij membrorum priuatione, vel etiam morte multantur. sect. 6. nu. 37.
Hæretici, alijsq; Ecclesiæ hostes Deipara eam protegente misere perierunt. sect. 7. nu. 40.
Nestorius suæ in Deiparam impietatis pœnas solvit. nu. 43.
Anatolium impium Deipara auersatur. nu. 97.
Italia à Gothu per Deiparam liberata. anno 553. nu. 45.
Constantinopolis per Deiparam ab obsidentibus Barbarie seruata. nu. 46.
Victoria de Barbaris Deiparæ præsidio à Theodoro Heraclij Fratre, & ab ipso Heraclio parta. nu. 47.
Constantinopolis à Saracenis obfessa sæpè Deiparæ præsidio seruata. nu. 48.
Insignis victoria de Mauris in Hispania Deiparæ præsidio reportata. anno 713. nu. 49.
Saraceni Tarsi commorantes Deiparæ intercessionem ingenti clade profligantur. nu. 50.
Deipara ad recuperandam ab infidelibus Ierosolyam inuocata. nu. 51.
Ingens Maurorum exercitus in Hispania, anno 1212. ope Deiparæ ad interuersionem deletus. nu. 52.
Deipara à Barbavis magna eorundem clade Christianenses tutatur. nu. 53.
 IIII 3. Ioanues

Ioannes Zemiscus Deipara ope Barbaros profligat. nu. 54.

Ioannes Comnenus Deipara auxilio, Scytharum exercitum delet. nu. 55.

Constantini Copronymi, & Leonii Saurici Harescorum mors execranda. nu. 56.

Albigenses Haresici in Gallia per Deiparam extincti. nu. 57.

Infideles Diensem arcem oppugnantes Deiparæ patrocinio profligantur. nu. 58.

Ingens Angolæ de Barbaris Deiparæ auxilio parva victoria. nu. 59.

Victoria Navalis de Turcis anno 1571. Deiparæ precibus parva. nu. 60.

Conflagratio hospitij Montis Virginis, & quamplurimorum miserandus interitus. Quorundam stem admirabilis ab incendio per Deiparam salus anno 1611. num. 26.

VARIA DEIPARÆ MIRACV-
la ex diversis Auctoribus, seditio
prima.

ISAACIUS Angelus Imperator Constantino-
politanus anno salutis 1187. cum à Brana
Tyranno exagigaretur, Dei Genitricis Imagi-
ne ex Hodegio Monasterio transtulit in Moe-
nia Urbis, ubi bellum, & aggressus hostium ti-
mebatur, & Monachos quos credidit sanctio-
res introduxit in Regiam ad preces Nudipeda-
lia, Humi Cubationes, & alias sanctas exercita-
tiones frequentandas: atque ita ab imminente
exitio liberatur ope Conradi Longobardi Du-
cis è Monte ferrato occiso Tyranno. hæc Ni-
ceras in Annalibus.

S. Adelbertus Episcopus Pragensis, qui Po-
lonis, & Hungaris Euangelium prædicavit, &
anno Domini 997. in clyto martyrio est coro-
natus; cuius dies in Martyrologio 23. Aprilis
annotatur, cum adhuc infantulus lac sugeret
infans in agro sebi correptus proximam sibi mortem insta-
ret à Deo præferebat. Territi ergo parentes à quibus
para valere unice diligebatur voce tremula dixerunt: *Non
indigni es nobis Domine, non nobis vivas puer iste sed Cleri-
cus in Dei Matris honorem portet jugum suum
pulchra cornice.* Sic dicunt, ponuntque sub ala-
te Virginis, & recessit in istu oculi vis do-
lotis: infantulus ad se redit, sospes in omnibus
membris Bona Angelorum Imperatrix Augu-
sta Virgo perpetua, sic sic se invocantium ad
Deum portat nominum vota, dum negare ne-
scit ex corde petentibus, dum de celo fert o-

per ægris mortalibus, Splendida stella maris,
signastijam servum Virgo Maria tuum. hæc
in eius vita apud Surium.

Is factus deinde Episcopus, & Monastico
etiam habitu suscepto tanta vitæ sanctimonia
claruit, tanto animarum zelo flagavit, ut se
Dei Genitricis alumnus, cuius ope sanitatem
adeptus erat, egregie comprobavit.

S. Petrus Cælestinos Institutor, summo
Pontificatu depositus clarus: cum esset trimo-
lus, ligno acuto in dextero oculo percussus, ex-
cæcatur: desperata à Medicis eius curatione,
Mater de B. Virgine confidens, ad quandam
ejus Ecclesiam puerum deferens, ibi una nocte
vigilat, & orat: dum materius oculus inter
deuota præcum suffragia lactymatur, oculus
filij ipso mane sanus, & absque macula restau-
ratur. hæc Petrus de Aliaco Cardinalis in ejus
vita cap. 4 apud Surium 19. Maji.

2 De miraculis quoque Deiparæ editis in
templo extracto à Cyro, qui cum esset ethni-
cus, præfecturam Constantinopolitanæ Urbis
gestit sub Theodosio Iunioris circa annum Do-
mini 446. postea verò Christianis sacris susce-
ptis in Smyrneorum Episcopum est promotus,
hæc scribit Nicephorus lib. 4. hist. cap. 46. a
gens de eo. Hujus quoque est opus templum
Dei Genitrici dicatum, quod Cyni dicitur, in
quo fama est Romanum illum Cantorem exi-
mium propter carmina decantata honorem,
& præmium virtutis à Dei Genitrice recepisse.
Templum autem id hujusmodi occasione ist-
hic est erectum. Cupressus in eo loco ingens
& procera fuit, in qua superioribus temporibus
nescio quo modo, Imaginem Dei Genitricis
quidam occultavit. Cum autem multum
præterisset temporis, & Imago lateret, ipsa se
ipsam indicavit. Cupressus enim immenso
coruscans lumine perinde, atque fax una aede-
re visa est, & ingens etiam miraculorum vis ab
obscura, & latenti efficacia manavit. Vbi
autem quidam curiositate laudata arborem
conscendit, Imago ea, unde miraculorum vis
profluxit, apparuit. Quæ propter Cyrus loco ei
honorem habens, pulcherrimum, & maxi-
mum Dei Genitricis construxit templum. hæc
Nicephorus.

Damasci Deiparæ sacra Imago oleo ex ea
manante non tantum Christianis, sed & Sara-
cenis, ac Iudæis subveniebat, teste Arnoldo Ab-
bate Lubecensi, qui id vidit cum in Palæsti-
nam est peregrinatus, & habetur apud Card-
nalem

Arnoldus
Baronius
Arnoldus.

nalem Baronium tom. 10. ad annum Domini 870. Item à Damasco, inquit Arnoldus, ad tria millia est locus quidam in montibus situs, qui Saidaneida vocatur, & à Christianis inhabitatur. Et est ibi ecclesia in rure sita, & in honorem gloriose Virginis dedicata, in qua moniales virgines duodecim, & monachi octo affidue Deo seruiunt, & B. Virgini. In qua Ecclesia vidi tabulam ligneam ad mensuram vnius vinarum longam, & latam ad modum dimidiarum vinarum retro altare in muro sanctuarij in fenestra positam, & ferro laquealiter cancellatim firmatam. In qua tabula effigies B. Mariæ Virginis aliquando depicta fuit, sed nunc (quod dictum mirabile est) pictura super ignem est incarnata, & oleum odoriferum super odorem balsami incessanter ex ea manat. De quo oleo multi Christiani, Saraceni, & Iudæi de duersis languoribus sepe liberantur. & nota quod oleum illud nunquam imminuit quantum cunq; inde accipitur. Nec prædicta tabula à quoquam tangi audeat, videri autem omnibus hominibus conceditur; oleum verò illud à Christiano religiose conferuatur, augmentatur, & cum pro quocumque cum deuotione, & fide sincera sumptum fuerit, pro honore sanctæ Virginis, commissisque solemnitatibus indubitanter impetrabitur. Ad hunc locum in Assumptione, & die gloriose Natiuitatis suæ, omnes Saraceni illius Prouinciarum, vna cum Christianis causa orandi confluunt, & Saraceni carmonialia illic sua offerunt eum maxima deuotione. Nota, quod hæc tabula primò Constantinopoli facta & depicta fuit; tunc temporis quædam Abbatisse supra dicti loci causa orationis Ierusalem descendit, & impetrata tabula à Patriarcha Ierosolymitano eam secum ad Ecclesiam sibi commissam transportauit. Fuit autem hoc incarnationis anno octingentesimo septuagesimo; sed postea per multa tempora cepit oleum lacium ex ea manare. hucusque Arnoldus.

ALIQVOT SELECTA DEIPARÆ
miracula ex Vincentio Beluacensi
lib. 7. speculi histor.

Aliqua
Deiparæ
miracula
ex Vincen-
tius
Beluacensi.

Vincentius Episcopus Beluacensis ex sacro ordine Prædicatorum Theologus fuit eruditissimus, qui anno 1244 suum Speculum histoniale abſoluit, quemadmodum ipsemet ad calcem illius Operis testatur. Is in

libro septimo eiusdem speculi capite 81. nonnulla Deiparæ miracula non absque delectu se conficere affirmat. Nos quædam ex illis hoc loco in serenus adiecto capite, vnde sunt de prompta.

Quidam ex nauibus, quæ aquis per inferiorem histum irumpentibus mergebatur, cum in cimbam, in quam Episcopus quidam cum nonnullis alijs ex ipsa nauis propter eandem causam se demiserat, descendere vellet, in mare decidit; atque ad ima pelagi demersus nūquam comparuit Episcopus tandem cum cimba deuectus, terræ cum socijs applicuisset, ecce locum, quem inter duas cecidisse naues in mare diximus, de mari subito viuum, & incolumem vident exire. Quærentes stupentes, & de recepto socio exultantes, quid ei acciderit, quomodo à marinis fluctibus liberari sic potuit. Qui ait, beatæ Dei Genitricis cum in aquam caderem nomen exclamaui, sicque eius, & memoriam habendo, & nomen declamando ad ima pelagi deueni. At ipsa misericordiarum Mater Virgo Maria, quæ memorum suorum immemor nullatenus esse potest, mihi sub vndis adstitit, pallioque sub me clementer contexit, & contactum sub aquis vsque ad litus perduxit, hæc eo dicente, laudes Deo Deo referuntur, & Mater misericordiarum ab omnibus prædicatur. Vincentius cap. 88.

4. Abbas quidam in medio maris Britannici nimia cum alijs multis oppressus est tempestate; adeo vt omnes de vita cogerentur desperare. Itaque alij B. Nicolaum, alij sanctam Claram, alij pium Andream, vel quemlibet alium inuocabant. Vnusquisque enim quem familiarem sanctum habuerat, eum in necessitate sua familiariter inuocabat. Aliqua etiã offerebant munuscula, vt moris est tempestate marina deprehensis. Cumq; Abbas videret omnes istos, vel illos sanctos inuocare, neminem autem Matrem misericordiarum, Sidus marinum, cæteris omnibus miserè potentiorè Mariam nominare. Quid est, inquit, quod agitis fratres, quid ceteros, qui minus possum tantum inuocatis; & ipsam quæ plus omnibus potest relinquere? Bonum quæcum est, quod facitis, sed multo melius esset, si omnes vna voce matrem misericordiarum vna voce inelamaretis. Quo illi præcepto omnes vna voce Matrem Dei nominant, omnes, vt sui miseretur proclamant. & ipse quoque Abbas, qui præter vnum posuim nihil comederat, quique per duos dies, ac noctes ita afflic-

Maria opus
implorens
quidam in
modis fluctibus ser-
uatur.

Tempestat
maris se-
ditur.

hæc.

flictus erat, quod vix respirare poterat; illud Responsorium, *Felix namq;* cum suo Vesiculo; *Ora pro populo*, deuotissime cum Monachis suis cantare cepit, vixque finierat populus precem cum lamentatione, & Monachi cantum cum deuotione, & ecce in summitate malix magna, instar cerei apparuit, qui noctis tenebras fugans, omnes qui erant in Navi sua claritate perfudit, totaque pelagi cessauit tempestas, & cæli Regina iubente, facta est tranquillitas. Nec multum post, dies serenus illuxit, & terræ ad quam tendebat nauis applicuit. Vincentius cap. 89.

Beluacensis.

Puellam orbo insana-bili percussa sanatur.

In suburbio Nouionensi quædam puella pauper, manu, & arte victum quærens, dum in die festo Annunciationis Dominicæ, prout nendo moris est mulieribus, filium salua madesaceret, idem filium linguæ eius adhæsit. & labia vtraque quasi conuinculata distorsit, labioque intumescente, penè lingua obmutuit præ nimio dolore, os eius deturpauerat salua coagulata in spumam, & labia linguæ connexa vim naturaliter expuendi amiserant, puella fiebat, & quid ageret ignorabat, vicini eam ad impetrandam cælitus indulgentiam sancto præsentauerunt Eligio, sed redierunt infecto negotio, Itur postmodum ad Sanctæ Mariæ Monasterium principale, id est ad Pontificalem sedem Nouionensis Ecclesiæ. Ibi que in conspectu astantium, & pro ea rogantium gratia diuina labellulo vinculum excussit, & populum ad gratiarum actionem prouocauit. Vincentius loco cit.

Quidam à plaga damoni liberatur.

¶. Quidam pauperculus homuncio in vicinia Aquinensi habitans cum quadam die per villam deambularet lapidis offensione pedem, quem nudum habebat sibi læsit, & vi doloris sub stomachans diabolum nominauit, dicens lapidem illum in nomine diaboli ibi fuisse positum, & voce vix adhuc sermone finito, repente, quam violenta iniectione aquæ feruentis faciem totam perfundi sentiens, statim substituit, & se de loco mouere non potuit. Ex oculis eius multa aquarum abundantia guttatim defluere cepit, ita quod nihil omnino videre potuit, sed ad domum suam reductus cæcitate oculi dexteri perdurante, lumen finistri recipit. Et ecce tota facies eius in tumorem conuersa, oculi, nasus, os, ita tumore ex crescente disparuerant, vt non nisi deforme monstrum videretur. Quatuor autem diebus euolutis inflatio illa paululum exinaniti cœ-

pit sed tota facies eius ita ignitè puflis, & vasis tyrgentibus opplera est, vt ab omnibus elephantico morbo percussus diceretur. Post hoc morbus ad inferiora descendens à renibus, vsque ad summos pedum articulos tam miserabiliter occupauit, vt curuatis popliribus talinartibus adhærent, adeo, vt horrenda contractione totus quodammodo in globum vnum redigeretur, sicque tota illa inferior corporis pars insensibilis mansit, vt si igne adueretur ardere quidem posset, sed omnino sentire non posset. Nunquam de lecto per se surgere, nunquam se ad sedendum erigere, vel in quodlibet latus reclinare potuit, sed semper relapsus iacuit. Per fenestellam verò, qua lecto eius contigua erat à transeuntibus sibi elemosynam mitti miserabiliter voesperando implorabat, vnde se, suosque sustentabat: quavis autem eum, & paupertatis inopia, & infirmitatis angustia grauitè affligeret, stodebat tamen in doloribus suis Deo semper gratias agere, & pro benefactoribus suis assidue orare, ieiunijs quoque operam dare, peccata sua semper præ oculis habere, & pro eis humiliter Deo supplicare. Appropinquante autem tempore miserendi eius, quo Deus eum liberandum prouiderat, quadam die Resurrectionis Dominicæ cum longè fatigatus inedia peruigiliaceret, & apud Aquitinctum ad nocturnas laudes signa pulsare audiret, caput erigens, & versus præfatum locum protensis manibus reuerenter inclinans, Saluatoris clementiam exorabat. tunc ecce subito cernit sibi quandam in specie mulieris pulcherrimam, ac reuerendi aspectus, & habitus personam assistere, quæ commemorans ei patientiam, quam in dolore habuerat, & bona, quæ fecerat addidit: *Nonne preces tuas esse exauditas à Domino, fac ergo quod moneo, & Aquitinctum te deferri facio, atq; in Ecclesia B. Virginis, & matris Dei Mariæ coram imagine ipsius pro salute tua inueneris, & virtutem auius senties auxilium. Quod cum ille fecisset Dei auxilio, & eius matris piæ suffragio ad plenum curatus est. Vincentius cap. 98.*

¶. Quædam mulier Iudæa in partu laborans, & clamans penè vsque ad exitum animæ angustiabatur, obstetricum quoque obstupuerat solertia, sola inque mortem tanti doloris finem præstolabatur. Interea dum inter angustias animæ & corporis anhæleret, subito lux cælitus emissa super eam emicuit, & vox cum luce

lucē pariter intonuit, dicens: *Inuoca Matrem le-
su, & liberaberis, inuoca nomen Mariae & salua
eris.* Luce foris subtrahēta, sed virtute verbi sa-
lutaris intus radicata, mulier toto corde fide-
lis, vel fidens in Domino Mariæ nomen inuo-
cauit magna voce, & statim foelici partu filium
edidit carens omni dolore. Audientes autem
foeminae, quæ aderant inuisum sibi nomen,
turbabantur, & stridebant in eam, & nisi è cœlo
oculus Dei respexisset, fortassis in eodem loco
earum trucidata manibus animam exhalaf-
set. Itaque Maria suffragante scruientium e-
tiam mulierum cruentas manus euasit. Et post
dies Purificationis suæ assumptis filijs suis ad
ecclesiam confugit, ac legalibus institutis, &
iustificationibus carnis abrenuncijs, iu-
gum suauē Christi suscepit. Vincentius ca-
pite 99.

Beluacens

Tur suspen-
sus è la-
queo vi-
uue ena-
dis.

Fur quidam Elbo vocatus frequenter res a-
lienas rapiebat, quibus se, & suos aiebat. Qui
cum sanctam Dei Genitricem veneratur ex
corde, eamque dum ad latrocinandum iret ex-
orabat, ac deuotissime salutabat. Quadam die
in furto deprehensus, sine vlla miseratione ad
suspendendum ductus est. Cumque eo suspen-
so iam pedes eius penderent in aëre, S. Maria
Virgo mater in auxilium eius veniens per bi-
dum, vt sibi videbatur eum suis sanctis mani-
bus sustentauit, nec aliquam læsionem pati
permisit. Illi verò qui eum suspendebant, cum
ad locum illum rediisset, videntes eum viuē-
tem vultu hilari, quasi nihil mali patientem,
putauerunt eum non plene laqueo inæxum,
& dum accedentes gutturi eius transfigere vel-
lent, iterum S. Maria manus suas gutturi eius
apposuit, nec transfigi permisit. Cognoscentes
ergo, eo referente, quod sancta Virgo auxiliaretur
ei, dimiserunt eum abire. Qui factus mon-
nachus quamdiu vixit Deo, & sanctissimæ ma-
tri eius postea seruiuit. Vincentius cap. 116.

Beluacens

ALIQVOT DEIPARÆ MIRA-
cula recentiora ex historia Indica Ioannis
Petri Maffei Socetatis
lesu.

Proregia
India filius
insignis vi-
sionem B
Virg. ope
cōsequitur

7 L. Ausentius Francisci Almeidae Indiae Pro-
regis filius cum anno sal. 1506. à Zamori-
no Rege Calecuti quod est Indiae Orientalis
celeberrimum emporium ingenti classe celsa-
rum nauium amplius 60. lemborum ac paro-
num, biremiumque ad 130. omni telorum ge-
nere & numero militum instructissima petere-
tur, Francisci patris iussa naues non plus vn-

decim, ad mixtis tritētib; paucis, raptim ad-
ornaui Lusitanis præter nauas impositis o-
stingentis. Cumque ad ictum bombardæ ven-
tum esset conspicatus Laurentius tantam ho-
stium multitudinem expiatis de more noxis
primū omnium ædem Mariæ Virgini Vi-
ctrici vouit, si ea pugna barbari fusi, ac fugati
essent. Itaque pugna inita multis omnis gene-
ris hostium nauibus, aut depressis, aut in lictus
iectis cæsis tribus circiter hostium millibus,
sex tantum è suorum numero desideratis (quæ
res diuinum auxilium, sine vlla dubitatione
monstrauit) captiuas trahens onerarias nouem
ingenti parta præda simul, & gloria Cananoris
portum cuius Vibis in conspectu res erat gesta
sospes introiuit, ac primum omnium MARIÆ
Virgini Victrici, quam initio prælij vouerat, æ-
dem faciendam curauit. Maffei lib. 3. histo-
riarum Indicarum.

In eadem vrbē Cananore in sequenti anno Laurētia
qui fuit 1507. cum Lusitanorum arx Lauren-
Britto ab
tio Britto eidem Præposito, à Rege Cananoris
hostium
cum 50. millibus militum arctissima obsidione
obsidione
premeretur, & milites, qui erant in Arce penu-
B. Virg. o-
ria commeatu (cuius maxima pars quodam
pe liberat
incendio erat absumpta) adeo laborarent, vt
tur.
iam neque muribus, neque alijs fædis animalibus
abstinerent, illisque necesse esset aut dedi-
tionem facere, aut fame funditus interire, Lusita-
tani desperato omni humano auxilio ad tem-
plum in extrema arce Virgini Deiparæ Victri-
ci ab Almeida extructum, de quo supra dixi-
mus, quondie confluebant opem cum à Deo,
cælitibusque tum præsertim ab ipsa Deipara
enixè petentes, Ne se in alienam, ac barbaro solo
tot vndique cinctos angustijs, & fame enectos
clementissima cæli Regina despiceret, suis pec-
catis veniam à Deo exposceret, neque iam de
corporis modo, sed etiam de animarum salute
periclitantibus in tempore subueniret. Haud
in cassum missæ preces. Ipsomet festo Assum-
ptionis die, ne quid miraculo rem posset exi-
mere, solito vehementius in unum pelagus
ingentem locustarum numerum ad ipsas tem-
pli radices eiecit. (Orosius verò lib. 4. de rebus
ab Emanuele gestis de hoc agens, multitudinē
hanc locustarum appellat magnam ingentiā
squillarum vim) quæ à Lusitanis gratulabun-
dis auidè collecta in multos dies abunde suffe-
cit, nec validos tantum sœua fame, verum etiā
(vt salubris est cibus) ægros diuturno morbo
leuant, sic aut factum est, teste Olorio, vt per
Gggg rotam

toram hyemē obfidionem. quam ad quatuor
menses fuit producta tolerarent, Pace cum ho-
stibus facta conditionibus Britto, suisque per-
honorificis hæc Maffei lib. 3.

Maffei.
Consalvus
Rhoterigi-
us Socie-
tas Iesu.
maris flu-
ibus pro-
pè demer-
sus à Dei-
para libe-
rat.

8 Consalvus Rhoterigijs è Collegio Socie-
tatis Iesu Goano Sacerdos, vna cum Jacobo
Diaz viro seculari ab Indiæ Prætorē ad Clau-
diam Æthiopem Regem missus est, qui ad-
uentum Patriarchæ, duorumque Episcoporum,
quos ex Societate Iesu Paulus IV. summus Pon-
tifex in Æthiopiam destinarat, & iam Goam ap-
pulerant nunciarent, eisque aditum in ea loca
munirent. eos igitur cum Goam repeterent
circa Zeilanam oram subita coorta procella
everso nauigio propè demersit. saluti fuit sup-
pliciter inuocatum B. Virginis auxilium, cuius
præfenti ope desperatis iam rebus nullo nau-
tarum ministerio suam in sedem Carina redijt,
ita fluctus exhausti. Votiva dein calus effigies
Goa in eiusdem Dei matris Templo suspensa.
Maffei lib. 16. hist. Indiarum.

Alfonfus
Albuquer-
quius è
Lutania
syrtibus B.
Virg. ope
eripitur

Alphonfus Albuquerqueius Emanuelis Lu-
itanicæ Regis nomine in Orientali India
Prætor rerum gestarum gloria inclytus beatæ
Virgini Annunciatæ (cuius misterij præcipua
quodam religione tenebatur) templum ex ho-
stium manubijs Malacæ posuit cum verò an-
no Domini 1513. in Arabiam contendisset,
ex ea rediens dum Luianam inuehitur sinum
cum extremo salutis discrimine in Syrtis im-
pactus est. Saluti fuit imploratum B. VIRGI-
NIS auxilium; cui deinde ad perpetuam tanti
beneficij memoriam in vrbe Goa templum ex-
truxit, & inde S. Mariæ Vada Luianæ Syrti no-
men impostum. Maffei lib. 3. histor. In-
dica.

Aliud si-
mile ex
emplum.

Nauis quædam ex India Orientali pueros
aliquot vehēbat, quos B. Franciscus Xauerius
ad Collegium Societatis Goanum instruendos
mittebat: hæc Ceilanum præteriens, hæsit in
Syrtibus, iamque spes salutis nulla erat, cum
repente B. Mariæ ope simul ab omnibus im-
plorata, diuina benignitate periculo eripitur,

Tursellin.

& Cocinum appellit incolomis. Turselli-
nus lib. 2. vitæ B. Francisci
Xauerij c. 15.

* *

*

CIVITAS IMPERIALIS IN CHILENSI
Regno, apud Peruanam Regionem in India Occi-
dentali ab Inau obfessa, De para præ-
sidium in necessitatibus
experta.

9 OBIERAT plagæ Chilensis Regius Prætor *Civitas*
victu stentus, & illo dignus officio Qua *Imperialis*
Ind. occasione, vique adeo cristas erexerunt, *in Chile*
vt de perendis, & prorsus extinguendis Hispa- *si Reges*
nis sedulo egerint. Itaque Civitatem, quæ im- *ab Indis*
perialis dicitur, vnam ex 12. quas illa in R. gio *obfessa B.*
ne possidemus, arctissima obfidione pressam, *Virg. ope*
vnus anni spatio extrema quæque perpeti *liberatur.*
coegerant. Et cum Chileses Indi bellicosi na-
tura omnes vrbes aditus occupassent, neq; spes
esset nostris vlla subsidij, in cœlum suspicien-
tes Deiparæ Virgini sese verissime commenda-
runt. Misitque Mater inuocata præsidium, &
obfessis admirabili ratione prouidit. Nā quod-
dam tempore minutarum auium vim ingen-
tem, idoneo pastui intra vallum misit, quibus
illaqueatis inedia succurrebant, hoc non con-
tenta misericordiæ parens fideculas dedit præ-
dæ maioris, quarum aucupio vitam alebant, &
cum Barbari omnia tentantes, & quasi dedi-
tionem extorquentes vicinum fluum inuenis-
tissent, quo vno Ciues siti, cuius est patientia
perdifficilis, succurrebant, eadem diuina pa-
rens intra muros vnias putei, qui multos iam
annos ficcus erat, mirabili, & repentina aquarum
affluentia suos Chisticolas sibi curæ esse
se monstrauit. Nam cum solliciti tantæ siti
remedia perquirent manantem puteum in-
uenerunt, cuius erat inanitas ignorata nemi-
ni. Ergo in illa Indorum sæuitia, nostrorum-
que miseria cunctis cisterna sufficit. Miracu-
li tum veritas, tum granditas clarior fuit,
cum hoste perferi fluij irritam esse consilium
agnoscente, Imperialibus sine eius vsu, po-
tuque salutis, & in Vrbs defensione perstanti-
bus, ideoque detorum flumen solito alueo
sinente recurrere, quo fluxerat, cum iam ne-
cessarius non erat exhaustus est puteus, & ad
solitam redijt siccitatem: itaque diuina pa-
rens, & fami, & siti exorata subuenit, cibi-
que & potionis, quibus hominum vita
continetur, per opportuna remedia com-
parauit. Non fuit, quod iam dicam benefi-
centiæ minoris: Erant sicuti Hispani de
Imperialium hoc tanto periculo faciendi
cessio.

certiores, & ad auxilium appellandi. Vnaque reperta via est in tanta hostium vibem obli-
dentium, tum multitudine, tum vigilantia, si
cymba fieret, vt in flouium demissa vicinum,
qui in mare delabitur spatio non longo Valdi-
uiam, Conceptionisve Ciuitatem attingens,
discriminis admoneret. Itaque Scapham ex
dissolutis arcibus, arborumque fragmentis effici-
unt, deerat pix illa, quæ rimas, fissurasque
comprimeret, & aquæ influentis peruadentis-
que aditus omnes obturaret. Nec aliud in prò-
ptu erat, quam quod ex vini piceatis vitribus,
quisque radebat; quidam memor duos se vini
vitres pleos iam diu sub terram infodisse, cur-
riculo adit ad latebram, videtque vinum omne
in illud bituminis genus esse conuersum, sine
quo fatiscens nauigari non potest. Hac igitur
bituminis, tum commoditate, tum copia linter
illinitur, humerisque portatus, in flumen iaci-
tur sex vectoribus, tribus Hispanis, tribusque
Indis Virgine ducente cursus incipitur, supera-
tisque tempestatum mille periculis iam Val-
diuiam, quæ propinqua erat appulsuri vento
arcepi benefico versus Conceptionis Vibem
prora dirigitur vitata Valdiuia, quæ hostili
incendio illo ipso tempore conflagrabat, & in-
cola hostili gladio corruerant: quamobrem
admoniti, qui in vibem erant Conceptæ Vir-
ginis decora nomine, suorum imminente exito
metuentes, terrestri itinere, quod mare clau-
sum esset, iplo vibis Rectore duce ad opem fe-
rendam festinarunt. Decebat enim vt quæ
Virgini ditata esset Ciuitas ei vibis foret auxi-
lio, quæ se Virgini commendarat hæc ex litte-
ris P. Roderici Cabredi Prouincialis Societatis
lesu in Regno Peruano.

P. Roderic.
Cabredus.

MIRACVLA ALIQVOT A VIRIS

sanctitate præclarè inuocatione Deiparæ
aliis exhibitæ, quæve in se ipsis sunt
experti.

SECTIO II.

Miracula aliquot à
viris san-
ctis Dei-
paræ inuo-
catione
parrata.

IO VIN & illud in Deiparæ miraculis
nimadoersione dignum videtur, com-
plures tametsi sanctitate præclaros cum in-
suis, siue animæ, siue corporis necessitatibus
tum etiam in miraculis, quæ diuina virtute
ipsi edebant, Deiparæ intercessionem sæpe
implorasse, vel etiam aliis consuluisse, vt hæc

etiam ratione Virgini sanctissimæ recte dice-
re possimus illud Psal. 44. *Vultum eius depre-
cabitur omnes diuites plebi.* quod licet ex non-
nullis, quæ cap. 20. retulimus exemplis fatis
appareat (huc enim spectat illud de pestilentia
ab vibem depulsa tempore S. Gregorij, & de Basi-
lisco Romæ tempore S. Leonis IV. sublato, qui
suo venenatu afflato homines interimebat, &
illud quod SS. Cosmæ, & Damiano Deiparæ
iussit, vt quendam ægrotum sanarent, & hu-
iuscemodi alia, quæ Deiparæ ope facta hæc-
tenus commemorauimus) quo tamen hoc magis
perspicuum fiat quædam alia in hanc sen-
tentiam recensebimus.

Constantinopoli aliquando magna, ac
diuturna grassata est pestis, adeoque sæuiebat,
vt omne genus hominum, atque omnis ætas
interitura videretur, quare Eutychius Patriar-
cha sanctissimus ab exilio reuocatus anno Do-
mini 578. supplicationes cum fidei populo
instituit à sanctissima magna Ecclesia incipi-
ens, vsque ad ædem Dei Genitricis in Blacher-
nis, sicque Christos, quem Virgo genuit, placatus
pestem extinxit. hæc in vita S. Eutichij a-
pud Suriũ 6. Aprilis.

Psal. 44.

Lues ma-
gnæ in ur-
be Constã-
tinopoli-
tana S.
Eutychij
precibus à
Deiparæ
aufertur.

Surius.

Idem S. Eutychius complura miracula edi-
dit vnctione cuiusdam olei, quod Eusthatius,
qui cum eo versabatur, eiusque vitam scripsit,
vocat oleum sanctum; dicitque fuisse tum il-
lud, quod è pretiosa cruce, tum illud, quod ex
sanctæ Dei Genitricis Imagine Sozopoli sca-
turire solet, de quo sacro Deiparæ vnguento
miraculis celebri supra ex Germano Patriar-
cha Constantinopolitano diximus, vbi quod-
dam insigne miraculum ab eodem S. Euty-
chio per illud effectum retulimus in præsentia
quamplurimis alijs omisis, vnum tantum ex
eius vita iisdem verbis referemus. Iuuenis qui-
dam in arte pingendi peritus eam in Domo
Chrysaphij piæ memoriæ in ipsa Ciuitate A-
maleorum exercebat. Hic aliquando veterem
ex pariete Veneris picturam delebat, vt histo-
rias piæ reponeret. Volebat enim vir ille ex
domo sua superiore Archangeli Oratorium fa-
cere ex inferiore autem Oratorium Sanctæ,
immaculatæque Dominæ nostræ Dei Geni-
tricis & semper Virginis Mariæ. Cum igitur
Pictor sedam impudicæ Veneris historiam
euertisset, dæmon, qui illi inhærebat, artificis
manum sic inuasit, vt inflammata tumesce-
ret, & graui vlcere affecta necessario ampu-
tanda

Alia eius-
dem S. Euty-
chij mi-
racula.

Insanabilis
morbo cor-
poris a-
dolescentis
manum S.
Eutychius
valerudis
ni reddis
dis.

Gggg 2   tanda

tanda videretur. Quare cum periculum adspiceret, vitæ capit consilium, & ad virum sanctum confugit, ut per ipsum à Deo auxilium impetret. At ille cum pro ipso Deum orasset, vnxit oleo sancto dexteram ipsius manum, quæ inflammatione, atque vicere laborabat, idque fecit tribus diebus, & manus eius diuino auxilio conualuit, atque alteri similis reddita est, & quo in loco Pictor vulnus acceperat; in eo memorie, & grati animi declarandi causa Sancti viri depinxit Imaginem: vt manus, quæ curationis beneficium acceperat, Medicum suum secundum Deum testaretur. hæc in vita S. Eutychij.

*S. Theodoros Sicota
Episcopus à B.
Virg. factus
matur.*

S. Theodoros Sicota, vitæ asperitate, sanctitate, & miraculis clarissimus ex Archimandrita Episcopus Anastasiopolis ex hac vita migravit anno Domini 613. cuius dies in Martyrologio recolitur 22. Aprilis. Is suam erga Deiparam pietatem declarauit. nam cum S. Michaelis Oratorium in vsum eorum, qui vt ab ægitudine, vel à cacodæmone curarentur, vel ad precandum eo accedebant extruxisset. Aliud Oratorium Dei Genitrici dicauit, in quo Monachorum regulam, quos instituebat, ponere decreuit. cum verò aliquando veneno tentatus esset, in cellula sua in Episcopio mutus, atque immobilis iacuit tribus diebus, adeo vt rumor de morte eius iam increbesceret. Post tertiam autem diem apparuit ei Dei Genitrix, quæ sceleratis hominibus exitium comminata, & morbi causam aperiens, & infidiatōres patefaciens, cuius manu sua tria illi colocoeca dedit. Hæc, inquit, comedite, & nihil sibi erit mali. Somno solutus vir sanctus Saluatori Christo gratias egit, & immaculatæ Matri eius Virgini Mariæ. & causam quidem morbi significauit, Auctores autem retinuit, & pro illis Deum precatus est. Deinde deposito Episcopatus munere Sozopolim ad Templum Deiparæ studio videndi oleum, quod diuino munere ex Deiparæ Imagine manat, profectus est: quo in templo Paralyticum, & ætium Enegumenum curauit, & manibus in crucis speciem extensis precans oculos in admirabili Imagine defigebat, cum oleum diuino nutu effluens in eius sanctitatis testimonium in oculos eius misisset, eosque conspersit, hæc in eius vita apud Surium.

*Infirmus.
Enegumenum
monachus*

11 Virgo quædam Theopenti Episcopi Syri filia Romæ in Monialium Monasterio degens, cum à dæmone esset arrepta, ab eius parente

ducta est (vt verbis vtar eius, qui rem litteris mandauit) ad mansionem sanctæ Dei Genitricis, vbi sanctus Paulus fuit decollatus, & Aquas Saluas, vbi reliquæ S. Anastasij martyris requiescunt. & quia mulieri non licebat illud monasterium ingredi, ducta est puella in proximam basilicam sancti Ioannis Baptistæ, in qua cum Kalendis Octobris allato capite S. Anastasij adiuraretur dæmon. Ille verò multas etuomens blasphemias exire tenueret, expletis viginti quinque diebus, in quibus Episcopus, vna cum monachis die, nocteque preces cum lachrymis ad Deum fundebat: tandem dæmon per os puellæ exclamare cepit dicens: *Ecco dico vobis, quia MARIA, Paulus, & Andreas obtulerunt spiritus mali senis Episcopi, & monachorum lachrymas ante Nazarenum, qui deus potestatem Anastasio. vt veniat, & exiciat me de corpore isto in Kalendis Nouembriis, quod factum est.* Hoc totum ex actis publicis per Ecclesiæ Notarium fidelissime conscriptis, plenius refert Baronius tom. 7. Annalium ad annum Domini 713. quo hæc gesta esse scribuntur.

Cum aliquando in Germania tam sæua pluuie fulminum, & ventorum tempestas orta esset, cunctique pauidi ad Ecclesiam confugientes, terribile Dei iudicium præstolarentur: Lioba Virgo sanctissima cuiusdam Monasterij Monialium Abbatissa populum ad orationem hortata, ante altare prosternitur: sed crescente procella, & populi pauore, rogata vt Dei Genitricem inuocaret, cuius intercessionem ab eius tempestatis discrimine liberarentur, ad Ecclesiæ fores accurrens, signo sanctæ crucis edito, suæ tempestati nomen summe maiestatis opposuit, extensisque manibus in Coelum tero clamore Christi clementiam inuocauit, & per intercessionem, ac merita sanctæ Mariæ Virginis propitium populo suo velociter eum fieri precata est. confestim tonitrua quiescunt, nubes à ventis dissipantur, optata serenitas, atque securitas redijt. hæc ex c. 17. vitæ S. Liobæ apud Surium 28. Sept. quæ floruit tempore Caroli Magni: eius memoria in Martyrologio die 28. Sept. recensetur.

S. Radbodus Traiectensis Episcopus à Radbodo Frisonum duce, seu Rege maternum genus ducens, floruit Caroli Francorum Regis, ac Ludouici eius filij temporibus, spiritu prophetiæ, & vitæ sanctitate illustris, cuius vitam refert Surius ad diem 29. Nouembris

*Infirmus
S. Radbodus
Traiectensis
Episcopus à B. Virg.
factus
matur*

bris, in qua cap. 13. de eo sic habet. Cum aliquando Radbodus grauius decumberet, ita ut viuendi spem omnem abiceret: beatissima Dei Genitrix, semperque Virgo Maria, subsequens ipsam sanctis virginibus Thecla, & Agne, cum multa luce ei apparuit, totum habitaculum splendore perfundens. At ille tanta visione valde perterritus, loqui præ timore nihil potuit, & propemodum exanimatus est. Tum verò Porta salutis, Domina mundi, consolationis medicinam ei adhibens, omnemque non modo timorem: sed etiam languorem depellens: Ne timens, inquit, Radbode: certus es te inuerti, cui crebro supplices offers preces. Non ego te mea dedignor consolari presentia, qui in suis ad Deum precibus, mei semper memoriam usurpas. Noueris autem, nihil ex hoc morbo tibi imminere periculi: sed curatum te iri, nec tamen diu postea in carne victurum. Securus esto tui, vigilare, & operari necesse, sed perge, ut cospisti. Sub his verbis repente splendor illic disparuit, sed permansit diu odor gratissimus: morbus omnis plane ablati est. Hæc cum ille clam quibusdam è suis exposuisset (neque enim se viuente, voluit cuiquam ea innotescere) simul etiam formam, habitum, ornatum sanctissimæ matris Dei illis explicauit, addens pulchritudinem ejus nec inueniri fati posse admirari: sanctas autem virgines Theclam, & Agnem, tam ex vultu, quam vestitu, potuisse dignosci hæc ibi.

13. Sanctus Albertus alter à sancto Alberto Carmelita Monachus Cœnobij Crispiniensis, vitæ asperitate ab ipsa pueritia, & sanctimonia præstans, cum viginti quinque annos in Monasterio exegisset, tacuitate à Lamberto Abbate impetrata in cellula apud Eremum, ut diuinitis precibus liberius vacaret, & corpus ieiunius edomaret alios viginti quinque annos inelusus permansit: à quibus duos, & viginti herbis & radicibus victitans pane prorsus abstinent, ab omni verò potu annos viginti sibi interdixit, idque hæc occasione non sine Deiparæ beneficio. Quadam hyeme ejus cellula tanta aquarum inundatione, undique obsidebatur, ut neque ad eum quisquam accedere, neque ipse inde egredi posset: quare & panis ei deerat, nec missam audire poterat (nec dum enim sacerdotio initiatus erat) itaque nocte quadam cum multo dolore pijs querimonijs Dei Genitricem compellauit, oratus, ut ipsius miseriam subleuaret. Sancta, inquit, Virgo virgi-

numularia, qua pariendo Dei filium mundo gaudia contulisti, qua es fons pietatis, & misericordie copia subueni mihi misero, corporali pane indigenti, & missarum solemnias non audisui. Quibus dictis somno correptus obdormiuit, & ecce adest in visu sanctissima Virgo in forma matronæ pulcherrimæ, cum puellis plurimis inferioris statutæ, quas ut vidit vir Dei ait: Equidem si pridem in Monasterio feminas vidissem profecto illas expulsissem, cur igitur vos huc intrare ausa estis, cui Deipara, Tace frater ego sum Virgo Maria, quam tam dulciter inuocasti, sed quid à me vni præfari tibi? Tum ille succurre, inquit, mihi peccatori in ijs, in quibus ego, & quibus tu quocumque non ignoras me carere. Respondit Virgo Mater Putas ne omnipotentem Deum te etiam sine pane posse sustentare? Ego vero, inquit ille, credo Deum id posse, & Virgo beata: Cur autem, ait, conquirens te missas non auscultare cum tota vita tua, & omni actio tua quadam missarum sine solemnias? Deinde visa est sanctissima Virgo buccellam panis immittere in os sancti viri. Qua quidem visione ille aded permotus fuit, ut deinceps, neque panem appetierit, neque panem edere curauit, contentus herbis radicibus, & vilibus illis cibis, quibus vesci consueverat. Deinde sacerdotio in titatus amplissima absoluitur à peccatis potestate à Paschali II. & Innocentio II. sibi facta, complures è diaboli laqueis per confessionem absoluit, peractis verò quinquaginta annis in monastico habitu omnibus Sacramentis munitus clarus miraculis migravit ad Dominum. Vixit circa annum Domini 1140. hæc ex eius vita apud Surium die 7. Aprilis.

Sanctus Anselmus Cantuariensis Archiepiscopus doctrina, & sanctitate clarissimus cum ex Anglia Romam venisset, ad Rogerium Apuliæ Ducem, qui Capuam obsidebat, ejus rogatu se contulit, atque à militari strepitu remotus cum suis degebat, in quadam Ecclesia deserta, juxta cujus ostium cisterna desuper dirupta magnæ profunditatis hiatum sua diruptione prætendebat. Is quadam nocte corporis necessitate silentio surgens lento pede exiit, & immemor foueæ per tenebras in partem diuertit, ac in profundum cecidit clamorosa voce cadendo dicens, SANCTA MARIA, ad quem sonitum eius socij præ timore huius casus ferè exanimati accurrentes homines vident in profundo, & quidam ex eis delcen-

Surium

S. Anselm.
Cantuariensis
Archiepiscopus in
cisternam
delapsus à
B. Virg. in
columnis
iustitiae

dentis, ex altera parte præcipitij, qua via erat descendendi eduxerunt eum à loco sanum omnino, ac incolumem. hæc in libro 2. ejus vitæ ab uno, qui huic rei interfuit conscripta apud Surium 21. Aprilis.

*Surium.
Infirmus S.
Franciscus
ad moricū
ejus Ordine
Crucifero
viti à Despara
sana-
tur.
S. Bonna.*

Sanctus Franciscus ad Moricum Cœnobitam ex Ordine Cruciferorum graui, ac diuturno morbo laborantem, qui desperata à Medicis salute se ejus precibus commendarat, oratione præmissa, & (ut verbis utar S. Bonauenturæ in ejus vita cap. 4.) panis micæ accepit, & cum oleo accepto de lampade, quæ coram VIRGINIS ardebat altari, commiscens quasi quoddam electuarium per manum Fratrum infirmanti transmisit, dicens: *Medicam hanc Fratri nostro defertis Morico, qua ipsum Christi virtus non solum plena sanitati restituet, verum etiam robustum bellatorem effectum, acies nostra perseveranter adjungat.* Sciatim autem, ut antidotum illud sancti Spiritus adjuventione confectum, æger homo gustavit sanus exurgens tantum mentis, & corporis à Deo vigorem obtinuit, ut paulò post viri sancti religionem ingressus in magna corporis austeritate incolumis perseverarit. hæc sanctus Bonauentura.

*Idem mulie-
rem in par-
tu laboran-
tem. B. Virg.
ope libera-
vit.*

Idem sanctus Franciscus post obitum cum Christo regnans, à muliere quadam patus doloribus laborante invocatus; Desparatam ei implorare præcepit, quod sanctus Bonauentura in fine vitæ sancti Francisci de ejus miraculis, ubi agat de liberatis à dolore partus, refert his verbis. Mulier quædam de partibus Aretinis cum per septem dies patus discrimina sustineret & jam in nigredinem versa desperata esset ab omnibus, votum fecit beate Francisco, & ejus cœpit moriens auxilium invocare. Emissa autem, voto celeriter obdormiuit, viditque in somnis beatum Franciscum, se dulciter alloquentem, ac requirentem utram faciem ipsius agnosceret, & an Antiphonam illam Virginis Gloriosæ, *Salve Regina misericordia* sciret ad honorem hujus Virginis recitare.

Qua respondente se habere notitiam de utrisque: *Incipe, ait Sanctus, Antiphonam sacram & antequam compleas, paries cum salute.* Ad hanc vocem, & evigilavit mulier, & cō timore cœpit dicere: *Salve Regina misericordia.* Cumque illos misericordes oculos precaretur, fructumque commemoraret utesi virginis, continuò cunctis liberata pressuris, infantem peperit speciosum, gratias agens Regina:

misericordiæ, quæ per b. Francisci merita, ipsius fuerat dignata misereri. hæc tenus Bonauentura.

13. Sanctus Petrus ex Ordine Prædicatorum sanctimoniam, & martyrio inclutus, demandatum sibi in ditione Mediolanensi contra Hæreticos Inquisitoris munus diligenter obibat, ac disputationis certamen cum fidei hostibus, cum quadam spiritali fiducia suscipiebat, quam ex subjecta reuelatione conceperat; cum enim aliquando obfuturos, eoque incertos eventus non nihil paueret; atque ante altare sanctissimæ Virginis agones suos Virgini commendaret, per beatissimam Virginem eisdem dormienti responsum est: *Ego pro te rogavi Petre, ut non desicias fides tua,* hac fiducia fretus nihil formidabat, hæc auctor vitæ ejus apud Surium in Aprilii die 29.

Sanctus Thomas Aquinas ex odem Ordine Prædicatorum Doctor præclarissimus cum à Fratribus in arce Castri S. Joannis inclusus teneretur. & ab impudica muliere introductus ad flagitium sollicitaretur, ut sensu castissimus adoleseps se illius illecebris & pestiferis suggestionibus non nihil moveri: *Ne quasi simas, inquit, Domine Jesu, & sanctissima Christi mater, & Virgo Maria, utram immam me scelere obstringam,* cujus preceationis fructum illicò sensit: nam diuina virtute roboratus proacem illam feminam titione è foco arrepto fugauit, mox flexis genibus ante signum crucis cum lacrymis à Domino perpetuæ integritatis donum impetrauit: ibique somno correptus per quietem visus est, sibi à duobus Angelis confringi lumbos, quo ex tempore omni postea libidinis sensu caruit. hæc ex ejus vita apud Surium die 7. Martij.

Sanctus Albertus Carmelita sanctitate, ac signorum gloria conspicuus, in edendis miraculis crebro Beatæ Virg. Desparæ, cujus beneficio è parentibus sterilibus natus erat, opem implorabat. Quare cum Urbs Messana à Roberto Rege Neapolitano arcta obsidione premeretur, & extrema comæatus inopia obsessi laborarent; proceres cum Ciuibus sanctum virum adeunt, obnixæque orant, ut preces ad Clementissimum Deum, ejusque Virginem matrem in tanta in Urbis necessitate funderet. Quod ubi fecisset tres triremes onustæ annonam importarunt, qua expostita nusquam visæ sunt, creditum est autem Angelorum ductu appullas.

S. Petri

*Despara-
stantia à
Despara-
roboratus.*

*S. Thomas
Aquinas
Despara-
intuentia
castissimus
roboratus.*

*S. Alberti
Carmelita
annonam
Messana
Vrbis obsidione
Despara-
paratim im-
petrat.*

Mona-

Monachum, gratissimo apofte mate in gut-
ture desperata à medicis salute laborantem, &
opem à S. Alberto implorantem vir sanctus
figno crucis consignat, atque *confidit* Frater
s: Dominus Iesu, & *piissima eius Mater?* quo an-
nuente, & se ei commendante, mox rupti A-
postematis saniem per os eiecit, ac pristinae
valetudini est restitutus.

Mulierem in partu diebus sex magno cum
periculo laborantem sentiumque usu iam de-
stitutam Sanctus Albertus oleo vixit in-
venit dicens: *Sanctus Dominus noster Iesus Chri-*
stus ob meritum sanctissimæ matris suæ, & sicut illa
absque damno virginitatis concepit, & sine do-
lore peperit, sic tu absque ullo mortis periculo edux
hanc prolem Domino consecrandam, quo dicto
fœmina ad se rediens puellam enixa est, quam
postea Domino consecravit hæc in vita sancti
Alberti apud Saurium die 7. Augusti.

Miracula Deiparæ certis in templis
edita. sect. 3.

MIRACVLA IN ÆDE LAVRETANÆ
ex Horatio Turcell no Societatis Jesu in
historia ædis Lauretana.

14 D^{cap. 20.} Deiparæ Lauretanæ toto Orbis clarissi-
mæ præsentissimam opem innumera-
biles homines sunt experti, & horum quidem
exempla aliquot selectiora c. 20 huius Operis
recensuimus, aliqua verò alia hic describē-
da duximus. Initium verò faciemus à be-
neficijs, quæ Virgo Lauretana grassante, vel
imminente pestilentia contulit in integras vi-
bes, quæ eius patrocinium voto nuncupato
inuocarunt.

Recineti grassante lue, quæ plurimos con-
tagione vulgata absumebat indicta ad Laure-
tanam ædem supplicatione, votoque publicè
nuncupato exemplo pestilentia est absterfa,
& anno 1469. votuum donum coronam aure-
am gemmis distinctam Virg. ciues deferunt.
Hoc exemplo Piceni Vrbes, & Oppida quo-
tanais insigni supplicatione, ac pompa Coro-
nam Lauretanæ Virgini afferunt. Horatius
Turcellinus lib. 2. c. 8.

Panormus vrbs Siciliae celebris anno
1577. Lauretanæ Virginis patrocinij à peste
se liberatam, testatur in Lamina Argentea li-
brarum Fermè nouem eo transmissa, in qua
imago Lauretanæ Deiparæ, & Panhor-

mitanæ vrbes expressa cernitur libro 4. cap. 30.
Anicium vrbs Gallia anno 1579. à diutina
vigente pestilentia Ciuibus penè exhaustis
communi consilio solemnè Lauretanæ Virgi-
nis voto nuncupato liberatur, & votuum do-
num per certos homines cum publico testimo-
nio misit. Turcellinus loco citato.

Lugduni quoque fœda lue domos omnes
populante publicè voto pro Ciuitatis salute
incepto, & Lauretanæ Virginis implorato au-
xilio, exemplo aegri sanati, pestilentia discussa,
& anno 1581 votuum donum beatæ Virg. ab
ea Ciuitate mittitur. Turcellinus lib. 4. c. 30.

Alia verò vrbes ab impendente pestilentia
Lauretana Virg. ope sunt pro ectæ.

15. Vrina vrbs Carnorum cum atrox pesti-
lencia Venetia fines Carnoique anno 1555
peruagaretur voto publicè nuncupato Laure-
tanam Virginem inuocant, ergo biennio quo
grassata est lue, unctis circa oppidis morbo
exhaustis sola Vrba communis mali immu-
nis fuit, quare anno 1556, tolemni supplica-
tione indicta trecenti viri nobiles omnes lin-
teati, quibus Cincæ fixi effigies præferebatur
cum donis, vel publicis vel priuatis ad Laure-
tanam ædem pariter processerunt lumen in-
gressi, collacrymantes ingentes Deo, ac Dei-
paræ gratias agunt, & apud eam munera de-
ponunt. Turcellinus lib. 3. cap. 28.

Atq; hæc de morborum curatione Per multi
quoq; Lauretanæ Virgin. ope à mortis discrimi-
ne, quod illis multipliciter impendebat sūt
exèpti. Iulius II. Pont. cū in obsidione Miran-
dulana belli consilia cum Cardinalibus agitat
sub tentorio repentè ferrens globus instar hu-
mani capitis, ab hostibus æneo tormento ex-
cussus deiecto prætorio nihil omnino Pontifi-
cem, aut eos, qui Pontifici aderant laetit, quod
Lauretana Virgini se debere Pontifex profes-
sus est, siue quod ad bellum iturus ei vota fe-
cerat, seu quod ad primum bombardæ frago-
rem Lauretanam Virginem inclamarat, qua-
re globum illum in sacrosancto sacello, in mo-
numentum suspendi iussit. Turcellinus lib. 2.
cap. 12.

Aliqui à fulminibus Lauretanæ Virginis be-
neficio liberantur, apud Turcellinum libro 4.
cap. 7.

Alij Deipara Lauretana inuocata in ipso
præcipitio seruati, vel à præcipitis ruinæ pe-
riculo liberati, de quibus Turcellinus lib. 2. cap.
27. & lib. 4. cap. 5. & 28. & lib. 5. cap. 5.

Vrbs An-
ci) B. Virg.
Lauretana
ope à pesti-
lencia
liberatur.

Lugduni
vrbs pari-
ter libera-
tur.

Vrina vrbs
à pestilentia
grassante
Lauretana
Virg. ope
liberatur.

Turcellin.

Iulius II. à
globo bom-
bardæ.

Turcellin.

Alij à ful-
minibus
liberantur.

A præcipi-
tis ruinæ
periculis.

Alij

Alij à fluminibus vorticibus erepti
In puteum his collapsa puella liberatur
Enaufragio eruantur
Duo Patres Cappucini in medio mari servati

Alij à fluminibus vorticibus erepti libr. 3. ca. 8. & 16. quidam etiam ab inusdatione fluminis, à quo abrepti erant liberati libr. 4. cap. 17. Quædam etiam puella Laureti è puteo, in quem semel, atque iterum cecidit illæsa servata libr. 3. c. 17. Complures naufragio, & maris fluctibus divinius exempti, de quibus libro 7. cap. 26. lib. 4. cap. 6. & 27 & libro 16. capite 15. 16. In hoc tamen genere illustre est beneficium à Deipara Lauretana in duos partes ex sacra Cappucinatorum familia collatum Hi enim cum anno 1553. Lauretana Virgine salutata ex Ancona solussent in Dalmatiam traiecturi, sæva coorta tempestate nauarchi ad leuandam opere natum vaforum, ac mercium iacturam fecit At institores damni dolore in rabiem acti, Cappucinos infontes in mare deturbant: Illi verò Lauretanam Virginem inclamantes inter exasperati maris fluctus diuina quadam vi subleuati toto pectore extare, ac placidè ferri ceperunt, & breui Deo bene iuuantem Anconæ portum pariter tenuerunt. E vestigio in madidis vestibus vt erant, Lauretanam regessi Deo, ac Deiparæ gratias impensè egerunt. apud Turfellinum lib. 3. cap. 15.

Quæ pluri ma à multis calamitatibus per Virg Lauretanam eruntur
Nobilis Belgæ ab hostibus

Quamplurimi quoque, quibus ab hominibus magna aliqua calamitas (eiufmodi est bonorum direptio, perpetua seruitus, ipsa mors & similia) certissimè imminerebat, singulari Virginis Lauretanæ beneficio omni periculo sunt erepti. Nobilis quidam Belga octo Equitibus comitatus in octingentos hæreticorum milites improvidè incidit circa annum 1590. sed impiorata Virgine Lauretana, quia fugiendi non erat spes cum illis, fortiter pugnarunt, donec Hispanorum copiarum subsidio venire, & in tam atroci pugna, quæ tenuit horas duas, nec ipse, nec eius Comites, vel etiam Equi, Deipara protegente, vlla ex parte sunt læsi. Is insigne donum Lauretanæ misit de quo Turfellinus libro 5. cap. 18.

Quæ à Piratis liberatur

Complures naues insigni miraculo Virgine Lauretana impiorata à Piratarum manibus mox capiendæ euasere lib. 4. c. 17. lib. 5. c. 10. & c. 15.

Episcopus Hybernus ab hostibus servatur
Et Turcarum

Episcopus Hybernus Elisabethæ Angliæ Regiæ hæreticæ furorem declinans bis in eadem navigatione ab infestis persecutoribus modo quodam admirabili seruat lib. 5. c. 15. Quosdam à Turcarum miserabili seruitute

eadem Virgo Lauretana non absque diuina virtutis iudicio eripuit libro 4. cap. 28. & 21. Alios infontes interdum, interdum etiam supplicium commertos, carcere non minus misericoorder, quàm admirabiliter exemit, de quibus libro 3. cap. 17. & 27. & in his.

17. Iudæus à Turcis ob quoddam facinus æternis adductus vinculis Christi, Deiparæ que præsidium implorans anno 1560. ab ipsa Virgine secundum quietem ei oblata, à vinculis absoluitur, ac Lauretanam, vbi Christiana sacra susciperet petere iubetur, simulque nauiculam ei præparauit, qua per maria sua sponte incredibili celeritate bidui spacio Anconam tenuit, & Laureti baptizatus est lib. 4. cap. 22. Alios, quibus in carcere vltimum supplicium imminerebat ipsa Virgo Lauretana, vel solus vinculis è carcere eduxit, vel iudicibus ad reuolendam mortis sententiam, quem tolerant, & reum liberandum permotis discrimine eripuit libro 4. cap. 20.

Alios ab exitio, & ipso suspensio liberauit quidam enim bis laqueo suspensus lib. 3. cap. 27. Alter verò similiter è patibulo quatuor horas ceruicibus laqueo infestis pependerat, qui se Lauretanæ Virgini commendatant, & magno circumstantium stupore morti eximuntur libro 4. cap. 19.

Illud quoque in hoc genere admirabile fuit Anno enim 1530. Vaiuoda Transyluanie ab Abrahamo Turcarum Bassa prælio victus, captusque victoris irati iussu, ex altissima rupe agendus erat præceps. At ille B. Maria Lauretana inuocata sermonem de religione cum Bassa fortè ingressus, ad eò offeratum eius animum diuina ope mitigauit, vt Barbarus odio in amorem verso ipsum cum cæteris Transyluanis captiuis dimitteret gratis, extat hodie Laureti Tabula ingens egregiè depicta, auroque exornata, vbi tota res non solum coloribus, sed etiam literis expressa visitur. Turfellinus libro 2. cap. 27.

In Emergum etiam liberandis admirabilem se ostendit Virgo Lauretana, cuius rei meo insigni miraculo narrat Turfellinus libro 2. cap. 7. de muliere quadam nobili Gratianopolitana nomine Antonia, à septem terribissimis Græcorum spiritibus obfessa, cuius maritus nihil in Gallia ad vxorem liberandam in expertum relinquens eam in Italiam adduxit & Mediolani ad S. Iulij. Mutinæ ad S. Geminiani, denique Romæ ad sacram columnam, solemnes exorcismi nequic-

nequicquam ei sunt adhibiti, Deo eius liberationem Deiparæ Lauretanæ referuante. Anno enim 1589. mulier summa vi oblectans à decem robustis viris in sanctissimam cellam ante Deiparæ effigiem sistitur, ubi exorcismis virgentibus & compluribus insignibus viris presentibus omnes illi spiritus immundi tandem expulsi sunt. De alijs pariter demoniacis liberatis habes lib. 4. cap. 8.

Expilatorum iocum adis Lauretanae dei in arcibus.
Nec desuere, qui donatorum, quæ in Lauretana æde asseruantur multitudine, atque pretio illecti ad eam expilandam animum adiecerunt, & aliquando tam nefarium opus aggressi sunt ausi: sæpius tamen legimus, & nostra etiam ætate compertum est, huiusmodi homines diuinitus à sacræ ædis iniuria prohibitos, interdum etiam sæuere punitos.

Turcarum classis à Lauretanae Virg. ad diuinitus arces.
18 Anno salutis circiter 1470. Mahomete Turcarum Imperatore expugnata, Hydrunto in Salentinis, Turce classe ad Castrum Portus Recinetensis (quod tribus ferme miliaribus ab æde Lauretana distat) delati, populabundi Lauretum iter intendebant: Verum ad sacræ domus conspectum ingens repente terror, Turcarum peruasit aciem cunctosque è vestigio inuitissimis animis referre coegit pedem, stupore attonitos & Deum profectò pro illa æde stare memorantes. Turcellinus libro 2. capite 8.

Alia Turcarum classis, aliquo pirata à Lauretana domus inuisione diuinitus.
Simile prorsus multos post annos euenit Selymo dicti Mahometis nepote apud Turcas imperante: Ingens enim Piratarum manus in idem Castrum portus Recinetensis appulsi, eoque potiti, recta cædibus, & incendio foedant.

Jam nemine contra eos arma ferente Lauretum inflammatis studijs contendebant, cum desertam à mortalibus propugnatoribus ædem à celestibus defendi, propugnarique senserunt.

Quippe ipse Lauretanæ ædis aspectus tantum eis terrore incussit, ut è vestigio trepidi re infecta repeterent classem. Selymus porò conandi sceleris Auctor paulò post haud dubia numinis ira perijt, cancro foedissimo iuxta atrocissimoque morbo, miserè absumptus. Cognitum etiam est ex Turcarum captiuis, qui fuga elapsi Lauretum ad vota beatæ Virgini reddenda venerunt, Archipiratas, in quorum ipsi fuerant potestate, sæpius Lauretani Templi prædandi studio Lauretum instructa classe petijisse. Cæterum sacræ æde conspecta repente

pauore ingenti diuinitus iniecto regredi coactos: latens utique numen ibi confitentes. Quare hac re cognita piratæ oram Piceni legentes vix ausi sunt quicquam hostile in conspectu ædis Lauretanæ conari: semel duntaxat hyemes turcicæ dux ex agro Lauretano prædas agere ausæ, mox Deiparam vindicem sensere: eadem ipsa die à Canaletto Venetæ classis Duce captæ prædatores suspensi, & præda omnis recepta. Turcellinus libro 2. cap. 19.

Turcellin.

Tempore quoque Leonis X. cum exercitus A. Lauretanae Francisci Mariæ Ducis vrbinaris multarum gentium colluione mixtus Picenum agrum prædatione infesta populatione percuteret, & inuito eodè die ad sacræ ædis prædam incensis studijs tendebant, præmissi ab exercitu exploratores omnia turata esse cernentes læticia gestiebant, cum subito acrium grex luporum è saltu proximo erumpunt, plerisque exploratorum repentino terrore amentes iugulant, cæteri in fugam vestimentis socios ne progrediantur: illi tamen vanum exploratorum terrorem deridentes nihilominus properabant ad prædam: Verum, ut sacræ ædes in conspectum se dedit, repente ingens exercituum pauor inuasit, cunctique lymphatis similes trepidate cæperunt, tunc excussa væsania, & templi religione conterriti latrocinio desistunt, versaque in religionem audacia Lauretanam ædem venerabundi intrant, cogitati sceleris veniam exposcunt, muneribus colunt, Vrbinarium Dux in sperato exitu facinoris mirè lætus, detracta sibi arma in primo Augustissimæ Cellæ aditu suspendit tanti miraculi monumentum, simul se ex agro Piceno exercitum abducturum vouet, quod & præstitit. hæc Turcellinus lib. 2. c. 20.

Corcutus

Nec tamen Infideles Lauretanæ opis expertes fuere: Corcutus Turcarum Bassa anno 1552. Constantinopoli ex pectoris apostemate ad extremum vitæ discrimen venerat. Is à seruo Christiano de Virginis Lauretanæ vi, in morbis cuiusque generis depellendis edoctus eam inuocat, vouet si morbum depulisset se in eius gratiam illi seruo libertatem daturum. Protinus dirupto apostemate sanatus, seruumque exemplo cum literis, ac muneribus Lauretum ad Virginem destinat, vñ cum suo chirographo miraculi testimonio Arabica lingua conscripto. Turcellinus

Lauretana sanatur.

Turcellin.

libro 3, c. 19.

Hhhh

MIRA.

MIRACVLA QVÆDAM IN DEIPARÆ

Templo Sueffionensi in Gallia ex Vincentio in spetulo historiali libro 27. capite 2. & sequentibus, quæ etiam refert sanctus Antoninus 2.

part. histor. tit. 16 capite

14. §. 1. & 2.

19 **A**NNO Domini 1128. multi de Pago Sueffionico sacro igne accensi, ad Ecclesiam Beate Dei Genitricis Mariæ, in Civitate Sueffionum sitam conuenerunt vbi que diebus paucis misericordiam Dei, & Beate Virginis succursum præstolantes, (sicut plenius refert libellus eorundem miraculorum) salutem ipsius meritis, ac precibus consecuti sunt, ita vt intra quindecim dies centum, & tres nominati ab hoc igne restinguerentur, & tres puellæ distortæ sanitati redderentur. Hugo Fasitus, nam aduersariæ potestati concessum erat percutere multos plaga inuisibili diuersæ ætatis, & sexus, ita vt semel succensa eorum corpora, cum intolerabili cruciatu arderent. Est autem morbus hic tabificus sub extenta luenti cute, carnem ab ossibus separans, & consumens, ex mora temporis, augmenta dolorum, & ardoris capiens per singula momenta, cogit miserum mori; sed desiderantibus mortem illa non venit, donec depastis artubus, ignis ille celer, & pestifer inuadit membra vitalia, & quod valde mirum est, ignis hic sine calore validus ad consumendum tanto frigore velut glaciali perfundit miserabiles, vt nullis remedijs possint calefieri.

Item quod non minus est mirabile, ex quo diuina gratia restinctus fuerit, fugato mortali frigore, tantus calor in eisdem partibus ægros peruadit, vt morbus cancri eidem feruori persæpe se societ, nisi medicamentis occurratur. Sex diebus mense Septembri in Ecclesia Beate Virginis fuerunt. Ad preces autem populi de alijs Ecclesijs, & de maiori Ecclesia in eandem Ecclesiam concurrentis affuit Beata Dei Genitrix trahens, secum sortia agmina sanctorum Spirituum, ad cuius præsentiam formidaret Infernus, & pauerent portæ mortis.

Cuius Aduentus præcursor tam magnus tremor Ecclesiam repleuit, vt terræmotum esse factum, aut Ecclesiam à fundamentis concussam arbitrantur fugerent omnes; sed vbi nihil

periculi adesse senserunt reuerfi omnem ardorem languentium extinctum & omnem dolorem esse consopitum celerissima sanitate collata inueniunt.

Alii ut quibusdam ex languentibus pridie huius beneficii cœlitus dati visas esse cœlitus copiosas claritates, per Fenestras Ecclesiæ vitreas illapsas, quasi quædam præconia laetitio- nis subsequentes. Intra quindecim dies nominati annotati sunt centum & tres ab hoc igne restructi. Sed plurimi assueverant, stellas miræ magnitudinis tenebrosam noctis caliginem vitra Ecclesiam persequendo effugasse.

Mulier quædam nominata Gundrada, vi- *Vinc. cap. 3*
rum habens nomine Theodoricum comma- *Gundra-*
nens in riparia ultra Axouam fluium, qui da mulier
præterlabitur Urbem Sueffionum de villa, quæ ab agrum
dicitur Audiguturis inter cæteros venerat ad dno ead
Ecclesiam, cuius faciem ignis ille deturpauit *deforma-*
rat, & nasum, & labium superius, quod nato *ta Deipa-*
subiacet, vique ad maxillas, & gingiuas, & den- *ra ope sans*
tes molares, & extinctus est ignis à facie eius. *1127*
Sed omni occurrenti iam molesta, & odiosa
fiebat, grauisque omnibus etiam suis ad viden-
dum. Itaque compulsa est totam faciem præ-
ter oculos madenti panniculo velare.

Redit ad Ecclesiam beate Virg. facta que
candela, quam offerret, iuxta dormitum, eadem
nocte maturius euigilans, sensit laxatum flui-
tare panniculum, quem dum restringere, sur-
sumque reuertenti nixit, & parum proficit,
coacta est circumiacentiam implorare auxi-
lium, qui dum morantur, somno, vel frigore
tardi, illa poscit lucernam accendi, & sibi auxi-
lium ferri Sensitque interim carnem sub digitis,
& panniculo pressam inolescere, & nesciebat,
quia caro est nasi, & labij reformata. Demum
que sæpius reducit pannum, sæpiusque per-
inde attrahat creaturam, nouiter psalmatam
Clamauit ter magna voce: *Deus, & sancta*
Maria adiuua. Ad quam vocem excitati, &
turbati, qui aderant, maturius inferunt lumen
& vident nasum, & labium nouiter forma-
tum.

Quidam puer annorum vndecim pecorum
custos ardens pedibus à matre sua aduectus
est, remedioque doloris intra paucos dies ac-
cepto, ad domum reductus est. Erat autem de
Valibus; Sed dum puer idem nutu diuino
non immemor tanti beneficii desiderio visen-
dæ domus Beate Virginis flagraret, & super hoc
quotidie

quotidie molestus matrem perurgeret, & illa penitus non acquiesceret. *Redeat*, inquit, *in me infirmitas, ut necesse habeam illum referri*, quod & factum est. Relatus igitur à matre illuc ad ingressum processionis matris Ecclesiæ excussus à quiete in gratiarum actionibus rupit clamoribus æterna, narrau t̄que omnibus raptum se fuisse ante Deum, & Dei Genitricem pro populo supplicentem vidisse, vt dignaretur Deus hunc morbum à populo auertere, & euertere. Et hanc scintillam, quæ acciderat auferre, hoc tamen repositum à filio suo benignè accepisse. *Mater tu es maris stella, fiat omnia volun astua*. Dumque iterum eadem Virgo quæretur super domo sua quæ vilis, & abiecta præ cæteris erat, audiuit à filio suo, quod de trans mare, & de trans renum faceret pecuniam afferri, de qua domus eius adificaretur, & in omnium oculis intuentium claritate magna, & gloria illustraret eam. Populo etiam Sueffionensi mala euenite ex parte Dei prædixit, quia lux Genitricis Ecclesiæ non resciceret. Et quidem multos ex eadem Vibe ignis inuasit. Quæ & quæia restent, nescimus. Idem puer parum post se moriturum testatus est; & sic euenit, non enim mensem superuixit. Mirum autem valde de hoc puero erat, quod ab initio mundi omnem historiam retexens totam narrationem suam cunctis iustitiam digerbat. Textum Evangelij, & actus Domini sic in ordine recensebat, tanquam omnia in libro legeret, & dictata ab alijs pronuntiaret. De Ioseph quoque viro beata Virginis inter cætera ait: *Qui tenet scapulum florentis virga, custos erat gloriæ puella*. Hæc narrabat clausis oculis tanquam lucem transitoriam ex oculis, laicis, & illatertis vix digabatur facere verbum, tanquam ignorantiam eorum petæsus. Eius mortui corpus tanta gratia perdidit, vt candore, & claritate, vultus Angelicam nescio quid, & diuinum signaret.

Vinc. cod.
cap. 4.
Mulierem
in partu
borantem
Dispara
liberat.

20 Apud Villam, quæ dicitur Cala in territorio Sueffionensi, quæ possessio est matris Ecclesiæ beatorum martyrum Gerualij, & Protasij mulier ob partus difficultatem laborans continuis tribus hebdomadis periclitabatur persuasq; à conuicinis mulieribus senudis pedibus utram ad sanctam Mariam Sueffionis, venit, & liberata est, sed ordine stupendo. Nam primum ex viro suo emisit tres lapides; Primus in magnitudine oui anseris, secundus

ferè in magnitudine oui gallinæ, & tertius non minor aliqua nuce erat. His lapidibus effusis statim sequitur partus infantis, qui & gratiam baptismi accepit & paucos dies superuixit. hæc Vincentius libro 27. c. 3. & 4.

A S. HIPPOLITO DEIPARÆ
inusu cuiusdam membra deperdita restituntur ex
Vincentio specul. histor. libro 29.
cap. 9. 10. & 11.

QVIDAM nomine Petrus ex Gratianopoly- A S Hip-
teno Territorio in Beatæ Mariæ Magda- polyto Dei
lenæ festo, quo in eo loco inhibita erant ser- para inusu
uilia opera iussu vitrici inuitus arabat, execra- exesa ab
tus opus, & animalia, & ecce subitaneo toni igne mē-
tru boues, & utensilia flamma absumuntur, bra arato-
qua eius pes correptus breui illum exedens tori cuius
tybiam, & crus peruasit, atque ossa retexerat. restituntur.
Ad templum igitur beatæ Mariæ Magdalænæ oblatum eius precibus ignis, nec ultra procederet, extinctus est, verum inutilis remanebat: ad quandam igitur Deiparæ Ecclesiam celebris miraculis insignem, quæ habebat etiam S Hippolyti, martyris memoriam delatus, cepit ibi crebris obsecrationibus mundi Reginam interpellare, vt quod alijs valentioribus impendebat sibi non nagaret. Miles autem quidam sæpe intuens eum Basilicam raptando subire, elemosinæ causa in domum propriam declinare persuasit, vbi cum aliquandiu recedisset, pedisseque nescio quid actura à camera noctu in domum exteriorem deueniunt, & Petrum crebris planctibus ingemiscentem subaudiunt, quorum gemitum hæc causa fueret. Virgo Maria cum Beato Hippolyto in visione strati eius astiterat, quæ, vt iacenti videbatur, imperabat: *Restitue*, inquit, *eum antiquo vigori*. Martyr vero impetranti obsecundans humiliter crus, tybiam, pedemque quaquaersum olim sparsa diuinitus ad instar futuræ resurrectionis in puncto compacta, recolligens corpori eius, quasi surculum arbori cepit subiungere.

In qua infertione tantis torquebatur ardu-
ribus, vt non sine clamoribus subsistendo, cre-
bris quoque nectibus, & membris motibus quid
pateretur indicaret. Irruunt igitur ancilla, &
illato adiacenti cubile facto, dum hac, illacque
despiciunt, duos habere pedes, & duo crura
Petrum reperiunt; ex quo intuitu

H h h h z tan-

tantus eas stupor illico inuasit, ut non se eas esse, quæ venerant, sed mutari in alteras æstimarent. Contrectabant tamen, & vera membra, quæ tetigerant sentiebant.

Tandem difficillimè excitatus, cum aperuisset oculos beatam cum martyre Virginem adhuc æstimabat astantes, quibus visibiliter absentatis, interrogatus à feminis, quibus sibi restitisset amissa, rem retulit, multosque in admirationem adduxit.

Hic idem Petrus, ut tanto Dei beneficio responderet, semetipsum inelosit, ut diuinæ contemplationi vacaret, quem diabolus sub specie mulieris multis noctibus primùm blanditijs, deinde terrore, postea vi manuum ad flagitium allicere moliebatur; cui ille strenuè resistebat. Quadam verò nocte stola sacerdotali collum diabolicæ pellis implicuit, & ad terram prostravit, ac penitus suffocavit. Inuentum est autem mane ibi cadauer ingentissimæ anus foetidissimum, quod induerat dæmon ad vtrum Dei vexandum, Illudque extra oppidum igni est crematum. hæc Vincentius lib. 27. cap. 9. 10. & 11.

MIRACULA FERETRI BEATÆ
Mariæ Laudunensis.

Nec prætereunda videntur quamplurima, etque insignia feretri B. Mariæ Laudunensis invocatione edita miracula, quæ Vincentius Beluacensis lic. 26. spec. histor. à cap. 11. per plura capita copiosè descripsit. Nos commemorata clade, quæ tot miraculis occasionem dedit, ea breviter attingemus.

Miracula plurima feretri B. Virg. Laudunensis.
21. Cum Lauduni in Gallia Templum Dei Genitricis in detestatione necis inibi patratæ, Deo impij sceleris vindice anno Domini 1110. conflagrasset, innumerabilibus miraculis editis ad eiusdem beatæ Virg. Laudunensis Feretrum, multas per Vibes circumductum, tantum pecuniæ collectum est, ut pristino fuerit splendore restitutum. Rem omnem Hugo Farfensis, qui eo tempore vixit in historia manuscripta miraculorum Feretri B. Mariæ Laudunensis posteris consignavit, quam nos eius ferè verbis describemus. Ecclesia Laudunensis Dei Genitrici dicata, inter præcipuas Galliarum

S. Remig. Rhemensis Archiepiscopus.
Ecclesias antiquitus numerabatur, cui Sanctus Remigius Rhemensis Archiepiscopus, quod ibi nutritus, & educatus fuisset, reditus attribuit, & sanctum Genebaldum Episcopum

primum in ea consecrauit: cumque ab eo tempore ad nostram usque ætatem per quingentos fere annos floruisse, ecce in diebus Ludovici Regis Francorum qui fuit filius Philippi Regis, pater autem Ludovici Iunioris duram iusti Iudicis, Regis Regum experta est animaduersionem. Quidam enim nobilis Princeps, & Castellanus Laudunensis nomine Girardus de Cyriaco, dum in eadem Dei Genitricis Ecclesia flexis genibus suppliciter oraret, ab inimicis suis, qui eum alibi aggredi non audebant, dolosè circumuentus, & ab oratione surgens, diuersis gladiatorum plagis ibidem est interfectus: cuius sanguine pavimentum Ecclesiæ respersum, cum multoties aqua superfusa non posset ad plenum ablui; compluribus, qui aderant rei nouitate attonitis, Anselmus eiusdem Ecclesiæ Decanus, scientia, & eloquentia nobilis, quibusdam secreto prænuocauit, illam sanguinis labem templi concrematione diluendam, quod tantum scelus non aqua, sed igne videretur eluendum. Post modicum tempus, Deo permittente, Diabolo stimulante seditione subita à Ciuibus concitata Dominus Waldricus eiusdem Vibis Episcopus in domo sua, cum quibusdam è militibus suis crudeliter occiditur. Præfata factæ Mariæ Ecclesia, cum alijs propinquis oribus decem Ecclesijs, Domus quoque adiacentes Episcopi, atque Canonorum multorumque Ciuium igne supposito concremuntur. hæc Hugo Farfensis, qui postea narrat defuncto Hugone Aureliacensi, qui Waldrico subrogatus, septimum intra mensem obierat, Bartholomæum in demortui Præsulis locum anno 1113. susceptum ingenti studio Laudunense Templum quod conflagrauerat, pristino nitore restituisse, elemosynis affatum corrogatis, ad quas colligendas Feretrum beatæ Virginis Laudunensis capillis, alijsque sanctissimis reliquijs insignie multas per Vibes deferendum, & ad Angliam usque transmittendam Canonicis Laudunensibus tradidit. Eiusmodi verò Feretrum appellari videri arcula, seu terculum capillis Deparæ, alijsque reliquijs gestandis compactum, ut aperte colligitur ex Vincentio libro 26. Speculo historia. cap. 17. Mirum autem est, quod quantisque prodigijs præpotens Deus hoc iuxta Genitricis Feretrum cohonestarit, quæ monumentis configurat Hugo Farfensis, quæ

S. Antonii
vna.

cum Canonice Ecclesie Laudunensis: perfrin-
xit verò, & è multis pauca collegit Vincentius
Beluacensis lib. 26. spec. à cap. 11. usque ad
21. & ex Vincentio. S. Antoninus 2. par. hi-
stor. tit. 17. cap. 1. §. 3. vix enim oppidum a-
liquod attingit, quod non magno aliquo mira-
culo insigniret, vel nunquam ex pertis de-
signe tribuit, aliosque permultos deplorata
valetudine morbis leuatur. Qui verò Feretrum
illud non ea, qua par erat religione susceperunt,
præsentis supplicio affecti grauitate sce-
leris penæ grauitate intellexerunt; quæ omnia
ex Helinando fasè persequitur Vincentius lo-
co citato.

MIRACVLA TEMPLORVM B. VIR

gata in Germania ex Tritemio in duobus opuscu-
lis de B. Virgine miraculis in templo prope
Dittelbach, & in Templo de Vris-
seto Diocesis Herbipo-
lensis.

Miracula
B. Virg. in
Germania
Tribem.Cap. 20.
Puer in
puteum
iussus.Vir ab ho-
stibus ca-
pitus.

22 IN Germania complura quoque Deiparæ
Templa miraculis illustria numerantur,
ejusmodi est Oettingense in Bauaria: alia in a-
lijs locis, quorum plurima diuersis in Dioecesi-
bus recenset Tritemius libro 1. Opuscu-
li de miraculis B. Mariæ in Dittelbach, ax quo
nos in præsentia cæteris Auctoribus præter-
missis, quædam miraculorum exempla in Ger-
mania Templis Deiparæ dicatis referemus;
quæ idem Tritemius in citatis opusculis, non
minus grauitè, quam piè conscripsit. Quorum
opusculorum cap. 20. meminimus. Initium
verò ducentus ab opuscu. de mirac. Templi
prope Dittelbach.

Puer sexennis à puteo, in quem ceciderat,
ope Virginis, cujus simulachrum in Templo
prope Dittelbach colitur, lætus extrahitur. apud
Tritemiam in opusculo de miraculis hu-
jus Templi mirac. 3.

Vir quidam ab hostibus captivus in carce-
rem munissimum victus 40. dies iacuerat,
voto Deiparæ nuncupato solutus se inuenit,
& perforamen in muro intra unius horæ spa-

tium manibus, absque aliquo instrumento esse
cum, quod ferè nullus biduo perforasset, liber
evasis mirac. 5.

Hujus Virginis invocatione plerique à pu-
tridis ulceribus, quæ trichemius Gallica nas
postulas vocat, curati mirac. 4. 13. 16. 30. 56.
57. & 58.

Complures ex vulneribus sanati mirac. 6. 9
10. 11. 20. 22. 23. 31. 33. 37. & 47.

Alij graui ægitudine liberati mirac. 7. 8. 14
15. 18. 25. 28. 29. 32. 35. 36. 39. 48. 51. 52. 53. 54.
& 59.

Alij maris tempestate exempti mirac. 12.
Alij morbo regio, vel caduco, & epileptia cu-
rati mirac. 17. 26. 38. 42. 46. 49. & 55.

Mulieres complures in partu laborantes ad
iuta mirac. 19. 21. 27. 34. 40. 43. 45. & 60.

Mulier quædam surda, & epileptica vale-
tudini restituta mirac. 24.

Cujusdam pabperis rustici horreum ab in-
cendio præservatum mirac. 50.

Puella quædam annorum ferme trium an-
no 1510. in stagnum lapia submersa est; post
horam à parente in tota villa diligenter con-
quisita, tandem ex aqua extrahitur, & pluri-
bus horis mortua jacuit; voto igitur Deiparæ
prope Dittelbach nuncupato, mox puella mot-
ua ad vitam revocatur mirac. 44.

23 Quæ etiam idem Tritem. lib. 1. hujus o-
puscu. de mirac. B. Mariæ prope Dittelbach c.
8. recenset complura alia Deiparæ templa in
Germania olim miraculis clara, quæ licet ex
negligentia litteris mandata non fuerint; Eccle-
siæ tamen eo tempore ex fidelium oblationi-
bus constructæ sanitarum miracula ibi edita
satis testantur, adjicitque annum, quo fidelium
concurfus ad eas fieri cœpit, nos tantummodo
templorum nomina, & annum adnotabimus
ijsdem ejus verbis, reliqua apud eum legi pote-
rant, qui hæc ipsa Anno 1511. (ut videre est in
Epistola dedicatoria) litteris mandabat. Ejus-
modi porò Ecclesie hæc fuisse ab eo dicuntur.

Ecclesia B. Virginis in Tynbach, ad quam
anno Domini 1020. concursus fidelium ma-
gnus est factus.

Anno Domini 1450. S. Maria in Bireklin-
gen, ubi narrantur infinita miracula usque in
præsentem diem.

Anno 1442. S. Maria in Vreicis prope Hyl-
brunnam, ubi insigne Carmelitarum cœnobium
est constructum: de hac nos uberius agemus
infra, ex eodè Tritemio in proprio opusculo,

Hhhh 3

Aasø

Vulnere-
bus con-

soffi. Egri.

In mari
periclitan-tes. Pluri-
ma in orbis
oppressiMulieres
in partuLaborantes
Surda. &epileptica
mulier. In-censata.
Puella in
stagnum

iussus.

Tritem.

Alia Dei-
para templa
in Germa-nia, miracu-
lis præ-

clara.

Templum
B. Virg. in
Tynbach.S. Maria
in Bireklin-
gen.S. Maria
in Vreicis

S. Maria in Suburbio Wormatiensi

Anno 1200. *S. Maria* in Suburbio Wormatiensi, quæ usque in præsentem diem infinitis pene coruscavit miraculis, pluresque habet præbendarios sacerdotes.

S. Maria in Clusa Eberhardi.

Anno 1433. *S. Maria* in Clusa Eberhardi Diocesis Treuerensis, ubi magna facta sunt, & fiunt hodie miracula, ibique insigne constructum est monasterium Canoniorum Regularium.

S. Maria in Thonigstein, vulgo Petra Antonij.

Anno 1464. *S. Maria* in loco, qui dicitur Petra Antonij vulgo Thonigstein prope Andernaich Treuerensis Diocesis, ubi ex fidelium collatione insigne Carmelitarum cœnobium visitat.

S. Maria prope Oettingen in Bauaria.

Ad memoriam *S. Mariæ* prope Oettingen in Bauaria Saltzburgerensis Diocesis, solemnitas est, & antiqua fidelium peregrinatio, ibique multa fiunt miracula, & ex elemosinis insignis fundata est Ecclesia, in qua laudes Deo quotidie decantantur, hujus ædis honorifice sæpius meminit Canisius in lib. de B. Virgine.

S. Maria in Diocesi Nemetensi

In Diocesi Nemetensi haud procul ab Oppido Phorcensi Marchionum de Baden magnus nostræ ætate, inquit Tritemius concursus fidelium cœpit, hodieque continuatur ad memoriam Domine nostræ in Quercu, ubi plura ostensa sunt miracula, quorum seriem in volumine uno ibi vidimus conscripta.

Deipara ad Quercum

In Marchionatu Misnensium duæ Ecclesiæ Domine nostræ miraculis illustres nouiter sunt cœpta, & ad Quercum nominatæ.

Ante annos quindecim S. Maria in Appenthal Wormatiensis Diocesis, item in Gimmthal Herbipolensis Diocesis ante paucos annos, inquit Tritemius, cœpit fidelium concursus ad Deiparæ Ecclesiam.

Ex simili devotione, atque fidelium concursu ad Dei Genitricis memoriam plures in diversis Germaniæ locis, inquit Tritemius, insignes Ecclesiæ constructæ sunt, in quibus diuersis temporibus miracula plura contigerunt, de quibus nominatim loqui mihi foret difficile, & Lectori tediosum. Undecim tamen numerantur in sola Herbipolensi Diocesi, quinque nimirum ex dictis videlicet, Tymbach, Heylpro, Bücklingen, Grymmthal, & Dittelbach, quibus adduntur alia sex; in quibus plurima diuinitus sunt ædita miracula, & pulchra ex collatione fidelium sunt constructæ Ecclesiæ, nimirum.

Alia Deipara Tempia in Germania.

S. Maria in Villa. *S. Maria* in Villa Hæchperg prope Herbipolum.

S. Maria in Luterbach circa Tuteram haud procul ab oppido Retingen.

S. Maria in oppido Haisfurt.

S. Maria in oppido Kuchperg.

S. Maria in oppido Fundelberg.

S. Maria in loco Quisberg, non procul à Biberahæc omnia ex Tritemio loco citato.

MIRACULA IN ECCLESIA BEATÆ Virginis de Vrisiceto.

24 **I**N altero verò opusculo idem Tritemius miracula ad Deiparæ invocationem facta in Ecclesia ejusdem in Vrisiceto juxta Heilbrunam Herbipolensis Diocesis Oppidum, cujus supra meminerat, simili ratione tribus libræ commemorat. Cum enim sculpta beatissimæ Virginis Mariæ Imago, ut ipse ait, respectina Dominum Iesum filium suum jam mortuum de Cruce depositum in sinu tenens in dicto loco esset posita ab anno 1442 populo ruro concursus ad eam fieri cœpit, ubi ex fidelium oblationibus constructum est cœnobium, & Patribus Carmelitis attributum, ibique innumera fere miracula usque ad annum 1515. quo hæc scribebat, à Deiparæ adita asserit, verum ex illis 49. litteris mandauit lib. 3. adjectis nominibus, aliisque circumstantijs, quibus omnia plene cognosci queant hæc verò nos summam attingemus.

Puer quidam sub curru onerato grauiter quassatus, ut viuere ad horam posse minime speraretur, voto à parentibus Virgini de Vrisiceto facto statim miraculose conuuluit mirac. 1. simile habetur mirac. 14.

Aliquæ ex alio lapsi, & contriti incolumitati restituerunt mirac. 30. 32.

Aliqui rupturæ incommodo laborantes saluantur mirac. 2. 20. 35. 38.

Complexus vinculis, & carcere miraculose à Deipara eximuntur mirac. 3. 5. 6.

Alij varijs morbis, & interdum grauissimis, interdum etiã pestilentia mirabiliter sanati mirac. 14. 15. 22. 23. 26. 27. 29. 31. 34. 35. 37. 43. 44. 45. 46. 47. 48. & 49.

Aliqui morbo epilepsiæ, vel calculi, vel paralytis liberati miraculo 4. 7. 8. 11. 16. 19. & 42.

Mulier à dæmone obsessa curatur miraculo. 13.

Mulier in partu adjuua mirac. 21.

Aliqui à submersionis periculo, vel etiam ab ipsius

S. Maria in Luterbach S. Maria in oppido Haisfurt in oppido Kuchperg. in oppido Fundelberg. in loco Quisberg. in loco Biberahæc omnia ex Tritemio loco citato.

Mulier quæ horam...

Ex alio lapsi...

Aliqui rupturæ...

Complexus vinculis...

Alij varijs morbis...

Mulier à dæmone...

Mulier in partu...

ab ipsis aquis iam absorpti eripiuntur mirac.

24 & 25.

Aliqui cæci illuminati mira. 28. 33. & 40.

Quidam Deiparæ ope ab eo morbo, quem vulgo ignem S. Antonij vocant, est ereptus mirac. 41.

Puer in Therinis Badenibus anno 1442. submersus, ex aqua sine vitæ signo extractus, voto Deiparæ de Viticeto à parente nuncupato, mox vt voti sermonem compleuit puer qui mortuus videbatur reuixit, & sanus surrexit mirac. 9.

Puer alius ex curru lapsus ultra tres horas sine sensu iacuerat, ita vt omnes eum iam dicerent vita defunctum, sed Deipara de Viticeto ab eius parente cum voto inuocata puer protinus reuixit mirac. 10.

Mulier quædam è stagno feculento, in quo multæ erant hirudines, seu sanguisugæ aquam cum seminario illarum bestiarum ebibat, cum quæ bestiole in ventre eius creuissent quadriennio in visceribus tumefacta diris est cruciata doloribus: cum quæ nullos medicorum caulam agritudinis dicere, vel remedium adhibere posset, anno 1442 Deiparam inuocauit illico omnes sanguisugæ viæ nom. 150. per os de ventre eius exierunt, & sanitati est reddita mirac. 12.

Puer effluencia correptus, alijs quæ morbis laborans triduo sine voce, ac motu iacuit quasi mortuus eius matre Deiparæ operi cum voto imploratæ, continuo incolumitatem est consecutus mirac. 30.

Puer mortuus ex matris utero prodijt, sed eius patre Deiparam de Viticeto cum voto inuocante, mox apparuit viuus mirac. 17. hæc ex Tritemio.

ADMIRABILES COMPLVRIVM
peccatorum conuersiones per Des-
param factæ.

SECTIO IV.

29. S Anctimonialis quædam, cui amor, & assidua B. Virginis memoria cum ipsa ætate creuerat cuiusdam potentis, ac præditi eius pulchritudine capti blanditijs, ac promissionibus illecta nuptias cum eo celebrare consenserat condixerunt diem quo raptam virginem de Monasterio ille adulter suo sociaret coniugio Postea autem cum in domo parentum quiesceret nocte illa in somnis

se supra os putei raptam vidit, qui enormi amplitudine, & profunditate oris sui aperiens barathrum tam immanes exhalabat foetores, vt vniuersum mundi huius aërem videretur inficere; tam densas sumi nebulas, vt claritatem de cælo videretur effugasse. Cum quæ totum serpentibus, & vermibus scaturire, & à clamoribus eorum, qui intus torquebantur horribili quadam sonitu miraretur immugire; vidit repente Æthiopes quosdam ignitos de medio exilientes, & animas damnatas tormentis absque differentia crudeliter immergentes; à quibus & ipsa correpta cum intio uiaheretur inter ipsas iam desperationis angustias circumspiciens, si esset auxiliator. Deiparam vidit, sed nimis à longe, & à se ita auersam, vt ex eius visione vix aliquam spem posset colligere. toto tamen conatu ad illam conuersa, eius quæ nomen inclamans Domina, inquit, Domina subueni ancilla tua in tam amara necessitate consumia. Post multa verba accessit mater pietatis, manum quæ eius tenuit, & procul illico facti sunt inimici dicit quæ ei: Hi sunt fructus libidinis, hoc primum voluptatis; & recessit. Vix euigilata, cum nuncijs illius diuitis aderant, quærentes quid fieri iuberet de necessarijs nuptiarum, quibus cum summa indignatione reiectis; rem omnem parentibus aperuit, & Monasterio reddita totis se viribus penitentibus, & anti quo proposito reddidit. Hoc totum ex libro Spec. Exem. exen plorum B. Virginis refertur in Speculo plorum. exemplorum dist. 9. n. 108. quem librum exemplorum B. Virginis manuscriptum Seraphinus Razijs ex Ordine Predicatorum in suo hostio Razus. lo exemplorum testatur se in Italia legisse.

Nec solum Deipara sui studiosos, atque Maria peccatores ad scelera detestat onem adiuuatore est uat; verum etiam sæpe benignissima peccatorum Aduocata enim non rogata eos ad conuersionem adducit. quod ex subiecto exemplo apud Vincentium lib. 7. spec. hist. cap. 111. Beluacensi planum fiet.

Quidam, inquit, ludæus nomine Iacobus à Iudæa ad Londonia Ciuitate Angliæ apud Wintoniam Catholicam pergens in via prædonum manus incutens fidem à captus est plagis afflictis, atque in domum vtriusque Deiparæ tuftam casum iam minantem tractus post conuersus multas iniurias omnibus rebus suis spoliatus, oblata inligatisque ad postem pedibus, & iunctis post tergum manibus ibidem relinquatur solitatus ac celestis verum ne penitus deficeret modico panis parua uita ne, & aqua per triduum sustentatur; spe. sione. rabant

tabant enim per sui redemptionem magnam pecuniam accipere Sed tertia nocte cum ex lassitudine paululum obdormisset, astutus ei in somnis femina inæstimabili decore reuertenda, & nixeo habitu amicta, quæ propius accedens vincula, quibus miser ille constringebatur, potenter dirupit, eumque soluit. Qui præ gaudio, & admiratione epigilans curioso intuitu circumspexit, si forte aduenteret personam, quæ illum restitueret libertati. Quod intentius agens vidit aperte non iam in spiritu, ut prius, sed corporeo visu Mariam Dominam Cœli sibi assistere, & ex eius claritate totum illud inferiorum resplendebat. In quam oculos mirificulofus defigens, sic eam alloquitur: *Quæ es Domina, vel vnde tibi pectus tam benignum, ut mihi misero subuenires in tanta angustia. At illa: Ego sum, inquit, Maria, cui tu & genus tuum ad idisse perinaciter negata; veni tamen ad te, ut more meo tibi pro malis bona rependam, & ab errore te ad veritatis cognitionem reducam, atque hucusque quam periculosè vixeris tibi insuam, quod ut euidentius cognoscas, egrediamur foras. Illa præcedente secutus iubetur, super euidentem petram, quæ in promptu erat, ascendere, & intento animo deorsum aspicere, qui iubenti obtemperans attendit hiatus terræ vallem tenebrosam ipso aspectu horribilem, flammam sulphuream exhalantem, fortore intollerabilem, & asperam: cernit etiam in his cruciatibus animas damnatorum rotari, & miserime à carnificibus torqueri. Quorum lacrymabilis eiulatus attonitis auribus excipiens pene vsque ad animam exterritus est. his visis, & auditis ait illi B. Virgo. *Hic carcer, hæc incendia, hæc omnimoda tormenta te, tuosque sequaces expectant, nisi Iudaicam impietatem celerius dimiseris, & ad fidei Christiana sacramenta confugeris; nunc autem sequere me, ut ostendam tibi: quid etiam boni pro vestra cecitate perdidistis. Cumque supra collem excelsum eum statisset aspexit eminus mansionem perlucidam, visuque pulcherrimam ex qua tanta optimi odoris fragrantia nanbus intuentis infusa est, ac si illum omnium suavitas aromatum resperisset. Ibi vidit cœtus beatorum splendido vultu solemnes omni gaudio tripudiantes, melos dulcissimos concinentes. quibus studiose conspectis, ait Maria ad eum: *Hæc est hæc castas animarum sanguine filij mei redem-***

ptarum, quam & tu possidebis si illum ex me ueram carnem assumpsisse credideris. Sed iam hinc recede, & mysterium tibi licet indigno reuelatum memoriter retine, & post hæc quid tibi sit agendum sollicitè perpende. Timens Iudæus ne deo uo hostibus suis occurreret, ibat densissima nocte, quo impetus illum ducebat, quo usque diluiceret. Diluculo autem pergens ad Urbem, quæ Bacha dicitur quoddam monasterium, quod ibi erat adijt, Priori, & Fratibus quicquid viderat, & audierat, totum ex ordine exposuit. Baptismum petijt, & accepit, Ioannesque vocatus est. huc vsque Vincentius locat.

INSIGNES QUIDAM PECCATORES

Deipara Lauretanæ beneficio ad pietatem mirabiliter conuersi.

26. **C**omplura quoque facinorosorum hominum, qui Deiparæ ope ad sanitatem nostræ ætate rediere exempla, tum nouimus, tum etiam legimus; horum aliquot in Lauretana æde gesta subiiciam ex Horatio Turfellino in hist. Lauretana.

Adolescens quidam non genere magis, quam vitijs nobilis in rixa graue vulnus in genu acceperat, & in medicos, ac medicamenta bonam rei familiaris insumpserat partem; nec tamen plaga curari poterat, ergo vel matrum exitium, vel perpetuam infelicitatem, reformidans in lacrymis pœnitentiæ testibus Dei delinire iram institit; Deiparæque auxilium implorat uouens ingenti animi sentu, si discrimen illud euaderet Lauretum se cum donis ad agendas illi grates iturum. Mira dicta res, repente per sanato vulnere recuperat corporis sanitatem. Verum non tantum votum secessit, sed etiam in deteriora luxuriæ inquinamenta est delapsus, Attamen tacitam subinde vocem audire visus iubentis ire Lauretum, & votum exoluere. Tandem paruit, munera Deiparæ detulit; sed luxuriæ deditus ad sacram confessionem aspirare non sustinebat, ergo conscientia stimulante nunc templum, ac tabellas votiuas contemplari, nunc locum confessionibus destinatum obire, nunc dæmone impellentem templo egredi, modo Dei instinctu redire, consilij anceps, animo, & corpore æstuabat; itaque triduo in hac cura, & animi contentione extracto, cum forte missæ interesset, vocem è cœlo missam sibi audire

audire visus est cunctationem eius increpan-
 eis, iubentisque vni de paratis sacerdotibus con-
 fiteri cum proposito melioris vitæ. hac voce
 obstinatus animus emollitus, mutata subito
 voluntate facit imperata. de libidinis cæno ali-
 quando emerfus ingenti vi lacrymarum vni-
 uersas vitæ maculas eluit; protinus cœlesti, vt
 fieri solet, gaudio alacer ingentes Deo, ac Dei
 parenti grates agit à præsentis corporis, & ani-
 mi periculo bis eius ope liberatus. Turfelinus
 lib. 3. cap. 32.

Turfelin.

Adolescens
 à despera-
 tionis dis-
 arimine,
 ac demo-
 num mo-
 lestiis à
 Laureta-
 na Virg.
 liberatur

Alter iuuenis in luxum, & ea quæ luxum se-
 quuntur, effusus breui opes paternas in flagitia,
 ac dedecora vitæ absumperat. Quare propter
 nequitiam, atque improbitatem non tantum
 hominibus, sed etiam ludibrio erat dæmoni-
 bus, quorum horribiles ei facies occurrebant,
 quæ contemptum illum velut mancipium
 suum accipiebant plagis, subinde etiam indignis
 eum territantes modis, vt in desperationem
 eum præcipitem agerent. itaque miser vndique
 quæ contemptum illum velut mancipium
 torpebat, cum æstuanti, circumspiciantique
 cœlesti auxilium Lauretanæ Virginis, de cuius
 vi, ac benignitate mira multa inaudierat, me-
 moria malis oppressus iam penitentia
 eum coepit; Deiparam inuocat, & per eam
 Deum placare studet. at dæmones verberibus
 minas miscentes à pio proposito hominem
 absterere conabantur. Cæterum adolescens
 Deiparæ tutela fretus, animo & corpore pro-
 stratus aduersus infernas beluas eius præfidium
 invocare institit rogans, vt miserimæ serui-
 tutis iugum ab suis ceruicibus aliquando de-
 pelleret, quo Lauretum ire, & expiatis per con-
 fessionem animi sordibus meritis liberatrici
 suæ gratias agere posset; ex templo diuina
 vis oblata spe cœlestis auxiliij supplicem il-
 lum ingentigaudio compleuit, importunos
 dæmones procul abegit; auditiæ fremen-
 tium voces nihil se posse contra Mariam. er-
 go ille vix præ gaudio sui compos impigre Lau-
 retum, vti voverat tendit, ibi omnibus vitæ
 maculis confessione sacra elutis Deo, ac B.
 Virgini gratias impense agit, nonnullis sacer-
 dotibus cœlesti beneficium lætus narrat. Tur-
 fellin. loc. cit.

Peccator
 chirogra-
 phum, quo
 se demoni
 deuota-

ribus mulieribus, quas cesario amore concu-
 pierat poritus fuerat, cum infano cuiusdam te-
 netur amore, eaque cum nec prece, nec precio,
 nec vi dolove potu liceret; dæmonem rogi-
 tat, vt se voti compotem faciat ad omnia se de-
 scendere paratum ostendens. Diaboli ergo
 iussu à Christo deficit, sicque totum illi tradit,
 idque iurat conceptis ab illo verbis, & chiro-
 grapho suam obstringit fidem. Cæterum, vt
 miser potius est, quod cupierat, cœlesti luce
 oborta redit ad se, & magnitudinem sceleris
 sui sera æstimatione perpendit, pœnitentia i-
 gitur tanti peccati ductus, ad vitæ spem ere-
 ctus Deum, Deique matrem implorare cœpit.
 Inter hæc occurrit Virgo Lauretana, eiusque
 ædis sacerdotes amplissima absoluendi pote-
 state præditi: protinus Lauretum venit, sacer-
 dotem re omni exposita consulit equa sibi
 spes sit reliqua salutis, ille immanitate facino-
 ris demonstrata, ita spem ei salutis ostendit, si
 precibus, ieiunijs, & voluntaria corporis casti-
 gatione Deum placare penitus insistat, quod si
 imperata faceret se eius confessionem audi-
 turum, & à tanto piaculo absoluturum; inter-
 rim monet, vt per triduum inedia, cilicio, fla-
 gitia corpus afflicteret, Deiparæ opem apud Deū
 impleret, se eodem triduo pro eo sacrificium
 salutare Deo oblaturum. Ita triduo exacto
 sacerdos ante absolutionem monet, vt in sa-
 cratissimo facello precibus, lacrymisque Dei-
 param obnixè oret, vt chirographum à diabo-
 lo extortum recipiat, quod dum ille prostrato
 corpore facit, & versiculos illos ex animo ca-
 neret: *Monstrato esse matrem, sumat per se pre-
 ces, qui pro nobis natus tulit esse tuus.* Ingenti
 miraculo voti compos efficitur: subito enim
 chirographum in manus de lapsum conspicit.
 quare ex inopinato gaudio integrato fletu
 grates Virgini enixius agit, Sacerdoti receptum
 scriptum ostendit, quod tot, tantisque in Chri-
 stum, atque in ipsum, qui scripserat diris, &
 execrationibus erat refertum, vt facillè appare-
 ret à sempiterno humani generis hoste dicta-
 rum. Ita ille ex dæmonis seruitute Deiparæ
 beneficio in libertatem asseritur filiorum Dei.
 hæc Turfell. lib. 3. cap. 33.

Circa annum Domini 1594. Cuius quidam Infantum
 Asculanus filiolum ex nouo matrimonio su-
 sceperat mente septimo, quem vnicum nutrici à necis pa-
 alendum dederat, & sollicito subinde retinebat
 animo. Puer natura imbecillis nulla nutricis
 culpa

rat p
 Laureta-
 nam Virg.
 recepta.

mulierem
 à necis pa-
 riculo Lau-
 retana

Virg. Dei-
para de-
fundit.

culpa repentino morbo extinguitur. Nutrix
haud ignara quantum mali à pueri parte præ-
ferocis ingenij homine immineret, protinus
occulta fuga Lauretum properat. Pater, vt fi-
lium exanimem conspexit, dolore simul, itaq;
furens nutricem querit ad necem, cum ea non
compareret, eius aritum vulneribus confossum
pro mortuo reliquit, & armatus Lauretum ad-
uolat, vt nutricem, vel in ipsa sacra cella tru-
cidaret: verum homini fruente hæc subijt co-
gitatio si sacrosanctum limen intraret futurû,
vt emollito pectore viciscendi curam omitte-
ret. Quare lymphato similis alio versus om-
nes templi angulos frustra perlustrare cœpit.
(Illa enim expiatis paulo ante per confessio-
nem maculis in sacra cella Deiparæ implora-
bat fidem,) sed dum, ante Annunciatæ aram
sub fenestra, qua Gabriel Archangelus intrasse
fetur conspectus forte per fenestram lumina-
bus, quæ pluitima ante B. Virginem colluce-
bant, subita religione tactus genua submittit
mira dictu res. Homo ferus, ac ferreus repente
mollitur, mutato animo sacerdotem adijt, ibi
abiectis armis confitetur, & ex diuina prou-
identia in eundem sacerdotem incidit, ad quem
paulo ante nutrix accesserat, à quo declinatus
redijt cum nutrice in gratiam. eam domum
reducendam domesticis; virum eius benigne
euratum agrestibus præposuit rebus, periculo à
Deipara in emolumentum verso. hæc Turfell.
lib. 5. cap. 27.

REGIS ARAGONIÆ, ET COMITIS

S. A. g. dij discordia per Deipara ima-
ginem composita.

28 **A**D hominum conuersionem spectat a-
nimorum dissidia præsertim inter mag-
nates è medio tollere, & ad mutuam pacem,
charitatemque eos reuocare; cum hoc malû
non tantum dissensionis, capita: verum etiam
eorum cognatos, amicos, & affectas illigare,
cædibusque, & alijs peccatis viam aperire so-
leat, quare Virgo sanctissima vera illius, qui est

Beluacem
S. Anton.
Regis A-
ragonis
dissensio
cui Comita
S. Aegidij
per Deipa-
ra sedare

Pax nostra Genitrix pacem inter discordes re-
format huius memorabile exemplum hic ac-
scribam, ex Vincentio in spec. hist. lib. 29. c. 27.
cui consentit S. Antonius 2. par. hist. num. 17
cap. 9 §. 27.
Circa annum Domini 1287, magna inquit
dissensio fuerat ex longo videlicet tempore in-
ter ipsum Regem Aragonensium, & Comitem
S. Aegidij Raimundum, quæ cum nulla ratio-

nè pacificari posset, euidam pauperi Durando
nomine Deus apparuisse fetur in Vrbe Ani-
ciensi, quæ nunc Podium dicitur, eique tradi-
disse cedulam, in qua erat Imago B. Mariæ
Virginis in throno sedentis, tenens in manibus
pueri Jesu Imaginem, & in circuitu impres-
sam huiusmodi similitudinem: *Agnus Dei,
qui tollis peccata mundi dona nobis pacem.* Quod
audientes Principes cum vniuersis populis a-
pud Anitium conuenerunt in Assumptione B.
Virginis. Tunc illis Vrbs Episcopus cum Cle-
ro, & populo pauperem illum carpentarium in
edito ponentes intentissime audierunt; eoque
mandatum Domini de pace reformanda inter
eos audacter referente, & cedulam cum Imagi-
ne B. Virginis, pro signo omnibus ostendente,
vocem cum lachrymis eleuantes mente prom-
ptissima se pacem seruatuos, sub iuramento
promiserunt. In signum autem seruandæ paci-
cis prædictum sigillum B. Virginis in stanno
impresum, ac pectori superpositum cum cap-
utij lineis albis admodum scapularis albo-
rum Monachorum factis, semper portau-
erunt, & quod mirabile est, omnes huiusmodi
capitum cum signo portantes in tantum
secuti erant, quod si quis fratrem alterius ali-
quo casu interfecisset, & frater superstes fratri-
cidam cum signo iam dicto occurrentem vi-
deret, statim morte fratris obliuioni data in
osculo illum cum lachrymis recipiebat, & in
propria domum inducens, victui necessaria
ministrabat, hæctenus Vincentius.

PVELLA QVEDAM IVDÆA DEIPA-
ra auxilio ad Christi fidem con-
uersa.

29 **T**HOMAS Cantipratensis lib. 2. apum
cap. 29. par. 14. puellæ cuiusdam Iudææ
conuersionem Deiparæ ope factam narrat.
Hæc Rachel vocata Colonia quinquennis in
parentum Iudæorum domo ad Christianos af-
feci cœpit, & B. MARIÆ nomen magna cum
læticia audire gestiebat, ideoque de mensa
parentum panem latenter acceptum pueris
mendicis Mariæ nomen vsurpantibus ero-
gabat. Deinde Louanium cum parentibus
ueniens à quodam Presbytero Reinerio fi-
dei Christianæ articulos clam selquianni
spatio est edocta, quos tanta auditate ex-
cipiebat, vt Ranerius, & quædam alia pia mu-
lier vix eius desiderio satisfacere possent, pa-
centes rem subodorati, eam ultra Rhenum
mit-

Inimicitia
per Deipa-
ram com-
posita.

Cantipra-
tensi.
Iudæa pu-
erula
Deipa-
ra auxilio
ad Christi
fidem con-
uersa.

mittere statuerant à sponso arctius conseruandam, quod puella cum lachrymis Presbytero indisauit, adiecitq; si eam saluam vellet, vt eadem nocte ipsam raperet, & Christianam efficeret. iussit igitur Presbyter eam ad se summo mane venire; cumq; illa vesperi membra sopori dedisset, vique ad matutinum tempus iacuit, eius quod cum Presbytero condixerat penitus obliuiscit: ei ergo dormienti astitit Deipara in veste candida, virgamq; splendidam illi porrigens dixit: *Surga Catharina, & iter arripis; gratus enim tibi restat via.* Rachel virgam præhendere credens è lecto cecidit. quare expergefacta surgens è strato adiuuit Presbyterum, à quo ad monialium eorum nobium Ordinis Cisterciensis, quod Pratum Dominicum dicebatur, dimidia leuca à Louanio disunctum deducta, ibique cunctis gaudentibus baptizata, nomen Catharinæ à Dei matre ei impositum sumpsit, & illico sanctimonialium habitu est induta. Parentes verò eius tristes maximo opere apud Episcopum Leodiensem, & Honorium III. summum Pontificem laborarunt, vt propter ætatis defectum vique ad duodecimum annum in domo parentum esset, vbi hac ratione eius constantiam labefactare possent: nec deerant aliqui aduocati potentes pecunia persuasi, qui eis fauebant. sed ipsa septennis coram Episcopo causam suam, ita sapienter, & constanter egit, vt aduersarios omnes confuderit, & ad cœnobium fuerit remissa. Deinde parentes submitserunt ludæum adolescentem, qui simulans se Christi fidem amplecti baptizatus est, petebatq; enixe, vt liceret cum ea quasi cognata de rebus fidei agere: illa verò sicte illum accedere, cognoscens nulla ratione adduci potuit, vt illi ne vnum quidem verbum loqueretur, qui tandem ad vomitum redijt. Quo verò tempore alix moniales à parentibus, & propinquis inuiscebantur, hæc ad Deiparæ Imaginem accurrebat, eique dicebat: *Ego pauper-sula pupilla, & indigna ad te Dominam meam, & cognatam accedo, tu sola præ omnibus esto mihi refugium, & solacium.* Hæc omnia ex eiusdem Catharinæ ore se accepisse, testatur Thomas Cantuarrensis loco citato, additq; eam tanta potitiam gratia, vt nihil illa serenus videri possit.

tem à Deipara admonitos, vt Christiana sacra fusciperent; qua voce emollita eorum obstinatione Christi sacra amplexi sunt. Horum exempla in Annalibus Societatis plurima inueniantur, quæ breuitati consulentes omitti mus.

REGIS MANOPOTAPÆ PER

Deiparam ad Christi fidem conuerso.

30 **C**ONSALVVS Sylueria Societatis Iesu Sacerdos Lusitanus Comitis Sortellæ filius, non minus vitæ sanctitate, virtuteq; præstans, quam generis claritate conspicuus, circa initium anni 1560. cum socijs duobus Goa discessit in Regna Æthiopum, quæ dicitur Inhambani, & Manopotapæ, iuxta Bonæ spei promontorium inter Mozambicum, & Sopalam, vbi nationibus illis Euangelium nunciaret. Inhambanem vbi peruenit in Vrbis Regia Tonge Regem, vna cum vxore, sorore, liberis, cognatis, Regniq; procenibus, populo denique toto intra paucos dies magna omnium lætitia sacro fonte instrauit: socijsque apud Regem Christianæ rei causa relictis Manopotapam cum sex Lusitanis ire pergit, multisq; in itinere superatis difficultatibus tandem peruenit ibi repudiatis, quæ illi aduenienti Rex transmiserat muneribus ingenti nimiorum auri pondere, bobusq; permultis, ac feruorum famulatu, ad Regem se contulit: Rex admiratus tantum in Consaluo rerum mundi contemptum magna gratulatione, & honoris significatione eum excepit. cui Consaluus perelegantem Deiparæ Imaginem, quam in tabula depictam ex India aduexerat, dono dedit, monens esse effigiem Genitricis Dei, in cuius potestate sunt omnes totius Orbis Reges, Rex eam veneratus, per eundem Consaluum in Regio cubiculo preciosis peristromatis ornato, quasi in quodam sacello collocandam curat. Noctibus deinceps circiter quinque Regina Coeli ea ipsa specie, quam tabula ostendebat, diuina circumfusa luce, suauisque splendore fulgens augustissimo simul, ac iucundissimo aspectu dormienti Regi astitit, quod ille matri narrabat rei nouitate vehementer attonitus, aitq; Consaluo se mirum in modum augi, quod sermonem Reginae eius, quæ secum singulis noctibus loqueretur, non intelligeret. Cui

plures Deiparam monitu ad fidem Catholicam conuersi.

Consaluus Sylueria è Societate postquam Regens Inhambanes, & Manopotapam ad Christi fidem è conuersi, per eadem fide singulariter occubuit.

Manopotapa Regi Deiparam apparet.

Mahometani, Ethnicos in sua perfidia ante pertinaces per quic-

Consalvus, cum eam esse diuinam linguam dixisset, quam nemo nosset nisi, qui sacrosanctis eius Regiæ filij legibus pareret, quippe qui Deus esset, totiusque humani generis redemptor; Rex se Christianum fieri velle ostendit: postque Christianis præceptis, atque rudimentis institutus quinto circiter, & vigesimo post Consalvæ Adventum die Rex, & Regina mater solemnè pompa sunt baptizati cum Regni proceribus trecentis, & licet postea Rex à quatuor Mahometanis viris callidis, Reque gratiosis seductus Consalvum summis votis mortem Christi causa optantem interficiendum curarit die 15. Martij anni 1567. tamen à Lusitanis admonitus culpam in suos coniecit, magnumque perpetrati facinoris dolorem ostendit, & à quatuor illis Consalvæ filijs duos confestim interfecit; nam reliqui duorum odorati maturè diffugerant. Cæterum ad incepta promouenda, alij deinde à Societate illuc submissi sunt, quorum laboribus res Christiana strenuè est procurata, eius Ecclesiæ fundamentis tam innocenti, castoque sanguine positis. hæc ex litteris Indicis nostrorum apud Maffeyum libro 2. selectarum Epistolarum, & ex Ribadeneira libro 2. vite P. Laynez capite 11. & ex Nicolao Godigno in vita eiusdem Consalvi, de quo vberius capite 35. vbi eius in Deiparam pietatem commemorabimus.

*Maffeyus.
Ribadeneira
Nicolaus
Godignus.*

ALIQVI A DEIPARÀ CLEMENTER

puniti, seu alia ratione admoniti respiciunt. Sect. 5.

*Rusticus
pietatem
erga Dei-
parà sper-
nentis cor-
ripitur.*

Rusticus quidam anno 1505. tres mulieres ad B. Virginem in Dittelbach (eius supra meminimus) pietatis, ergo tantæ veluti fatuas, & leues, quæ hanc peregrinationem suscepissent cum cachinno irridens, mox diuina ultione percussus, vt hos clamare cepit iam iuribus simul, & mente destitutus, & à semetipso deficiens sicut homo ratione priuatus: qui diuinam sentiens ultionem nudus capite, & pedibus vt erat in vineo laborans, sola camiscia indutus ad templum illud Beatæ Virg. post dictas mulieres currere cepit, & prior peruenit, qui flexis genibus, vt potuit orans à Domina nostra temeritatis suæ veniam petijt, & cum restitutione sensuum impetrauit. hæc Tritemius lib. 2. de miraculis Deiparæ in Dittelbach miraculo primo.

Tritemius

Circa annum Domini 1594. Peregrinus quidam omnibus sceleribus cooperitus & profligatæ vitæ apprime tenax, Lauretum venerat: Huic sacræ Cellæ limen intrare auso repente in ipso aditu umbra quædam honoranda specie se obiecit, quæ audacem hominem repulit ingenti patore percussum. Ergo scelerum conscientia ictus confessarium adit: Cæterum ad recolenda tot annis patrata facinora multò opus erat tempore, magnoque sensu doloris, Ipse autem minime meditatus, ac paratus ad sacram confessionem accesserat, proinde à confessario monetur, vt in sacra Cella Dei, Deiparæque ope enixius implorata in antea vitæ peccata inquirat sedulo; tum demum paratior redeat ad confitendum: eum itaque sacram Cellam repetentem eadem illa species oblata ingressu prohibuit. Tum vterque ingens illi dolor inustus, se vt conscietatum contaminatumque à Deiparæ conspectu bis abiectum esse exemplo magno flagitiorum dolore diuinitus concepto, conscientia impensius excussa fiens redit ad sacerdotem expiato tandem animo ad Virginis adem veterandè accedit: mirabile dictu, aditus, qui antea facinoroso clausus fuerat, eidem pœnitenti patuit. hæc Turcellin. libro quinto c. 27.

Nec illud silentio prætereundum Deiparam ex cella Lauretana lapidem, vel laterem subtrahi nulla ratione permittere: eius rei riosiores, quamuis in hoc pietatem præstant, haud inultos euadere, vt ex his quoque intelligas tonitrua, ex hoc diuino throno proficisci.

Anno 1558. Italus quidam nobilis exiguum lapidem retulit Lauretum, quem multis ante annis ex æde Lauretana subtrahit domi suæ omni honore, cultuque asseruebat. verum à Deo obritate filiorum, & amissione fortunarum omnium flagellatur. Ad hæc pertinaci magis, quam pernicioso morbo vekari cepit, cum igitur formidaret, aliquo suo scelere, quod tamen non agnoscebat id sibi accidere, Lauretanæ Virginis, cui mirè erat addictus auxilium pariter, & consilium implorat, nec mora Deiparæ monitu discit, lapidem ex æde Lauretana sublatum, malorum, quæ patiebatur esse causam, ideoque restituendum. Tum ille obortis lacrymis audaciæ veniam precatur, desiderauitque ipsemet lapidem referre atque impetrauit, expleto depulso morbo alacer Lauretum

*Quidam
qui à Lau-
retana ad
lapidem
subtraxit
pau à Deo
ripuit.*

tum pergit saxum restituit, vota persoluit. Tur-

sel. libro 2. c. 20.
 Simile accidit cuidam foemina ex agro Piceno, quæ ut sterilitatem depelleret, lapidem ex Lauretana æde accepit, & cum Febri illud domum retulit, nec prius ea discessit, quàm lapidem reddidit ablata. Non ab simile senserunt mercatores Illyrici, qui saxum ex Deiparæ cella subreptum clam in onerariam abdiderant: sed coorta graui tempesta valorum, & mercium iacturam facere coegit, nec ante cessauit, quàm stentes veniam à Deo orarent, & rediunt lapidem Virgini restituerunt. Nonnulli quoque peregrinorum, qui calcis, & lapidis aliquid abstraxerunt morbo correpti, ablata restituere sunt coacti. hæc Turcellinus libr. 3. c. 30.

32. Illud verò toto Christiano orbe est celeberrimum; Ioannes Sozias Cosymbriensis Episcopus, doctrina, ac pietate clarus Anno 1561. ad Tridentinum Concilium profectus venit Lauretum: cumque magno desiderio teneretur, ædiculam Lauretanæ similem in suo Episcopatu condendi diplomate Pontificio, lapidem per Franciscum Stellam Aretinum, Sacerdotem ex sua familia ex sacra æde accipiendum, & ad se Tridenti transferendum curat; Stella verò multas in eo itinere difficultates multa vitæ discrimina in singula pene momenta adiuit: Nam magnis semper imbribus est vexatus; viarum lacunæ, ac voragine passim obstabant, torrentes obij exitum minabantur, equus quo vehabatur, identidem contuebatur, qui subinde mutari, omnes infuiles reddebantur, ipse cadeus lacunis hauriebatur: tandem inaususto itinere Tridentum peruenit, sacrum lapidem Episcopo tradit, qui eam argentea theca inclusum transmittere parabat in Lusitaniam, eum repente ardentissima corripitur febris, accedebat acerbissimus inguinum dolor, qui nullam sinebat eum ea parte quietis partem. medici adhibiti omnibus frustra tentatis negant causam morbi humanam videri: ita desperata ejus valetudine discesserunt, Episcopus in se ipsum intensius inquirens, Lauretana lapidis religione animum stimulante à Lauretana Virgine, si eam sortè violata ejus domo lassisset veniam exposcit, mox tacitam velat missam è Cælo vocem sibi audire visus jubentis ademptum saxum reddere; sed ille venitus, ne id ægræ mentis vanum esset iudicium, animi, consilijque incertus hærebat:

per hæc hebdomadæ aliquot absumptæ. Primores item sacrarum Virginum Tridenti in quodam concilio. p. 2. Episcopi salute biduo impensius orantiam Stellæ, qui Domini iussu eam illis commendarat, unico responso adiciunt: Si Episcopus saluus esse velit saxum Lauretana Virgini reddat, quod cum occultum esset, Stella diuino indicio illis enunciatum existimauit. Hoc cognito Episcopus lacrymis manantibus veniam à Deipara enixè petit, ex templo Stellam Lauretum referre, saxum illum iubet. Vix Urbis porta excesserat equos, cum Episcopus melius habere coepit. Stella verò mutatis subinde equis non magis difficili, impeditoque antea, quam postea facili, expeditoque itinere, mira celeritate Tridenti Anconam non toto quæ triduo pervolauit, quo verò propius is Lauretum accedebat, hoc melius habebat Episcopus, ut eodem tempore, & Virgini lapis, & Episcopo salus redderetur. Sella Lauretano Præsidi rem omnem enarrat, lapidem argentea theca inclusum cum Episcopi litteris tradit, qui ornatissimo ferulo quanta maxima pompa à Præside, Canonis, & Sacerdotibus circumlatus profectus amplius duobus hominum millibus in suum reponitur locum ferri retinaculo addito, res per Picenum. Italianæque vulgata loci religionem cultumque plurimum auxit, ut intra unum mensem supra quinquaginta aduenarum millia Lauretum studio videndi osculandi que sacri lapidis ad eam fama celebrati confluerent. hæc Turcell. lib. 4. c. 4.

Multorum quoque aliorum exempla narratur, qui lapidum calcisue particulas ex sacrosancta domo pietatis prætextu auferentes, diuinitus penas dederunt, quoad malis docti ablata reddiderunt, de quibus uberius Turcellinus libr. 5. c. 9. nobis hæc retulisse sufficiat.

33. Adolescentis quidam ex Casario libro 7. Casarius. Bono Cisterciensium Ordinem valde affectus scurcienfis nomini de tractor à B. Virgine corripitur.
 quatuordecim annos natus, erga Cisterciensem Ordinem valde affectus, falsis quorundam sermonibus, qui eos auaritiæ accusabant, ad eum in illos est concitatus, ut eis detraxeret, nec æquis oculis quemquam eorum aspiceret. Nocte quadam (inquit Casarius) in somnis ante Imaginem Dei Genitricis sibi stare videbatur, quem cum illa seruerius intueretur, & puer tremere, faciem ab eo avertit, sic dicens: Male puer optimis amicis meis, quos habeo in toto mundo, maledicis, & de-

trahit: quod ille probe intelligens, & ex terrore vigilans, cepit iterum Ordinem illum dili-

Quidam monialis à Virgine acrius reprehensa.

Seco. Virgo quædam sanctimonialis ab improbo quodam viro ad flagitium persuasa, ad illud perpetrandum cœnobij januis, per quas prodire tentavit, Christi à Cruce pendenti imaginem, qua egredi prohibebatur conspexit: hoc autem illi beneficium Dominus fecisse videtur, quod singulis diebus quædam Dominicæ Passionis precationem recitare consueffet. Quare ad cor rediens, tremens (Cœsar. Caesarius libro 7. miraculorum cap. 34.) coram Imagine Deiparæ prostrata sui peccati veniam postulabat, à qua cum imago faciem verteret, & illa obnixius supplicatura propius accederet imago maxillam ejus manu percussit, dicens: *Quo via ire facta? vade in dormitorium tuum*: Tam fortis fuit alapa, ut in terram corruens sic jaceret usque ad tempus matutinale, quando à Sororibus animi deliquio consternata inventa est, collecto tandem Spiritu, hæc omnia alijs monialibus ad Dei honorem narrauit, seque ab ea tentatione omnino liberam sensit. hæc Caesarius.

Quidam à Virg. priuatus benedictione

Quædam ex Ordine Prædicatorum lectulo indecenter decubentem cum inter dormiendum enudatus esset, Virgo beatissima aspersio nis, & benedictionis gratia, qua alios dignata erat, vidente S. Dominico expertem fecit: narrauit S. Antoninus 3. parte hist. tit. 2. c. 3. initio, & habetur lib. 2. vitæ S. Dominici c. 13.

S. Anton. Lib. vita S. Dominici

Simile est illud, quod narrauit Caesarius libro 7. miraculorum c. 14. de quodam monacho, qui cum nocte quædam dormire non posset, & precibus insisteret. Contemplatus est, inquit, in dormitorio sceminam miri decoris, quæ dum dormientium lectos circuiret, singulis benedixit, uno tantum monacho neglecto, quem non respicere curauit cui manum cum hoc intimatum esset, confessus est, quod eadem nocte inordinatè jacuisset, nescio utrum cingulum deposuerit, vel caligas demiserit siue tunicam denudauerit. hæc Caesarius.

Quidam moriturus monitur cum spe timore obispectare, ita Thomas Cantipratenfis libro 2. de are. Tho. apum capite 50. Consip.

34 Quidam Canonicus Regularis in mortis agone præsumptuosè, & præproperè exultans, à Virgine corripitur, & admonetur potius cum timore obispectare, ita Thomas Cantipratenfis libro 2. de are. Tho. apum capite 50.

Quædam scemina magnæ sanctitatis in

Longobardia, teste S. Antonino 3. part. hist. vit. 2. cap. 3. §. 2. quod comes dicitur Juuenes ex Ordine Prædicatorum illac pertransientes despexisset, quasi in hoc sæculo nequaquam continentiam discurrendo seruare possent, à sanctissima Virgine turbata facie est reprehensa, eique eosdem Juuenes pro salute animarum per mundum discurrentes cum magna fratrum turba sub sua clamyde, quasi sub tanta custodia tutos ostendit: ex quibus mulier compuncta fratres ordinis, quibus ista narrauit ex intimis in posterum dilexit. hoc idem refert Auctor vitæ S. Dominici libro 6. cap. 6. apud Surium, tom. 4.

S. Catharina Senensis Virgo incomparabilis, cœlestium visionum copia excellens, Deiparæ studiosissima, ut cap. 35. diximus, cum semel diuinæ cuidam visioni intenta, eam socio sui confessarij narraret, sub ipsa narratione transeunte ejus germano fratre, oculos paulisper convertit, ut quis esset aspiceret, celerim se referens ad cœlestem visionem, quare propter tantillam à diuinis distractionem durissimè à sanctissima Dei genitrice, & ab Apostolo Paulo est reprehensa, ita ut mox in acerbissimum fletum prorumpens, nihil ultra locuta fuerit. hæc ex ejus vita ab ejus confessario Raymundo, postea Ordinis Prædicatorum Generali Magistro conscripta.

35 Et ne domestica exempla nostræ Societatis Iesu, negligere videamur P. Horatius Turcellinus in vita Beati Francisci Xaverij Societatis Iesu libro 3. cap. 7. de Ioanne Duro, Socio, & Comite B. Xaverij scribit in hunc modum.

Joannes Durus Francisci Xaverij commo ditati seruiendum, ratus illo insciente nummorum aliquid à Lusitanis acceperat elemosynæ nomine; quare à Xaverio in pœnam in proximam Insulam ad breue tempus amendatur. Durus cum ibi in æde sacra moraretur Deiparentem (inocentum vigilans, an somnians) & ad aram maximam in pulvino sedentem conspicit, apud eam puer Iesus erat, qui dum veceundantem ad matrem suam pellicere conabatur. Illa primò insensæ similis eum auersari, ac repellere, deinde pacem ac veniam suppliciter orantem admittere, ad ultimum certis de vitijs admonitum dimittens simul cum puero Iesu sublimis abiit: quam visionem cum Durus Xaverio etiam interrogatus minime patefaceret. Xaver. ultro singula eidem

Surium. S. Catharina Senensis...

Joan. Durus de societate Iesu...

eidem exposuit, quod ipsemet Durus post obitum B. Xaverij iuratus enarrauit. hæc Turcellinus.

Ingrati a Deipara iunior
Nec verò quisquam sibi blandiatur, quod à Deipara ingentibus beneficijs fuerit aliquando donatus, nisi etiam his beneficijs respondeat, & ad meliorem frugem se recipiat, in eaque perseverare studeat: caueamus verò, ne Deiparæ admonitiones, vel increpationes sorda Aures accipiamus; sed ex ijs proficere, & vitia nostra, atque defectus emendare curemus, ne si obstinato animo in sceleribus sordescamus, diuinam in nos iram meritò prouocemus. In huius rei confirmationem subijciam exemplum in Germania apud grauissimos Auctores testatissimum.

V DONIS IN SCELERIBVS OBSTINATI MISERABILIS INTERITUS.

Vdo Magd. deburgense Episcopus Ingratus dicitur erga Deiparam aliorumq; sceleru potius exoluit.
36. **V**Do apud Magd. burgum Parthenopolim etiam dictum in Saxonia inentis ingenij, & ad litteras parum idoneus dum in Ecclesia maiori S. Martii, eiusque socijs dicata prostratus, Deiparæ clementiam, & S. Mauricij patrocinium ad ingenij acumen obtinendum implorat aliquantulum obdormiuit, cui Deipara apparet: Non solum scienis, inquit, munus tibi tribuo: sed etiam post huius Episcopi mortem Ecclesiam Principis mei Mauricij sua fidelitati commendo: quam si bene rexeris, pramium grande consequeris, sin autem malè in anima, & corpore morieris. Ille eu gilans in omni scientia peritissimus apparuit, & post biennium in defuncti Archiepiscopi locum eunctorum suffragio delectus, aliquantulum diu bene vixit; post aliquod verò tempus in omne scelus prorupit; nam facultates Ecclesie dilapidabat, mulieres etiam Deo sacratas violabat: cumque multis annis malè vixisset, & quadam nocte cum Abbatisa quadam cubaret, vox ad eum huiusmodi facta est: *Cessa de ludo: quia lussisti satis Vdo*, quam ille contempsit: sed eam sequenti, & tertia nocte cum ingenti fragore eadem vox intonauisset, aliquantulum ingemuit: verum minime respicit. quare post tres menses quidam Canonicus Fredericus nomine nocte orans pro Ecclesia præsertim Magdeburgensi, vidit Christum in Ecclesia in aure Cathedra sedentem, & iuxta eum Virginem gloriosam in alia item Cathedra aurea confidentem, Sanctorum multitudinem stipatos; cumque S. Mauricus de

Vdone conquisitus esset, Christo iubente à latere Abbatisæ abstractus, eoque adductus est quem sanctus Mauritius sæuè intuens, hæc ad Christum: *Domine, inquit, ecce iste Vdo non Episcopus, sed lupus, non pastor, sed raptor, maculator, & denicator est Domini gregis: Adicirque Deiparam ei scientiam tribuisse, & Ecclesiam Magdeburgensem commendasse: quid etiam eum tertio monitum vitam suam nequam emendasse. At verò Christus eum decollari præcepit: quare ab Angelo capite truncatus in eodem templo malè periit, sed ante decollationem multis pugnis eollum Vdonis validè percussit, & post quemlibet pulsura, hostia polluta per os Episcopi in calicem ab alio paratum decidebat: quas omnes Cœli Regine seuerè accipiens diligentissimè lauit, & super altate cum calice ponens recessit. mane autem facto calicem cum hostijs in altari, & caput Vdonis abscissum, ac truncum corpus quod in suo sanguine iacebat, inueniunt: pavimentum verò marmoreum, atque candidum sanguine aded est infectum, vt ei connaturalis videatur. In eo autem loco, vbi est decollatus, noui Episcopi ad Orationem prosternuntur, vt exemplo Vdonis sibi cauere discant. Canonicus verò, Fredericus, qui hæc omnia non in somnis, sed apertis oculis viderat, ea cunctis narrauit. Hanc historiam scribit Naucleus generatione 34. & Tritemius in Chronico Hilsurgensis monasterij, contigit mors Vdonis Anno 985. Othone III. Imperante & Canisius libro 5. cap. 20. eius meminit, & fusè describitur in Spec. exemplorum distinct. 9. numero. 175.*

Cæsius libro 7. miraculorum c. 41. rem quandam non aded terribilem, aliquantulum tamen similem suo tempore gestam narrat. Cum defuncto Brunone Colonienfi Præsule, de successore deligendo ageretur, Hermanno Decano Bonnenfi, qui impensius Deum eiusque Genitricem precabatur vt aliquis dignus illi Ecclesie præficeretur, Deipara per visum obiecta. librum porrexit, aureis litteris inscriptum, in quo nihil aliud, nisi Angelica saluatio *Aus Maria, gratia plena continebatur*, (per librum autem Episcopatus intelligebatur) eique iussit hunc librum Theodonicum sanctorum Apostolorum Præposito deferre adiciens, quod si in Episcopatu non se bene habuerit, sicut per me illum adeptus est. Ita per me illo præfatus

Naucleus Tritemius Canisius.

Spec. ex. p.

Cæsius Theodonicus Episcopus à Deipara monetur. Episcopus à Deipara monetur. Episcopus à Deipara monetur.

uabitur. Is porro Theodoricus Deiparæ erat studiosus; quotidianæ missæ, quæ de eadem dicebatur, intererat, nummum quotidie offerens. Electus in Antistitem malis consilijs; & que ad eod' mutatus est, vt indebitis exactionibus, vel ipsos Religiosos grauaret: quare inquit Cæsarius his, alijsque malis actibus Dei Genitrix irritata egit, sicut ex dicta visione colligitur, vt indignè fatis à Moguntino de poneretur, a-llo Episcopo eius æmulo per electionem substituto. hæc ex Cæsario.

NONNLLI IN DEIPARAM IMPII,

membroꝝum priuatione, vel etiam morte muldantur.

SECT. 6.

*Gaianus
Mimus pu-
nitur ob
blasphemiam.*

37 **G**AIANUS MIMUS Heliopoli in Phœnice, quod Dei genitricem per summam impietatem in teatro blasphemaret, nec ab eadem aliquoties monitus respiceret, cum ei dormienti Virgo sanctiss, manus, & pedes digito signasset, euigilans se manibus pedibusq; truncatum inuenit, atque ita confitebatur omnibus propter suas blasphemias se clementer cruciatum fuisse: narratur in Prato spirit. c. 47.

*Prato Spi-
rituale.*

*Blasphemiam in B.
Virg. per-
missis
obtracetur.*

Quidam Gentiles Mauritio Impérante in eundam Christiani domo, vbi vino se ingurgitassent, Dei genitricem blasphemijs & conuitijs profcindere cæperunt, sacro Incarnationis mysterio illudentes, qui tamen postquam eorum impietas innotuit condignas petulantis linguæ pœnas dedere: adiuu verò Dominus, in quibus illi blasphemix indulserant, in somnis Dei Genitricem vidit, ei que contumeliarum indignitatem in mentem reuocauit. Miser ille veniam delicti, & pœnitentiæ tempus orabat; illa vitam concessit, vimine tamè, quod manu gestare videbatur: genua circa circa veluti exarauit: expergefactus ille, mēbra vimine notata abscessa inuenit, recenti sanguine perfluente. Quo euulgato, omnes Deiparam celebrarunt, quæ quamuis præter eius naturam sit quemquam punire, vi quædam adacta, vt religio nobis stabilis, ac firma esset, hoc edere miraculum voluit. hæc

*Nicephor
Baronius.*

Nicephorus libro 18. c. 33. Baronius tomo 7. Annal. hoc miraculum contigisse affirmat anno salut. 587.

*Imaginis
Deipara
conscriptor*

Cyprius quidam in Constantia vrbē Cypri-
armenarius in Deiparæ sacellum orandi cau-
sa concessit, vidensque Deiparæ Imaginem

coloribus in pariete expressam ait, *Quorsum Cyprius
hæc? & stimulo, quo boues agebat, Imaginis
dexterum oculum exculpit, Egressus autem
templum cum pectus pungeret, stimulus fra-
ctus est, parsque ea, cui ferrum infixum est, in
hominem delapsa, in oculum illius dexterum
infixa est hæc Constantinus eiusdem Consti-
tix Cypri Episcopus in synodo Nicen. 2 Act. 4.
toti synodo retulit, adiecitq; se vix illū vidisse,
& vñ oculum esse etiam tunc cognoscere.*

38. Aliud memorabile accidit signum in Gallia, in quo duorum Deiparæ Imaginem blasphemantium pœna, simulque eius sceleris grauitas plene perspicitur, quid refert Vincen-
tius Beluacensis lib. 7. Speculi historialis cap. 110. qui Imaginem illam, & rei gestæ vestigia se vidisse affirmat his verbis. Iuxta Castrum Rodulphi est quædam Abbatia, quæ Dolis vocatur: super quandam Columnam Ecclesiæ ipsius est Imago lapidea, ad honorem Beate Mariæ Virginis sculpta, ad quam cum quædam paupercula mulier veniret orandi gratis, aderant ibi in atrio duo Brabantiones, qui impropertantes mulier, Imaginem blasphemabant, vnus etiam lapides in Imaginem proieciens, vno lapide percussit, & contregit brachium pueri lesu; & cum manus illa lapidea cecidisset, exierunt guttæ sanguinis è brachio, ac si esset hominis viuens, statimque in eodem loco ille, qui lapidem proiecerat expirauit. Alter verò cum vellet morientem inter brachia sua colligere, vt ei aliquid præberet adiutorium, statim arreptus est à dæmone, & insequenti die defunctus est. Eadem etiam sequenti die cum turba multa conueniret, vt Imaginem, & sanguinem de lapide fluxum videret, ipsis videntibus ipsa Imago scidit vestimenta sua, scilicet, ornatum, qui circa eam erat lapideum, & collum suum, quod confirmatum erat monili lapideo, & pectus denudauit vsque ad mammillas propter ignominiam, & iniuriam, quæ illata fuerat sibi & paruulo suo.

Hoc contigit Anno Domini 1187 tempore, quo bellum erat inter Philippum Regem Francorum, & Henricum Regem Angliæ, altero constituto apud castrum Dolis cum exercitibus suis. Et ego, qui scripsi sanguinem illum vidi oculis meis, & Imaginem nudatam, ac vestimentum reuulsum. Qui autem viderunt eam antè perpetratum miraculum, testantur, quod erat prius rubicunda, & be-

*Imagines
B. Virg. per
contumelias
quidam ma-
ximas diti
pœnas.
Beluacens.*

*B. Virg.
magis
fero la-
ri Sara-
ni ad
fuit
fuit
fuit*

Beluac

*Pare
fau
de La
san
citus
p
au*

*Tur
Aliu
m
ampl*

& bene colorata, modo stat tanquam exanguis, & pallida. Ibi pro certo cæci illuminatur, claudi curantur, & fiunt miracula. hæc Vincentius loco citato.

Virg. l. Saraceni quondam sanctæ Mariæ Basilicam ingressi, in omnium sanctorum Imagines, quæ in maceria erant depictæ, hastilium suorum cuspides vibrauerunt. huic oculum eruenunt, illi nasum, vel pedem truncauerunt, omnes profus teretratis aculeis diffusauerunt. Ad Imaginem sanctæ Mariæ titubant insani, nihil ibi omnes, quamuis sæpè tentantes turbæ potuerunt, sed cum maxime intenterent viribus effosis inuenta manus erant, aut tremore irritæ, aut alio delatæ hæc Vincentius libro 7. Specul. histor. cap. 110.

Turc. the. 39. Nonnulli sacræ ædis Lauretanæ ministri circa annum Domini 1582. auaritia stimulate eius ædis thesauros compilarant, quos in nauim conditos occultis asportabant fugas, sed agri Picensi oram præteruictos adueria temptas reiecit, unde conciderant. Itaque in manifesto scelere deprehensi pro æde Lauretana suspenduntur. Turcel. lib. 3. dist. Lauret. c. 31.

Aliud exemplum. Quidam facinorosus ferramentis instructus, quibus valuarum Templi, & arcæ nummarie seras aperiret intra Virginis Lauretanæ cellam soleret se occultit. Noctæ verò concubia sacra dona aurea, argenteaque congerit in vnum locum, mox arca, & sacelli, ac Templi foribus patefactis circumspicere cepit oculis adiutorem quendam sceleris, cum quo conuenerat, et illa ipsa hora in templi vestibulo præsto esset, sacra dona, nummosque in destinatum locum abditurus, & ecce armatorum agmen. Angelos fuisse ante Virginis aedem veluti excubantes creditum est) adesse cernit, quorum aspectu tertitus clausis properè valuis se abdidit, & cum iterum, ac tertio patefactis templi foribus sceleris socium quaeriret, semper ei celestis illa manus in festis occurtebat armis, ac trepidum compellebat in templum, cuiusque appetente aurora irrita in cæpto per auersam Templi Portam fugam inire vellet, eorundem celestium excubitorum occursum terribus in sacrosanctam cellam refugit Superuenientibus igitur sanctissimi Sacelli custodibus valvæ restructæ, sacra Dona congesta illum sacrilegij, suspectum fecerunt: comprehensus quaestione habita rem omnem confitetur, & cum sceleris confocio me-

rita pœna afficitur. Turcellinus libro 1 ca. 31.

Quomodo etiam duæ Turcicæ triones in Agro Lauretano prædari aulis eadem die à Venetis fuerint captæ. Turcis laqueo extinctis c. 20. vbi de miraculis ex Turcellino lib. 2. c. 19. retulimus.

Vir quidam execrabilis circa fines Ciuitatis Cardocij membra intemeratæ Dei genitricis sacra, & secreta ore spurcissimo iurare ausus, mox immundo spiritu vexatus, oculis euerfis, facie enormiter intumescente, linguam ardentem longius ab ore porrexit, qui longo tormento excruciat, demum extinctus linguam quam extraxerat, nec in morte retraxit hæc in lib. de viris illustribus Ord. Cisterciensis ex relatione Abbatis Gheribaldi, & habetur in Specul. exempl. dist. 3. num. 44.

40. Quidam blasphemus cum in ludo perderet, Satânico furore percitus, vbi omnia Christi membra tam externa quam interna per ordinem nimia temeritate iurasset, sanctissimæ Dei Genitricis membra omnia singillatim iurare cepit ijs, qui aderant præ horrore aures obstruentibus, sed repente inuisibili, & quasi fulmineo ictu percussus corruit, & diu palpitans, & mortiferos gemitus edens, sacrilegam animam efflauit, in cuius dorso inuenta est plaga recens, & intus delitescens, ita, vt intima cordis, hepatis, & pulmonis apparerent multis verò ad horribile hoc spectaculum confluentibus, vni eorum quidam olim defunctus apparetens dixit, Christum Dominum Genitricis suæ iniurias citius punire, aut si in posterum referat eas acerbius castigare. Hoc exemplum narratur in libro de viris illustribus Ordinis Cisterciensis, & refertur in Speculo Exemplo rum numero 43. dist. 3. & Vincentius Beluacensis libro 7. Spec. hist. c. 104. affirmat id enisisse apud Lamentiam eius meminit Casarius libro 7. c. 44. qui etiam addit non solum blasphemiam, sed etiam stultiloquium sine felle malitiæ contra Deiparæ Imaginem prolatum, in præsentem acriter positum, cuius rei hoc subiicit exemplum.

In villa castri Veldensis Diocesis Treuirenensis, quædam nostro tempore extitit Deiparæ imago filium in sinu foventis, opere non zedò bene formata, multa tamen virtute dotata, quam Matriona, quædam ejusdem Castri respiciens, & scultura indignans ait *Vi quid hic sit: vetus hæc R. mbula?* Verùm alteri matronæ à Deipara dictum est, quæ tu-

Iurans per membra Deiparæ maximæ exoluit pœnas. Lib. de viris illustribus Ord. Cisterciensis.

Spec. ex. pl. Blasphemas Christi, & B. Virg. membra fulmineo ictu percussus corruit.

Lib. de viris illustribus Ord. Cisterciensis. Spec. ex. pl. Beluacensis.

Matrona quædam stultiloqui in Deipara Imaginem pœnas dedit.

lier illa (nomen eius exprimens) vocauit me veterem Rumbulam semper misera erit, quoad viuet, & post paucos dies à proprio filio omnibus suis bonis exuta, misere mendicans stultiloquij poenam luit ex Cæsario lib. 7. c. 45.

*Cæsarius.
Percussor
Imaginis
Deiparae
ac S. Al-
bergo, ful-
mineo ictu
conteritur*

Drepani quidam taxillorum lusu omnem rem suam perdidit. Is furore percitus ad locum, ubi Imagines erant B. Virg. & S. Alberti Carmelitæ, venit, in easque verba blasphemiae protulit conquectus, quod eius preces non audierint, arreptoque gladio vtramque Imaginem fecit, & confestim distilla sanguis bene multus in terram. vidit id quidam puer, sublataque voce clamat in sacrilegum. Ille audito clamore exit de templo, sed repente horrendo existente tonitru fulminis ictu totus in puluere ad fores Ecclesiae redigitur. hæc in vita S. Alberti apud Surium die 7. Augusti.

Surium.

Neque in eos solum, qui in Deiparam verbo, vel facto blasphemii, seu minus reuerentes fuerunt, verum in eos etiam, qui periurij crimine eiusdem templa, vel alia ratione eius festa violare non sunt veriti, caelestis ultio deservit, quod ex subiectis exemplis planum fiet. Gregorius Turonensis libro 1. de gloria martyrum cap. 20. eiusmodi periurij poenam refert his verbis. In Vrbe autem Turonica est Ecclesia S. Mariæ Virginis, ac Ioannis Baptistæ nomine consecrata, in qua periurii vltio diuina apparuit. Quidam autem cum ad perjurandis, in hanc Ecclesiam fuisset ingressus, ubi manus ante altare stans sursum extulit, vt Sacramentum mendax proferret, statim resupinus ruens, ita, caput in pavementum conlisit, vt vix vel viuens erigi potuisset. Ad se autem reuersus dolum periurij, quod occultabat, publicè patefecit. Vidimus enim, & nos quosdam de Turonicis in loco eodem perjurasse, qui ita diuino iudicio condemnati sunt, vt in ipsius anni curriculo finirentur à sæculo. hæc Turonensis.

*Cæsarius.
Natiuitas
Deiparae
solennitas
in conuenientes,
raptores
quidam
militum occiduntur.*

De poena verò eorum, qui Deiparae festa perturbare sunt ausi, Cæsarius libro. 7. de miraculis cap. 43. quoddam profert exemplum his verbis.

Quidam nomine Sybodo cum suo Germano Baldemaro milites ministri Palatini Comitum Rheni multis secum assumptis armatis forum rerum venalium in vilita Cassulæ deprædatis, nulla habita ratione festi Natiuitatis Deiparae, quæ eodem die celebratur, & dedicationis Ecclesiae, & diei Dominicæ, quæ

in eundem diem inciderat, propter quæ forum illud fiebat. nocte autem præcedenti cuidam militi, ex Comitibus Sybodonis visa est Deipara aduoluta Christi pedibus, & conquerebatur de iniuria hac à Sybodone, & suis socijs illata, quam quia apud se Sybodo constituerat, reputabatur in ea visione, ac si facta esset, quod cum miles Sybodoni tremens intinisset, nihil fecius facinus illud Sybodo perfecit. Eodem die Walramus Comes cum armatis superuenit re cognita eos persecutus alios cepit, alios occidit, vixque aliquis euasit præter militem, cui visio illa obiecta est: Sybodo verò strepitu audito surgere non valuit, dicebat enim se super gena sua quasi plumbi massam sentire: quare captus occisus est cum Baldemaro Germano, deditque poenam sacrilegij in Dei Genitricem admitti. hæc ex Cæsario.

HÆRETICI, ALIQUÆ ECCLESIAE HOSTES DEIPARA EAM PROTEGENTE MISERE PERIERUNT. SECT. 7.

42 **Q**UAMQVAM tonitruorum nomine è diuino throno Apoc. 4. prodeunt, terrificæ admonitiones, quibus peccatores Deiparae ope ad salutem vtiliter conuentionur, vel etiam eorum punitiones, qui in Deiparam blasphemii scelerem, accipi possunt, cuiusmodi non pauca exempla cum capite 20. huius Operis, tum supra in hoc Tractatu de scriptisimus; quia tamen per tonitrua intelligi etiam potest Deiparae auxilium, cuius ope Hæreticorum contumacia, aliorumque Ecclesiae hostium immanitas veluti tonitru concussa, ac fulmine icta conteritur, eius quoque exempla aliquot selectiora hic mihi afferenda existimaui. In his potè exemplis recensendis, extra rem neutiquam me facturum duxi, si rerum historias, earumque euentus alius interdum repeterem & paulò fufius persequerem; quo & necessitas diuini auxilij per Deiparam implorari locutentius eniteat. & eorum, quæ ex Auctoribus iisdem ferè verbis depromuntur, veritas apud Lectorem fidelius constet. Et licet pia quædam in Christianorum animis de Deipara diuinitus insita persuasio, verè illa quidam, sed communis, quæ omnibus lætis successibus rectè aptari possit, dicet eam in cunctis Ecclesiae necessitatibus præsto esse, quod multis rationibus capite 16. ostendimus, cuius speciem in nuptijs in

Cana.

lun. 2. Cæna Galilee edidit luculentissimum, cum deficiente vino etiam non rogata, illud à filio impetrauit: nos tamen in præsentia extantem commemoranda suscepimus, in quibus peculiare Deiparæ patrocinium appetitissime perspicitur, vel non obicere significatur, quem admodum prudens Lector vniuersam narrationis senem expendendo per se facile consequetur.

Eminet Iuliani Apostata Christiani nominis hostis infensissimi supplicium à S. Mercurio inelyto Christi martyre Deiparæ iussu sumptum, quod quia cap. 20. narrauimus, hic inægrius omittimus.

NESTORIUS SVÆ IN DEIPARAM

*impetrata per
lun.*

Suida Nestorius hæreticus ab Episcopo damnatus in pena multatur. Concl. Ephesin.

43 NESTORIUS ex Suida nepos Pauli Samolaceni nefarii hæresiarchæ Episcop. Constant. execranda hæresis, &iple author, quippe qui duas in Christo personas ponebat, ideo filium Virginis tantum hominem esse dicebat, sanctissimam verò Virginem negabat esse Dei Genitricem cuius blasphemias Sac. Con. vniuersale Ephesinum anno salutis 431. sub Cœlestino I. damnauit, eumque Episcopali dignitate priuauit: cumque adhuc obstinato animo suæ hæresi adhereret, edicto Theodoli Imperatoris in Oasim, alio nomine Ixim, quæ est in Ægypto Prouincia deportatur. Verum ea Nomadum multitudine in eam irrumpente capta, ignique & cædibus funditus vastata à Barbaris dimissus cum quibusdam captiuis venit Panopolim, vnde ad Regionem quandam Elephantinam nomine ad extremam Oram Prouinciæ Thebaidis sitam per milites iussu Præsidis deductus est; quo cum itineris longitudine fractus peruenisset, iterum magno cum labore Panopolim reuerti iubetur, rursum à Panopoli ad quoddam illius confinium traducitur, inde etiam demigrare cogitur: quæ omnia Euegrinus lib. 1. histor. capit. 7. ex narratione quadam ab ipso Nestorio conscripta se accepisse testatur. De interitu verò eius hæc subiicit: Ipse equidem accipi à scriptore quodam modum, quo decessit à vita, talem fuisse nimirum eius linguam uerbis exesam esse sic, cum huius uita miseris ad grauiora supplicia iusto Dei iudicio insignenda, eam semperna migrasse. hæc ex Eua-

grio. Addit Theodorus lector in collecta, totum eius corpus putredine fuisse consumptum: & Cedreus in Theodosio minore ait cum lingua totum eius computuisse corpus.

Et hæc quidem de Nestorio in Deiparam blasphemii miserabili interitu, quod si quis nosse cupiat, quibus tormentis eius anima apud inferos torqueatur, facile intelligere poterit ex ijs, quæ habentur in Prato spirituali cap. 26. de quodam Fratre nomine Thophane ex Regione Dora Nestoriano, quem cum senex quidam iuxta Iordanem in Laura Calamonis Cyriacus nomine, ad fidem Catholicam hortaretur, ille verò hæsitaret, tandem dimisso Fratre in spelunca, senior egressus est prope mare mortuum, ut oraret pro illo, & circa horam nonam diei sequentis aspexit Frater ille quendam astantem, sibi aspectu terribilem, ac dicentem: *Veni, & vide veritatem*, duxitque eum in locum tenebrosum, ac foetidum ignes euaporantem, atque in ipsis ignibus vidit Nestorium, Eutychem, Apollinarem, Dioscorum, Severum, Anum, Origenem, & alios quosdam, dixitque *locus iste preparatus est hæreticis, & blasphemantibus, & hi, qui illorum dogmata sequuntur: si supplicium istud non uis, uade ad sanctam Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam, quam te Senex docet*; atque ita hæresi reiecta Catholicam veritatem complexus remansit cum Sene, & post quatuor annos quieuit in pace hæc ibi.

44 Quanto etiam studio ab eiusdem impij Nestorij libris ne dum legendis, sed nec in cubiculo retinendis abhorere debeamus, declarat visio quædam in Prato spirituali cap. 66. Abbatis Cyriaci Presbyteri Laure Calamonis iuxta S. Iordanem, cui die quadam per somnium obiecta est mulier honesta facie, purpura induta, & cum ea viri duo venerabiles, & aspectu præclari, quos ipse arbitratus est esse S. Ioannem Baptistam, & S. Ioannem Euangelistam Deiparam comitantes: cumque Deiparam diutius oraret, ut cellam ingrederetur, nec consentiret, tandem seuerius ei respondit, *Habes, inquit, intra cellam tuam inimicum tuum, & uis, ut ingrediar? euigilans, & scriptum discutens, nullius contra Deip. peccati sibi conscius, mœrebat, ut ergo dolorem leniret, supsit librum, quem mutuo ab Ipsychio Presbytero Ierosolymitano acceperat, illumque exoluens in fine eiusdem reperit duos libros Nestorij, moxque*

Theodor. Lector. Cedronus

Hæreticis quibus pœnis apud inferos pleclatur. Prato Sp̄. rituale.

Nestorij libri execrabiles.

Kkkk

moque agnoscit, hunc esse Dominæ nostræ inimicum, statimque codicem restituit ei, qui illum sibi accommodauerat, remque per ordinem narravit, qui protinus libros illos Nestorij à volumine abscissos igne cremavit illis verbis: *Non maneat in cella mea Domina nostra inimicum.*

ANATOLIUM IMPIVM DEIPARA

AVERSATUR.

*Eugrius.
Deipara
impium
Anatolium
aversatur*

ANATOLIUS quidam apud Antiochiam, quem admodum Eugrius lib. 5. histor. cap. 17 & 18. his ferè verbis refert: vir primum quidem plebeius, sed qui postea ad magistratus, & alia munera obseunda subdole accepserat, simulacris immolare cum nonnullis alijs forte deprehensus est. Is cum vocaretur in quaestionem homo impius praestigiator, & infinitis inuolatus sceleribus repletus, est quo factum est, ut Imperator ipse Tiberius in collegam Imperij à Iustino Iunioris ascitus, mandaret, ut Anatolius cum ijs, qui ei in victimis immolandis locos se adiunxerant, Constantinopolim quam celeritè deduceretur: quibus cognitis Anatolius ad imaginem quædam Deiparæ sive in carcerem sublime appensam accurrens, manibus à tergo complicitatis se ei supplicare, precesque adhibere ostendit. Illa autem cum veluti sacrilegum detestata, & ut Deo iniuriam coarguens positus ab se auerit. Spectaculum sanè horribile, & sempiternæ memorie prodendum, quod quidem à praesidiarijs militibus, & ab his quibus illius custodia commissa fuit visum est, & alijs divulgatum. Apparuit item Deipara re ipsa nonnullis alijs fidelibus, eosque contra scelestum illum incitavit, inquitens, Anatolium filium suum contumelijs afficere. Constantinopolim perductus in Amphitheatro primum bestijs expositus, ab istis dem dilaniatus, deinde agitur in crucem: postea verò lupi corpus eius in terram dirubantes (quod ante nunquam visum est) pasto crudeli membratim deuorauerunt. Quin etiam vir illustri, qui Imperatoris Palatio praesuit, & Anatolij causam acriter admodum tuebatur, ut nimirum non morte, sed exilio eum socijs mulcetur: dixit quoque se vidisse Deiparam eamque sic ipsi locutam: *Quisique defendit causam Anatolij, qui tum me aut filium meum in carcerem onerat contumelias?*

hucusque Eugrius. Hæc autem Cardinalis Baronius tomo septimo Annalium ad annum Domini 580. refert, qui fuit Iustini Junioris 15. & Tyberij Collegæ 3. ex horum enim scelero iusto Dei iudicio Antiochiam eo anno terræ motu ingenti quatantam, atque vastatam existimat.

ITALIA A GOTHIS PER DEIPARAM

LIBERATA. Anno Domini 553.

CVM Italia 60. & eo amplius annos gravissimo Gothorum iugo misere laboraret, Dei Genitricis beneficio per Narsetem in libertatem est vindicata, quod antequam ostendamus paucis exponenda est, quam felix fuit eo tempore Italiae conditio. In prima Gothi, qui ea poterantur, Arianae perfidiae, qua complures in Italia infecerant erant addictissimi. Theodoricus eorum Rex Arianae hæresis patronus extremis sui Regni temporibus, quod Iustinus Imperator in Oriente ab Arianae Ecclesias auferret, minatus est totam Italiam gladio perdere. Joannem summum Pontificem dols Ravennam accessitum, quod in Oriente Arianae Ecclesias in Catholicas consecrasset, in carcerem detrusum iniquitate, & inedia afflictum mori coegit, cuius martyrij dies 27. Maij ab Ecclesia celebratur. Electionem summi Pontificis in locum demortui Joannis, quod nullus Princeps præter Constantium Arianaum ausus fuerat, ipse sibi provocatè arrogavit ex Baronio tom. 7. ad annum 526. ex quo abusus ille Tyrannicus motus, (quem S. Gregor in Psalm. 4. poenitentia deflet,) ut quem Clerus in Romanorum Pontificem eligeret, Rex, vel Imperator suo assensu confirmaret, quod tandem tempore Constantini Pagonati anno 684. sub Benedicto II. quem admodum refert Baronius ex Anastasio tomo Annalium 8. est penitus sublatus; Symmachum & Boetium clarissimos patricos per summam crudelitatem interfecit, ut merito Theodoricus vitus fuerit ab Etema Liparitano interdictos Joannem & Symmachum disiectus, & discalceatus vincijs manibus in vicinam Vulcani ollam deijci, teste Gregorio 4. Dialog. c. 30. & licet aliquando Rex in Imperio multis per suos ministros, barbaros, que sibi subiectos aliorum bonis inhiantes in Italia contra ius admilla fuisse colligere licet Gregorius ex Boe-

Boetius: ex Boetio libro 1. de consolatione philosophica prola 4. ubi se plurimos à potentiorum opprobrio ea tempestate liberasse, sic scribit: Quos ego Conigastum an imbecillum cuiusque fortunam impetum facientem obuius excepi? Quos Trigullam Regia Propositum domus ab incepta, & perpetrata jam prorsus injuria deiecit. Quos miseris, quos insinua calumnijs impunita Barbarorum semper auaritia vexaba, obiecta periculo auctoritate protexit. Boetius. Deinde sub Totila feto, & barbaro omnia ferro, & cadibus miscente, (quem Gregor. lib. 3. Dialog. cap. 13. Regem crudelissimum aliquoties vocat, & Sanctus Benedictus ex eodem Gregor. lib. 2. cap. 14. & 15. de suis actibus incipauit illis verbis: Multa mala facis, multa mala fecisti, jam aliquando ab iniquitate conquisce.) plurima à Gothis crudelitatis, & auaritiæ exempla edita describit sanctus Gregor. in Dialogis. & Procopius de bello Gothico. Cam igitur Italia, & Roma ipsa sæuissima Gothorum seruitute, desperata omni liberationis spe ad eum premeretur. Narses militum Dux præclarissimus à Justiniano Imperatore in Italiam missus præter opinionem observatus itinere ab Francis, & Gothis Ravenam cum exercitu peruenit in columnis, & in Tholcia Totilam Gothorum Regem bellicosissimum, & diuinitum cum potentissimo Gothorum exercitu collatis signis dimicans eum superauit, atque occidit uniuerso ejus exercitu trucidato anno Domini 553. sicque Italiam à Gothis vindicauit, verum id non nisi Deiparæ, cujus Narses erat studiosissimus peculiari ope, quod plures Authores testantur, præsertim Euagrius historicus rerum sui temporis lib. 4. cap. 26. Commemoratum est, inquit, ab his qui una cum Narsese fuerunt dum præcebat, & alijs precatio offe-
diturum numen placaret, debitumque cultum ei tribueret, sanctam Virginem Deiparam ei apparuisse, planeque tempus præcipuisse, quo bellum cum hostibus gereret, atque ut non prius ad prælium committendum se accingeret, quam cælitus signum acciperet: multa alia quoque res à Narsese valde memorabiles gesta sunt hæc Euagrius. Eadem de eo scribit Nicephorus lib. 7. histor. cap. 23. quibus contentus Paulus Diaconus lib. 2. de gestis Longobardorum cap. 3. qui inter cæteras Narsis laudes sic scribit: Erat, inquit, vir piissimus, vigilans, & orationibus in tantum studium, ut plus supplicationibus, quam armis bellicis victoriam obtineret, sic ille, vide Cæd-

nalem Baronium tom. 7. Annal. ad ann. Domini 553. qui etiam firmis argumentis probat Narses non euocasse Longobardos in Italiam, quicquid dicat Paulus Diaconus lib. 1. de gestis Longobardorum cap. 16. Deiparæ igitur acceptum referre debemus, quod Italia à Gothorum Tyrannide, atque ab Arianiismi contagio, cujus Gothi erant studiosissimi, fuerit vindicata.

CONSTANTINOPOLIS PER DEIPARAM AB OBSIDENTIBUS BARBARIS LIBERATA:

49 **C**VM Heraclius Imperator, una cum exercitu in Perside aduersus Cosrohem Persarum Regem degeret, Hunni Occidentales quos Auares Thraces vocant, à Cosrohe sollicitati anno 625. Constantinopolim Imperatoris præsentia destrutam magnis copijs terra, marique invadunt, sed Deiparæ præsidio sunt seruari, de quo Theophanes in Annalibus Græcorum in hunc modum scribit: Auares Thraces Vrbi Constantinopolitanae appropinquantes hanc depopulari parant, multum machinis aduersus eam commotis, ydemque & nauum sculparum ex litro flumine multitudine infinita delicia suum replauerunt mari: Decem sane dies urbem obsidentes, bellum terra, marique gerentes, Domini virtute pariter, & cooperatione, nos non & intererat Dei Genitricis, & Virginis Mariæ intercessionibus superati sunt: amissis vero terra, marique ingenti numero suis, magno cum dolore discesserunt. hæc ille. Verum quam ratione per Deiparam seruari sint, ita ut & obiecti, & hostes hoc cognouerint Cedrenus in compendio narrat his verbis: Tale enim quidam hostibus accidit, viderunt Barbari primam luce cum sol oriretur, mulierem quandam illustrem Eunuchis comitatum Porta Blachernarum exeuntem (Blachernis autem erat templum Deiparæ celeberrimum, quo Constantinopolitani ad Deiparam consueverunt solebano), quam cum Heraclij optinarent uxorem esse, & ad suum Principem ob mariti absentiam ire pacis petenda causa; transiunt ei concesserunt, subsequentem ex Vrbe hominum urbem ipsi adorari. Vt vero fossam ambuum egressam non ire ad Regem viderunt, inscusi sunt eam usque ad locum, cui veteris saxi nomen est, ubi cum ferè jam essent assecuti, illam cum suis ex oculis, & conspectu eorum emanant.

Constantinopolitana Vrbi per Mariam à Barbarorum obsidione liberata.

Cedrenus

Ipsi autem tumultu concitato insar se congressi ad v. sperant usque strages mutuo adiderunt. Mane insequens: isos Dux in quirens, quod maiorem suorum partem intestino consilio perisse videret, turpiter domum rediit, flammamque Classis ab obfessione recessit. quam domum reuertentem in Euxino mari oborta tempestas, ita afflixit, ut per pauca ad suos redierim. hanc Cedrenus.

VICTORIA DE BARBARIS DEIPARA praesidio à Theodoro Heraclij fratre, & ab ipso Heraclio parata.

Paulus Diaconus Theodor. Heraclij frater. Sam Cosrohis Ducem B. Virg ope acbel. lauit.

47 Eodem Anno 625. Theodorus ex Paulo Diacono libro 18. historia. & Theophane in Annalibus Graecorum anno 16 Theodorus Heraclij frater Sais Primarium Cosrohe Ducem instructum selectissimis copijs quas Cosrobes Chrysoloras, quasi aureum cuneum propter excellentiam nominarat, quae ad quinquaginta millia militum perveniebant, hos inquam Deo per intercessionem suae Genitricis opulante devicit, ac bello commisso grandis mirae magnitudinis contra barbaros decidit, eorumque plurimos percussit, Romanis interim agris serenitate fruentibus, qui Persarum fugentium copiosam multitudinem occiderunt. Heraclius Imperator bellum aliquot annis in Perside contra Cosrohen acerrimum Christiani nominis hostem gessit, quem tandem vicit sacrosancta Christi Domini Cruce ex Perside recepta. Is in Deo, ac Deipara omnem spem collocarat. quare ex Theophane in Graecorum Annalibus, & ex Cedreno in compendio, anno salutis nostrae 626. qui erat sextus belli Persici cum à Turcis auxiliarijs, qui cum eo Persidem invaserant, paulatim dilapsis, se desertum videret, suos milites hortabatur his verbis: Videtis fratres nomen nobis adesse velle prater animum Deum, & quae cum sine semine peperit Virginem, id eo sit, ut celsus nobis misso auxilio, in nobis, ac omnibus istis suam demonstret potentiam. Nec sane frustra, ut rei eventus eodemmet anno declaravit, nam pridie idus Decembr. adversus Razatem novum ac praepotentem à Cosrohe electum Persarum Ducem collatis signis dimicavit, ipsumque Ducem, ut verbis utar Theophanis, in prima acie pugnante Heraclius aggressus divina virtute, Deique Genitricis opulatio-

Theopha.

ne, quam in auxilium totius belli asciverat, dejecit, & de hostibus victoriam retulit gloriosam, & incruentam ex his ex numero Romanorum dumtaxat quinquaginta. & sane Heraclius Deipara adeo studiosum se probebatur, ut teste Paulo Diacono libro 18. Constantinopolim se contulerit cum navibus castellatis habentibus intra se arculas, & Imagines Dei Matris, quemadmodum pyxides, sic ille.

CONSTANTINOPOLIS A SARACENIS obsessa saepe Deipara praesidio liberata.

48 Anno salutis nostrae 672. tempore Constantini Pogonati Imperatoris anno eius quinto, Saraceni ingenti numero Constantinopolim assiduis praesidijs ab Aprilis ad Septembrem expugnare tentarunt, sed cum facere nequissent, hyemarunt Cyzici, ut proximo vere eam aggredierentur, quod per septennium singulis annis efficere tentarunt, Verum, inquit Theophanes in Annalibus Graecorum diuina, Deique Genitricis ope multitudine visorum bellatorum amissa, & vulneratione maxima in eis effecta confusi ac reversi cum ingenti moerore sunt. Cum autem discessisset idem demergendus à Deo stultus ab hyemali aestu, ac spissu procellarum circa partes Scyllei comprehenditur, & contritus totus omnino dispersit, sic ille: Deo, ac Deiparae Urbem Constantinopolitanam servatam tribuens.

Anno Dom. 717. qui fuit secundus Leonis Isaurici Imperatoris Constantinopolitani cum nondum ipse sanctarum Imaginum cultum impugnet, Constantinopolitana Civitas triennij Saracenorum obfisione cincta Deiparae auxilio est liberata, qui etiam duae Saracenorum classes, quarum altera ex Aegypto, ex Africa altera solverat, quibus annona ferebatur Saracenis Urbem obfidentibus, male perierunt, missis ab imperatore contra utramque classem igniferis navibus, de quibus Theophanes: Tunc, inquit, Deo cooperante per intercessionem intemeratae Dei Genitricis Mariae, protinus submersi sunt inimici, & assumptis spolijs nostri: & expensis eorum, annona videlicet, cum gaudio reversi.

Aliud simile exemplum

nerfi sunt. hæc Theophanes. Erant autem naues igniferæ, quæ igne in classem hostium coniecto eam comburebant. Theophanes enim, & Cedrenus referunt anno quinto Constantini Pogonati, (qui in annum Domini 672. incidit) adiuventum de nouo ignem, quem Marinum vocabant, eo quod in mari arderet. sed ad obsidionem Constantinopolitanae redeuntes Saraceni Vibem obsidentes destituti annonâ, fame, & peste perierunt trucidatis ex illis à Bulgariis viginti duobus milibus. his omnibus attestatur Bada in fine libri de sex ætatibus, & vt verbis utar Theophanis: Experimento didicerunt Saraceni, quia Deus, & sanctissima Virgo Dei Mater Maria hanc manuum Urbem. Meminit huius liberationis Constantinopolitanæ ope Deiparæ factæ Gregorius II. Pontifex in Epistola ad Germanum, qui tempore obsidionis, Ecclesiæ Constantinopolitanæ erat Patriarcha, quæ lecta est in secunda Synodo Nicena Acto 4. Propugnatrix inquit, illius sanctæ, & omnium Christianorum Domine miranda facta, quæ in te declarata sunt, per quâ in quoque contra hostes seruatus, non sunt reticenda. Illi enim cum insana multa turpitudine consur, tantum inuenerunt in se aduersitatis hostile, quantum eorum causa iniustitiæ habuit. Neque

Indul. 13. hoc tamen mirandum est, nam si Babilonia per mare iuaito Israeliti mulier seruata est, cuius opus Babilonia erat sublatio. & per ea tempora ob id salus Israeliti uocata est: quomodo non oportebat, & tuam sanctitatem huiuscemodi propugnatrix utem omi hostibus Cuius uia prauulere, ipsam quæ uictoria cormare. hæc ille. Et certè cum Greg. Pontifex de sacrarum Imaginum cultu in Epistola egit, non ab re existimat Baronius tomo 9. Annal. ad annum Domini 717. cum verbis illis significasse ueterandam Deiparæ Imaginem supra muros solemniter circum ductam, & hæc & ratione ab imminente periculo Ciuitatem illam tunc liberatam. De classibus uero Saracenorum Theophanes hæc subiicit. Ad hæc Saraceni, qui ex obsidione super fuerant, eorum in hac confusione 18. Kalend. Augusti reuersi sunt, cum autem nauigaret classes eorum tempestas à Deo per intercessionem Dei matris inuicem in illos, hos dispersit, & alios quidam obrum penes Preconmissum, & reliquas insulariales uero in vertiginos, & cæteras demersit in equore super restuâs uero cum transiens Ægeum pelagus extemplo grandis ignis descendit

Baronius. Quod uero Deiparæ Imago in tanto Vibis Constantinopolitanæ discrimine circumlata fuerit attestatur Vinc. Beluac. lib. 23. spec. hist. c. 27. his uerbis. Sigibertus. Anno Leonis II. Constantinopolitani instantia orandi, & constantia præhandi fortiter resistunt Saraceni. Saraceni fame, frigore, bello, pestilentia sine numero pereunt. Auctor. Fertur autem eos miraculose hoc modo perisse. Apud Constantinopolim in Monasterio sanctæ Dei Genitricis, iuxta palatium in mari propè S. Sophiæ erat Imago B. Mariæ, quæ tenebat infantem in brachio quam depinxit in tabella S. Lucas. cum adhuc uiuere S. Maria. Hæc Imago uocatur Odigitria id est deductrix: quia duobus cæcis apparuit S. Maria, & deduxit eos ad suam Ecclesiam, & illuminauit eos. Cum ista Imagine faciunt processionem omni die Martis per totam Ciuitatem. Cum ergo, ut supra dictum est, obsessa esset, Ciuitas, & Ciuies ieiunarent, & orarent simul, & pugnarent, quidam Ciuis admonuit afferri illam Imaginem, & ab omnibus orationem ad illam fieri hoc modo. Sancta Dei Genitrix, quæ toties nos liberasti, libera nos modo de inimicis filij tui, & in mari merge illos, & cum hoc dixissent, statim procella surrexit, & omnes naues Saracenorum, aut meris, aut fregit. huc ilque Vincentius.

Baronius. Vincentius Beluacensis. Sigibertus Saraceni naues, quæ Constantinopolim uenibant per Deiparæ demergantur, Constantiniam de mari procella cum Imago Deiparæ. IN.

aquâ mari ebullire fecit, & piceo liquo facta naues simul cum hominibus inducæ sunt in profundum decem solis ex eis saluis ad Dei magnalia qua in ipsis facta sunt, nobis. & Arabibus annunciana: quinque enim à nostratibus capta sunt, quinque uero saluæ in Syriam ueducta. Ita Theophanes eadem habet Cedrenus, quare quotannis pro tanto beneficio gratiarum actiones solemnes sunt decretæ, quemadmodum in Menologio Basilij Imperatoris, die 15. Augusti. habetur, ubi etiam additur Saraceni Principem petijisse, ut Vibem ingrederetur, eamque cereret pollicitur post hæc inde discedere, quod eum ei concessum esset, & per Portam Bosphori equo sedens intrare uellet, alijs suis sine molestia ingredientibus solus Principis equus intrare uolebat. Respiciens uero sursum uidit supra portam Dei Genitricis Imaginem; tunc se nouit hoc passum, quod eandem auxiliarem Ciuibus blasphemasset, desistensque & recedens cum suis in Ægeo pelago ab ignifera procella consumpti sunt. hæc in Menologio, quæ Baronius affert to. 9. Annal. ad annum Dom. 717. & 718.

Cedrenus.

Saraceni- rum Princi- cipis blas- phemia in B. Virg- naufragio puniunt.

Baronius.

Vincentius Beluacensis. Sigibertus Saraceni naues, quæ Constantinopolim uenibant per Deiparæ demergantur, Constantiniam de mari procella cum Imago Deiparæ.

IN.

INSIGNIS VICTORIA DE MAVRIS IN

*Hispania Deiparæ præsidio repor-
tata anno 718.*

*Mauri à
Pelagio I.
in Hispania
Deiparæ
opere de-
bellantur.*

Mariana.

*Lucas Tu-
densis.*

49. **N**ec minor fuit victoria, quam sequenti anno 718. Pelagius I. post occupatam à Saracenis Hispaniam, Hispaniæ Rex, ab Hispanis, qui apud Astures confugerant, creatus, de ipsdē Saracenis Deiparæ invocatione retulit. Cum enim ad Ausenæ montis speluncam munitam, in quam cum mille ex suis militibus se receperat, innumera Saracenorum multitudo contra eum venisset. Cumque Oppa Archiep. Toletanus, (vel juxta Marianam lib. 7. c. 7. Hispalensis.) Maurorum nomine magnis pollicitationibus deditioem ei suaderet inter alia, quibus non minus pie, quam fortiter eum à se repulit, hæc eum respondisse affirmat Lucas Tudensis. *Confidimus, inquit, per intercessionem gloriosæ Virginis Genitricis eiusdem Domini nostri Jesu Christi à Saracenis saluari, & ipsa adiuvante, quam mater misericordiarum est genitrix Gothorum de panis, qui sunt in ista spelunca vestrauri, sicut ex paucis granis infinita segetes germinarunt, quibus dictis Pelagius, & qui cum eo erant tanto hoste perterriti incluserunt se in spelunca, B. Mariæ suffragia experientes eius ibi memoriam venerabantur, & pro recuperatione Christianorum orationibus insistebant. Verum Saracenoium fundibularis, sagittarijs, & iacentibus iacula portam speluncæ ferire conantibus, lapides, iacula, & sagittæ ab eis emissa contra eoldem retorquebantur maxima edita ipsorum strage. Saracenos ergo turbatos, & retrocedentes Pelegius Dei gratia corroboratus stricto ense inuadens Oppam cepit, Saracenorum 20. millia cum Aleman eorum Duce interfecit. 60. mil. verò qui remanserant ex Ausenæ montis fastigio in Libanensem agrum delata ad Deuæ fluminis ripam parte montis vicini sponte concussa, & ab imo usque collapsa, teste Mariana loc. cit. in subiecti fluminis aquas præcipitarunt, strages atomorum, offiumque ibi confossa, & reiecta, cædis indicio fuisse memoratur. Spelunca verò illa Deiparæ memoriæ dicata, eiusque nomine dicta est S. Maria de Conadouga. hæc ex Tudensi.*

SARACENI TARSICEMORANTES DEI-

*paræ intercessione ingentis cladis
profligantur.*

50. **I**n Oriente verò Saracenorum Princeps, qui Tarsi imperabat, cum ad Andream Ducem Basilij Imperatoris Constantinopolitani, qui regnare cepit anno Dom. 867. misisset (inquit Curopolates Græcarum rerum historicus) literas superbix, & maledictionis plenas, & hæc indicantes: *Nunc video an Mariæ filius, eumque Parens tibi proderis, cum contra tecum meo exercitu progrediar.* Quas literas conuicij plenas acceptas ipsi imagini Dei Genitricis appendit, hæc locutus: *Vide, ô Mater Dei, tu quoque ipse filius, & Deus, qualia expræbrauit, & superbe dixit contra tuum superstitem populum barbarus iste arrogans.* Quibus dictis assumptis Romanis copijs contra Tarsum proficiscebatur, & cum ad Podandum peruenisset ibi cum hostibus congressus multa eade fundit, & fugat barbarorum multitudinem, cum prius ibi eorum Dominus occubisset; pauci verò vix se Tarsum incolentes recipiunt; sepultus autem suis, & hostibus in vnum locum coactis, magisque erecta ad posterorum memoriam columna in patriam redijt cum socijs. hæc Curopolates.

DEIPARA AD RECVPERANDAM AB

*infidelibus Ierosolymam in-
uocata.*

51. **V**Rbanus II. Pont. Max. anno Do. 1095. in Claremontesi Concil. sacram expeditionem Christianorum in Terram sanctam ad eripiendam de manibus infidelium Ierosolymam magno studio indixit, utque res hæc difficillima optatum consequeretur effectum. Dei Genitricis apud Christum patrocinium enixè implorandum censuit; quare in eodem Concilio rogata Patrum sententia egit, ut horarum illarum preces, quæ vulgo B. Virgini Officium dicuntur, apud Monachos Eremitas institutione Petri Damiani recitari ceptas ad clericos etiam deducerentur, quod quidem à sancta Synodo Vibano agente ea occasione indictum & à Clericis pie susceptum, ad Laicos quoque tum viros, tum mulieres magno eorum bono, ut omnes experti sumus, est propagatum, teste Baronio co. *Ierosolyma per Diocetiam recuperata.* *Pet. Dam.* *Baronio*

Concilij 11 ad. ann. 1027. vbi etiam recitat quosdam
Claremont Canones eiusdem Concilij Claremontes Francis
Francise. cano Belleforestio, in quibus & iste recensetur.
Bellefore- Mandatum esse etiam omnibus Christianis, ut diebus singulis sabbati officium B. Virginis recitarent. Quantum verò Virginis preces apud filium valuerint declarat felix illius sacræ expeditionis successus: nam anno 1799 ab exercitu Christianorum Duce Godofredo capta est Ierosolyma magna omnium fidelium gratulatione, quam ad multos annos strenuè retinuerunt, donec peccatis nostris exigentibus iterum ad infidelium potestatem deuenit.

INGENS MAVRORVM EXERCITVS

in Hispania anno 1212. ope Deiparæ ad interuentionem delat.
 1217.

Mauri in 52 Illustis fuit Victoria ab Alfonso VIII. Ca-
Hispania tellæ Rege die 16 Julij anno 1212. in Bæ-
ad interna tica ad nauas Tolosæ de Mauris iniuste. Cru-
cionem de cis virtute, ac B. Virginis ope parta; ad Crucis enim ac Deiparæ imaginis puerum lesum gestantis in Regio vexillo depictæ conspectum fusi fugatique sunt Barbari. quemadmodum ex litteris eiusdem Alfonsi ad Innocentium III. ea de re datis cognoscere licet. Cum enim idem Alfonso appellatus Bonus dignam suo cognomine cogitationem suscepisset de Mauris infensissimis Christiani nominis hostibus debellandis, qui Rege Mahomade omnibus sanctæ crucis cultoribus bellum, & exitium minabantur, cumque ab Innoc. summo Pontifice amplam peccatorum Indulgentiam ijs, qui Cruce signati ad sacrum hoc bellum conuenirent, impetrasset, & vna cum Regibus Aragoniæ, ac Nauaræ coniunctis animis ac viribus ingentem exercitum comparasset, versus Bæzam Bæticæ in Mauros, qui ad bellum eum innumera peditum, & equitum multitudine processerant, castra mouit, ac superatis quorundam difficilium locorum angustijs rustici ducatu (quem Angelum fuisse aliqui existimantur argumento, quod opera nauata nunquam comparuisset) nostri sacris prenitentiæ, & Eucharistiæ Sacramentis, ac Missæ sacrificio, cui vniversus exercitus interfuit, peracto, instructa acie certamen cum Mauris inierunt. victoria diu anceps fuit, quin etiam nostra agminis loco tantisper initio mota seruntur, ita vt

Alfonso in confertos hostes irruere pararet in Roderici Ximenez Archiepiscopi Toletani hortatu destitisset. tandem cum nostri coevis prioribus barbarorum agminibus ad extremam Maurorum aciem infinitæ multitudinis peruenissent, præeunte (vt verbis vtar Alfonsi Regis in Epistola ad Innocentium III.) signo crucis Dominicæ, & Regio vexillo, in quo erat Imago B. Virginis, & Filij sui in signis nostris supposita Dominus illorum aciem infinitæ multitudinis crucis suæ gladio trucidauit. sic Alfonso, Ea pugna ducenta Maurorum millia sunt caesa, ex Christianis verò teste eodem Alfonso 25. aut. 30. occubuerunt: & auctore Roderigo, de quo dictum est, totius expeditionis, quam literis mandauit, teste oculata; ex aduersarijs tanta caesa multitudine nullum sanguinis vestigium visum. Is verò qui crucem Roderico Archiepiscopo de more præferrebat eam per hostium cuneos semel, atque iterum circumtulit in columnis, tametsi telis omnibus pereretur, multæque sagittæ Crucis hastili confixæ sint. In Chronicis Hispaniæ generalibus legitur sub ipsum conflictum Crucis signum vario colore in aere visum, cuius aspectu exterriti sunt Mauri. Hæc victoria, qua nulla clarior exstitit in Hispania, non humanis viribus sed Dei ope parta, votis, ac precibus pro Christiano Orbe fuis, Romæ præsertim decretis ad templa supplicationis, in vniuersa Hispania die 16. Julij anniuersaria celebritate decreto Grego. XIII. sub titulo Triumphii Crucis recolitur. Ex eo tempore in Hispania Religio à carnibus abstinenti diebus sabbati, (quod est Deiparæ dicatum,) ac intestinis tantum, & extremis animalium partibus vescendi suscepta fertur auctore Valerio Hispano. Hanc victoriam vberius narrat Mariana libro 21. de reb. hispan. cap. 23. & seqq. vbi capit. 25. Epistolam Alfonsi ad Innocentium, quam citauimus affert. Eam refert Ribadeneira in vitis sanctorum ad diem 16. Julij, & reliqui hispanicarum rerum scriptores. Vexillum verò illud, vbi expressa erat Dei Genitricis effigies, qua visa Mauri tam multi, tamque bellicosi exterriti in fugam se coniecerunt, in Tolitana Ecclesia seruatum esse Aluarus Gomez in suis fragmentis tradit.

Valerio Hispano Mariana.

Ribadeneira.

Aluarus Gomez.

DEIPARA A BARBARIS MAGNA

eorundem clade Carnuntenses
tutatur.

IOANNES ZEMISCES DEIPARÆ

ope Barbaros prostrat.

Ilustre in hoc genere, extitit Deiparæ
profectio, qua circa anno Dom, 878. Car-
nutensem Urbem, quemadmodum cap. 29. di-
ximus, à Rollone, eiusque militibus, nondum
Christianis non sine ingenti eorum strage de-
fendit, quod narrat Vincentius libro 24. Spec.
hist. cap. 46. & ex Vincentio S. Anton. 2. par.
hist. tit. 1. 6. cap. 2. §. 5. Rollo iste inquit, nobili-
quidem, sed per vetustatem obsoleta prosapia
Noricomum editus, regis præcepto patria pulsus
multos, quos vel a alienum, vel conscientia
scelerum exagitabat, magnis spebus, sollicita-
tos secum adduxit, pyratiam aggressus Car-
noti ad hæsit. Cuius ciues, nec armis nec mu-
ris confisi, B. Marie Supplicium, id est, Cami-
siam adorant, quam Carolus Calvus à Constā-
tinopoli cum aliis reliquijs, adque fecerat.
Hanc camisiam in modum vexilli super pro-
pugnacula cutodum tuta pectoribus, ventis
exponunt, hostes visam ridere coeperunt, & in
eam sagittas dirigere. Quorum oculis mox ob-
tenebratis, nec retrocedere, nec antecedere va-
lebant. Quod videntes oppidani multa eorum
se cæde satiarunt. Evasit tamen Rollo, quem
Deus suæ fidei reseravit. Nec multo post, Ro-
thomagum, & confines vires obtinuit. hacten-
us Vincentius.

Hic postea Rollo, ut obiter hoc dicamus ex
S. Antonino 2. par. hist. tit. 1. 6. c. 1. §. 12. & cap. 2.
§. 8. cum alijs Northmannis, quorum erat
Dux, Christi fide suscepta Robertus est voca-
tus à Roberto Comite Parisiensi, qui eum de
sacro fonte suscepit, duxitque in uxorem Gil-
lam filiam Caroli Regis Franciæ & miro fer-
vore divino obsequio se tradidit, iustitiæque
cultor in paucis fuit. Iniurias enim alijs illas
tas leuere vindicabat. Is genuit Gulielmum,
Gulielmus autem Richardum II. & ille Ri-
chardum III. eiusque fratrem Robertum, qui
Apuliam, & Siciliam & Calabriam acquisiuit,
ac Venetos, & Alexium Imperatorem,
Græcorum deuicit. hæc S.
Antoninus.

Ioannis cognomento Zemices Imperator
Constantinopolitanus, (qui in locum
Nicephori Imperatoris occisi an. Dom. 969.
suffectus est) Rossos, Bulgaros Scythas, Tur-
cas, & alios Barbaros aduersus Constantino-
polititanum Imperium simul fœdere iunctos
num. 340. millium militum iteratijs prælijs o-
pe SS. Martyr. Georgij, & Theodori anno 971. ac-
superavit, & Bulgarorum Regnum, à quibus
multa imperio damna superioribus seculis illa-
ta erant, tandem extrinxit. Cæterum Deipara
S. Theodorum Imperatori suppetic ferre ius-
sit, quod & ipse in triumpho agnouit. Id verò
Curopolata narrat his verbis. Fertur diuinam
opem tum Romanos, (sic enim vocat Græ-
corum exercitium) esse consecutos; turbo e-
nim quidam à Noto vento in ora Scytharum
constitit, haud permittens eos capitis vi in
bello consilij. Et quidam vir conspectus est;
ab omni Romanorum exercitu equo albo ve-
ctus in antesignanis pugnare, hostiumq; com-
mouere, ac perturbare phalanges, nulli prius,
aut postea cognitus, quem aiebant vnum esse
ex gloriosis martyribus, Theodorum videlicet,
quibus tutoribus, ac propugnatoribus contra
hostes utebatur semper Imperator; etenim
forte accidit, ut hoc prælium ea die comite-
retur, qua celebrare memoriam militis con-
sueuimus. Cum & mulier quædam nobilis
Bizantiæ supremæ potestatis per visum illud
ita esse confirmabat, vna ante congressum die,
in somnis sibi visam Dei Genitricem, pater
esse, & cuidam militi dicentem audire; Domi-
no, Theodore, meus, actus. Ioannes in periculo
versatur, ad eius auxilium propera. Orto sole
eadem mulier vicinis rem paterfecit, & quæ
visa sunt hæc fuere. Funduntur tursum Sey-
thæ, qui clausas Vibis portas compertientes, à
Sclero Duce per planitiem dissipati, multo-
que conculcati interfecti sunt, & à Romanis
casi numero infiniti, vulgerati aurem ferè om-
nes. Martyri autem debitum reddens hono-
rem Imperator, & auxilij præmia rependens,
templum illud, vbi sanctum eius corpus con-
ditum est à fundamentis eueisum, maius pul-
cherrimumq; ædificauit, attributis ei magnifi-
cis possessionibus, quod etiam pro Euchnem;
Theodoropolim appellauit. hæc Curopo-
lates.

S. Antonino
2. par.
Rollo ad
fidem con-
uersus Ro-
bertus nū
cupatur.

Feftum S.
Theodori,
que fuit
miles cele-
bratur di-
9. Nith-
Despara-
mandat S.
Theodori,
vnt Impera-
tori Con-
stanti-
xiliū fuit
ad, vbi
Landum
Scytharum

hæc. De triumpho autem hæc subiicit. Inpe-
rator se moderatum cupiens ostendere equo
albo vectus triumphauit. In curru vero qua-
drygo admodum decoro ipsi parato imposi-
tis Bulgarorum vestibus; & super ipsis Dei Ge-
nitricis imagine, vt Ciuitatis patrõnæ ipsum
præire iussit. Cumque ad locum, quod forum
dicitur, peruenisset latis celebratus Deo Patri,
& eius Filio, Spirituque Sancto actis gratijs
ob victoriam consecratam inde ad magnum
templum profectus. ibique Bulgarica corona
pro munere Deo dedicata, in Regiam se rece-
pit. hæc ex Cuiopolate.

IOANNES COMNENVS DEIPARÆ

*auxilio Scytharum exercitum
delet.*

tis Deo palam ob successus actis in Palatiõem
abijt. hæc Nicetas.

CONSTANTINI COPRONIMI, ET

*Leonis Isaurici Hæreticorum mors
execranda.*

NOTUM est illud Constantini Imperato-
nis Constant, iconoclastæ in Deipa-
ram blasphemæ, qui eius inuocationem edicto
proposito prohibere impia temeritate est au-
sus; is vt refert Theophanes, & alij Historici
anno Domini 775. miserabiliter moritur cla-
mans dicens, dum adhuc viveret: *Ignis sum
inextinguibilis traditus: & iubens sanctam Ma-
riam exinde honorari, ac celebrari veram Dei-
param, quod tamen in vita sua omni conatu
rehibito impugnauerat; Similis Antiocho a
quod. Mach. 9. dum moreretur flagella diui-
nitus inflata intorserunt vocem illam: *Iustum
est subditum esse Deo, & mortalem non paria Deo
ferire.**

*Constantinus
Copro-
nyme im-
pious in B
Virginem
punitur.
Theophila.*

*Leo Ar-
menus Deo
paræ ini-
micus in-
terficiunt.
Cedrenus.*

De Leone Armeno Imp. Constantinopol. *Leo Ar-
Iconoclasta pariter impijssimo, qui in Catho-
menus Deo
licos crudelissimè per septenniũ saeuierat, para ini-
Cedrenus oblatam eius matri visionem, qua
Deipara illius mors præsignificabatur, nar-
terficiunt.
rat his verbis. Leonis mater per visum acce-
Cedrenus.
perat, se cum in ædem Deiparæ Blachernenõ
sem crebro comitearet, virgini cuidam occu-
tere albat viri stipatæ. Porro ædem se videre
sanguine repletam, & Virginem cuidam alba-
torum mandare, vt ollam sanguine impletet,
matrique Leonis bibendam porrigeret; te au-
tem multorum annorum viduitatem prætehi-
dere, cuius gratia, neque carnes, neque quic-
quam sanguine præditum gustasset. Ideoque
olla etiam hac abstineret, tum virginem ira-
tam dicere. Qui ergo filius tuus non detinet
se multo cruore implere, eoque me & filium
Deum meum irritare? hæc Cedrenus, cui
contenti Zonaras. Leo vero haud inuito
post misere interfectus periit anno Domini
820.*

ALBIGENSES HÆRETICI IN GALLIA

per Deiparam extincti.

CONTRA Albigenes quoque hæreticos *Rosarium
Circa an 1212. Virg. Deiparæ visu in
ficota est per S. Dominicum formula præ-
candi per Rosarium, seu Platenum, qua ca-
tholici*

*contra Al-
bigenses
instituit.*

*Magnum
de Scythis
victoriam
innotato
B. Virgin.
patrocinio
Constanti-
Imperator
obsequitur
Nicetas.
Choniatas
Exod. 17.*

*Ferdinandus
Castiglia.*

tholici contra hereticorum furorem spiritua-
liter armabantur, vt habetur in histor. Ord.
Prædicatorum à Ferdinando Castiglia edita
1. parte libro 1 capite 11. Hæreticis tandem
illis Dei beneficio penitus extinctis: quod to-
tum, vt melius intelligatur, & grauiori testi-
monio confirmetur, afferam, hoc loco initi-
um diplomatis Pij V. Pontificis Maximi
quod in ordine suarum bullarum est nonage-
simum. In quo anno Domini 1569. die 17.
Septembris modum orandi, & precandi per
Rosarium, seu Psalterium omnesque Indul-
gentias, iuxta precandi modum prædictum
orantibus, & Cōfraternitatibus sub dicto Ro-
sario constitutis concessas auctoritate Apost.
perpetuò non tantum confirmat, & approbat:
verum etiam alias plurimas elargitur. sub ini-
tium igitur eius diplomatis sic habet. Consue-
uerunt Rom. Pontifices, & alii sancti Patres
prædecessores nostri, cum bellis corporalibus
vel spiritualibus premerentur, aut alijs tenta-
tionibus vexarentur, quo facilius ab illis eua-
derent, & tranquillitatem adepti Deo quietius
& feruentius inferuirent, & vacarent, diuinam
opem implorare, & sanctorum suffragia per
supplicationes, seu per Litanias deprecare, ac
oculos cum Davide in montes leuare, certa
spe confidentes, inde illis auxilia effutura. Quo-
rum exemplo adductus, & Spiritu sancto, vt
piè creditur, afflatus B. Dominice. Ord. Fra-
trum Præd. auctos. (cuius institutum, & re-
gulâ cum in minoribus essemus, expresse pro-
fessi sumus) simili, qua nunc tēporis occasione,
quo Albigenium hæresis partes Galliarum, &
Italiae misere vexabat, & tam multos excæca-
uerat sæculares, vt in Domini Sacerdotes, &
Clericos laeuissime furerent: leuans in cælum
oculos, & montem illum gloriose Virginis
Mariæ almæ Dei Genitricis, quæ germine
suo tortuosi serpentis caput obtinuit, & cun-
ctas hæreses sola interemit, ac benedicto fru-
ctu eius ventis mundum primi parentis la-
psu damnatum saluauit, de quo sine humanis
manibus abscisus est lapis ille, qui ligno per-
eussus gratiarum aquas effluenter produxit,
respicens modum facilem, & omnibus per-
ueniunt, ac admodum piū orandi, & precandi
Deum Rosarium, seu Psalterium eiusdem
S. Mariæ Virginis nuncupatum, quo eadem
B. Virgo salutatione Angelica centies, & quin-
quagesies ad numerum Dauidici Psalterij re-
petita: & oratione Dominica ad quamlibet

Exod. 17.

decimam cum certis meditationibus totam
eiusdem D.N. Iesu Christi vitam demonst-
ratis, interposita, veneratur, excogitauit, excog-
itatum per S. R. E. Patres propagauit, oran-
diq̄ modo prædicto per assicias B. Domini-
ci Fratres videlicet Ordinis prædicti diuulga-
to, & à nonnullis accepto cæperunt Christi
fideles ijs meditationibus accenti, ijs precibus
inflammari in alios viros repente mutari, hæ-
resum tenebræ remitti, & lux catholice fidei
aperiri, & ad hanc orandi formam pro loco-
rum diuersitate Sodalitates per Fratres eius-
dem Ordinis ad hoc à suis superioribus legiti-
time deputatos institui, & Confratres in eis
describi. Nos quoque illorum prædecessorum
vestigia sequentes, militanter hanc Ecclesi-
am diuinitus nobis commissam his temporibus
tot hæresibus agitatam tot bellis, prauis-
que hominum moribus atrociter vexatam, &
afflictam cernentes, lacrymabundos, sed spei
plenos oculos in montem illum, vnde omne
auxilium prouenit leuamus, & singulos Chri-
sti fideles ad simile faciendum benigne in Do-
mino hortamur, & monemus. hætenus ex
Pontificio Pij V. diplomate dato anno salutis
1569 die 17. Sept. in eodem diplomate pergit
Pontifex sodalibus Rosarij plurima alia indul-
ta largiri. Ex hoc vero Pij V. ad Rosarij picta-
tem excitandam, ac fouendam studio suus ex-
citat fructus. Cum enim eo ipso tempore Cal-
uinista hæretici tum in Gallia, vbi dicuntur
Vgunotti, tum in Belgio vbi appellabantur
Gueusij contra Catholicos nefaria arma suscep-
issent, eosque crudeliter saeuissent, ita vt in
Gallia de Religione actum videretur (quem
admodum in Epitaphio Pij V. legitur) Idem
Pontifex equitum, & pedum auxiliares co-
pias Martini Comitis S. Floræ ductu in Gal-
liam Carolo IX. Regi Christianissimo con-
tra hæreticos misit, & diuino tandem benefi-
cio Vgunotti à Catholicis eodem anno 1569.
die 3. Octob. sunt profligati: Eadem quoque
tempestate cum Selimus Turcarum Tyran-
nus cadere, quod cum Venetis habebat per
summam perfidiam rupto ad Cyprum occu-
pandam, vt res ipsa docuit, naues refici,
& quæ ad varium bellum pertinent diligen-
ter comparari iussisset, Christianique om-
nes, quo ea spectarent ignorantes, sibi quis-
que tantam belli molem, & apparatus me-
tuerent; Deiparæ ope per Rosarium pecu-
liari ratione, vt infra dicemus implorata,
ingentis

ingens hujus Tyranni classis post biennium ad Echinadas Indias deleta, ejusque audacia minificè est compressa.

INFIDELIS DIENSEM ARCEM OPPUGNANTES DEIPARA PATROCINIO PROFLIGANTUR.

INGENS ANGOLE DE BARBARIA DEIPARA AUXILIO PARTIVICTORIA.

59] IN Angolæ regione ad oram Africæ sita Lusitani milites in præsijs versantur, complures quoque ex indigenis Æthiopicis cum suis Principibus, seu Regulis Christi fidem susceperunt. Patres verò Soc. Jesu ab anno sal. 1560. quo primum Lusitani eo venerunt, ibi commorari ceperunt, egregiam tum Lusitanis, tum etiam Æthiopicis navantes operam, ad eum ut in literis nostrorum anno 1590. 20. mill. Æthiopicum numeretur, qui nostrorum diligentia Christo erat aggregari, ibi ergo ab anno 1583. Angolæ Rex per suos Ducees innumerabili Æthiopicum militum multitudine bellum bis intulit Lusitanis, in quo Deiparæ patrocinio Christiani numero pauci confertissimi Angolanorum dissipantur, straveruntque exercitus, quomodo autem id factum sit iisdem verbis referam, ex literis annus Societatis nostræ anno 1587. elegantissimo stylo editis à Francisco Bencio, ubi de sede Angolana agit in Provincia Lusitania, ad quam ea spectat, quamvis ad superiores annos, quemadmodum idem Bencius significat, id pertineat. Bis, inquit, hoc anno commissum est prælium, hostesque ejecti, ac repulsi. Quin etiam res accidit omnino mirabilis, Lusitani erant serè ducenti, fœderatorum Æthiopicum 100. mill. sub signis habebant. Hæc tantula manus tota sexcenta adversariorum millia fudit, fugavitque & quod alioqui incredibile videatur, incruenta prorsus victoria: cuius quidem auctor non immerito creditur Virgo sanctissima, quam præcipua quadam christiani Æthiopes observantia venerantur. Affirmavit opinionem, quod cum magna viginti hostium in nostrorum subsidia, quæ tenebant Æthiopes, de repente irruisset, seque illi ad Duceem Lusitanum recipissent, abjectis oneribus, & si unde ij discesserant, in eodem loco considerunt hostes sæpius, vilioresque omnes sarcinas, ut est gens gazæ audissima diripiunt: ea tamen, in qua erat abdita facta sancta effigies Virginis, quam Lusitanus Prætor semper in expeditionibus habet, quam flexo veneratur genu quotidie precatione adhibita inspectante exercitu, salva propter viam, & integra reperta est, obsecratis, ut videretur.

Magna de 18
loquibus
victoria
Deipara
patrocinio
Lusitanis
conferuntur.

CUM anno reparatæ sal. 1546. Mamudij Cambayæ Regis in India potentissimi ingentes copiarum externorum, & selectorum militum 20. mill. (præter Gozaratas, & Indos milites indigenas, quorum major erat numerus) omni armorum, & telorum genere instructissimi Sophare primum, illo autem in bello exuncto, Rumeane ejus filio totius exercitus Duce, Diem Lusitanorum arcem præfecto Joanne Mascarenia acri obsidione septimum jam mensem cingerent, eamque æneis tormentis, aliisque bellicis artibus omni contentione oppugnant: Lusitani verò 250. deinde novocirciter militum subsidio aucti diu tantam bellimoli sustinerent, quibus postea milites 900. & tandem Ioannes Castrius Indiæ Prætor suppeditatus venerat. Prætor igitur cum tribus ferme armatorum millibus ea ipsa, qua in Diem Arcem pervenit, die quæ in 11. Novemb. incidit, eruptione facta tantam hostium ferocitatem, ac bellicolorum multitudinem aggredi ausus de eis non minus admirabilem, quam gloriosam victoriam reportavit, quippe ex suis circiter 600. desideratis quatuor millia hostium cum Duce exercitus Rumeane sunt interempta, 600. vivi in ijs Principes, aliquot in potestatem venerunt, reliqui omnes perfligati. Verum id Deiparæ beneficio evenisse apertis indicijs affirmat Massejus lib. 3. Historia rum Indicarum his verbis: Celebritatem hujus victoriæ auxere divina miracula, quod hostes ipsimet affirmarent, conferta jam pugna majores aliquod bellistas applicitum quater ignem: Cælo minime pluvio respuisse, & super adiculam arcis apparuisse MVLTEREM Cælesti lumine radiantem, cujus fulgor ita aspicientium oculos, mentesque perstringeret, ut cæci propemodum, neque in ordine ire, neque in unum conglobare se possent, ac tanto superiores numero tamen immutata repente rerum omnium specie, ut in denos Lusitanos pugnaturos singuli viderentur, inde consternationem, & fugam ortam. hæc Massejus.

tiorum, impiorum feminibus, ne illud viderent oculis, quod esset manibus attingere nefas: hæc deinde Imago in castra solemnè pompa reducta, ubi colitur religione maxima, eumque honorem habent, ut ipsius sub umbra præsidij se protegi confidant. Nec vana fides: certè post probolem illam, atque haud scio, in omnibus seculis unquam auctam victoriam, quam nostris de Angolanis reportarunt, cum duodecies eentena eorum millia profligauerunt exiguo numero, cum fortè quidam Lusitanus ad Regis Urbem delatus, quæsieret de ejus ductore exercituum quid causæ fuisset, cur illa multitudo propè innumerabili, tam parvis copiis cessisset: *Haud, quaquam, inquit ille, Lusitanorum arma metuebamus, quos vel uno spiritu ediffare potuissimus: sed, Fœmina admirabili specie clarissima effulgens in luce, seniorque ejus comes flammeum vibrans gladium, qui conspiciebatur ante signa suspensis medio aëre vestigijs, magnam incuscentes spectantibus formidinem alienos terrore animos in fugam dederunt hæc ibi.*

Beneius
Sodalitium
B. Virg.
Angola

Diebus

Virgini
sa
cris
prospe-
re Lusita-
ni: prælia-
sur.

Ethnicus
Rex qui
sa
crum Cru-
ci locum
profana-
rat agræ
valesudo-
ne corripi-
tur.

Nec illud omittendum, quod de sede Angolana per scriptum est in annuis literis, 1590. ab eodem Beneio, ubi inter alia hæc habet. Lusitanorum, inquit, in nostro templo celeberrimum est sodalitium appellatione Manæ Virginis, cui nomen inditum à Victoria, de hac Victoria jam dictum est. Huic Lusitanis, quæ bello prospere eueniunt, referunt accepta. Hic nuncupant vota ad bellum profecturi. Hinc descendunt expiati sacris mysterijs; huc redeunt cum donis vota persoluentes. Quin & ipsamet Dei Matris imaginem religiose ferunt in Castra. Adnotarunt dies omnes, qui sunt consecrati Virgini, fuisse lætos victoria. Itaque nunquam tentare prælium, nisi uni aliquo ex illis diebus constitutum habent, aliter existimare periculum videtur. In stativis ædificaverant temporarium sacellum simulacro Dei Genitricis asservando, quod in discessu, ne profanaretur ab Ethnicis, ferro, flammaque everterunt, Cruce tantum ad loci memoriam relicta. Belli metu liberatus Regulus illius Regionis rupto fœdere per scelus, ac fraudem locum profanat: sed non tuit impune, morbo oppressus jacuit animum integrum, cum de ejus salute Medici, ac venefici ferè desperassent, agnovit penam peccati. Ergo ad Crucem, quam Lusitani reliquerant, do-pallium mittit, vovetque se imbuendum Christiano ritu, si convalescat. Mitaque res,

sed auctor miraculi Deus, vix famuli ad Crucem munus acule unt, cum valetudo ægro restituta est. Igitur obligatus voto, consecrata legatos destinat ad Prætores, ut se, ac res suas iterum data venia in fidem recipiat, nec multo post adscriptus est à nostris in Christianorum cœtum, hæc ibi.

VICTORIA NAVALIS DE TURCIS anno 1571. Deipara precibus paria.

Solimus Turcarum Tyrannus, qui anno à Christo nato 1567. in Soliman parentis demortui locum successerat, fœdere quodcum Venetis sub regni initium pepigerat, per summam perfidiam rupto, diuturnis majorum suorum victorijs elarus Cypro armorum vi iisdem Venetis anno 1570. adempta, tuoque domino adjecta, Christianorum cervicibus imminabat, quare ingentem classato militibus, tormentis, omnique bello apparatu instructissimam per tuos Duces anno 1571. eduxerat, in qua Turcæ Christiani non minus hostes perpetui, atque infensissimi suis viribus numquam præfidentes, acres ad pugnam contra Christianorum classem fœdere Pij V. Pont. Max. Philippi II. Hispaniarum Regis Catholici, & Republicæ Venetorum coactam ferebantur, illud fatuum rati, quod anno 1537. ad Actacum promontorium (quod Præviam vocant Octavij Augusti victoria celeberrimè) e venerat, cum Christianorum classis ex simili fœdere Pauli III. Pont. Caroli V. Imperatoris, & Venetorum comparata parum felici successu in oculis Turcæ classis, cui præerat Hadriadenus Barbarossa pugnam detestantur, ac veluti in fugam acta recessit. Cæterum in præsentibus bello res seæus accidit Deo optimo per Deiparæ preces, ut dicemus nostrorum comatibus favente. Etenim Christiani in hac Navali pugna, qua ab Octavij Augusti tempore majorem Mare Mediterraneum minime vidisse fertur, non minus gloriosam, quam ingentem, & cunctis seculis memorabilem de immanissimis Christianæ fidei hostibus victoriam reportarunt. nam eodem anno 1571. die 7. mensis Octobr. quæ in primam ejusdem mensis Dominicam incidit, nostra classis ad Echinadas Insulas Turcicæ occurrit, & commisso inter utramque atrocissimo prælio à sexta hora usque ad vesperam magno utrinque animorum ardore concus.

Victoria
 de Turcæ
 prælio
 ma Deipara
 prælia

concursum, & ingenti cum intereione pug-
 natum est, qua in pugna optimus quisque Tur-
 carum, aut ferro cecidit, aut captus est; hosti-
 bus ad 30. millia cæsis decem millibus in po-
 testatem redactis. Trimeribus 180. captis, 90.
 demeris, 15. millibus Christianis feruente li-
 beratis, parca ingenti præda, centum & sex de-
 cim maioribus tormentis, ducentis & quin-
 quaginta sex minoribus hosti ereptis; quæ om-
 nia accuratius apud eius victoriæ histori-
 cos cognoscere licet; nos autem in recensendo
 hostium exætorum, nauigiorum, aliarumque
 rerum numero secuti sumus Pij V. qui ferocis-
 simos hostes & armis & precibus deuicit, epi-
 staphium, quod ad eius sepulchrum in S. Ma-
 ria Majore in Sacello Præsepj à Sixto V.
 magnificentissime exornato, in marmore
 incisum legitur. Hanc verò tam insignem
 de Barbaris victoriã Deiparæ intercessio-
 ne fuisse partem multa indicant. Imprimis
 Surius in suo Commentario histor. ad an-
 num Domini 1571. de hac pugna agentem
 ante initam pugnam Deiparam solemniter sa-
 lutatam commemorat. *Cùm iam*, inquit,
manus cum Turcis conferenda essent, tympana,
tubus, fistulis, alijsq. musicis instrumentis accensis
militum Christianorum animis alta voce Deus
omnipotens Trinus, & vnus inuocatus, ipsa quo-
que sanctissima Christi Mater, ut quæ pluri-
imum possit apud filium suum reuerentier salutata
est, sic ille. Nec irritæ preces, etenim sub ip-
sam pugnam initium auxilium diuinitus eni-
tuit, obsecundante nimirum Christianis,
qui ante pugnam aduersus erat vento, su-
umque bombardarum, ac tela hostium in
ipsoim ora retorquente. Deinde Pius V.
Pontifex. Max. sanctitatis fama conspicuus,
eius opera, & auctoritate sedus illud inter
Hispaniarum Regem, & Venetos coaluit,
quique ut dicebamus, non magis armis, quam
precibus tantam victoriã est adeptus; ad
grates pro hoc beneficio Deiparæ, à qua se-
cundum Deum illud agnoscebat, persoluend-
as eidem peculiare festum singulis annis
hac die faciendum decreuit, de quo in Mar-
tye die 7. Octob. his verbis: Eodem die commo-
moratio S. Mariæ de Victoria, quam Pius V.
Pontif. Maxi. ob insignem victoriã à Chri-
stianis bello nauali eiusdem Dei Genitricis auxi-
lio hac ipsa die de Turcis reportatã quotannis
ferri instituit. sic ibi. Et fauẽ optimus Pontif. id
Deiparæ alci bendum existimauit, non tan-

tum ex communi illo fidelium sensu, in quo
 cunctis Ecclesiæ necessitatibus eam præ om-
 nibus cælitibus efficacissimè Christum inter-
 pellare, omnes ex compluribus visionibus ca-
 16. allatis sæpe nouimus, & experti sumus,
 verum etiam peculiaribus indicijs permotus
 id astringere non dubitauit. Tum quia eadem
 ipsa die, qua feliciter à nostris dimicatum est,
 idem Pius Pontif. impensè precibus vacans fi-
 cuti diuinitas certior est factus Christianorum
 victoriæ, eamque Thesaurario Bartholomæo
 Būfotti discretis verbis eadem die significauit,
 quod Sarius loc. cit. Joan. Ant. Gabutus ex re-
 ligiosissimo Ord. Cler. S. Pauli in vita Pij V. lib.
 5. c. 6. Hierony. Catena in vita eiusdem Pij V.
 & Joan. Ant. Guarnerius Canonicus Bergo-
 mensis de Bello Cyprio constanter affirmant,
 ita verisimile est eum diuinitus pariter cogno-
 uisse, Deiparæ precibus eam præcipuè à Chri-
 sto impetratam, eum id in festo à se instituto
 indubitanter asseuerauerit. Tum etiam, quia
 Pontifex non ignarum summam rerum in eo
 prælio verti in Lauretana cella; teste Terfū-
 lib. 4. hist. Lauret. cap. 21. assiduis precibus
 Deiparam orari iusserat, & in ipso naualis præ-
 lij die, inquit idem Turcellinus, antequam sig-
 na canerent, Christiana mancipia remigio à
 Turcis addicta pro libertate autem Duces,
 ac milites Christianæ classis pro salute, ac
 victoriæ B. Mariæ Lauretanæ vota fecerunt:
 ut dubium cuiquam esse non possit, quid tam
 in signis victoria post Deum Deiparæ debea-
 tur. Quare remiges captiui Turcarum, & mi-
 lites, Ducesque Christiani ad agendas Deo,
 ejusque Genitrici gratias, vota que reddenda
 Lauretum se contulere, ac diuini beneficii
 monumenta ibi reliquerunt; alij catenas,
 quibus ad remos religati fuerant Deiparæ
 liberatrici; alij hostium manobias eidem vic-
 toriæ auctori consecrarunt. hæc Turcell. Nec
 solum Laureti Dei Genitricis præsidium eo
 tempore est imploratum; verum etiam ea
 ipsa die, quinimo eadem hora, qua Turcica
 classis fusa est, atque delata, Deipara per vni-
 uersum orbem in templis sacris Ord. Præd.
 inuocabatur solenni; & consueta supplica-
 tione sodalium Rosarij, quorum ad Deum
 preces per intercessionem eiusdem Deipa-
 ræ ad hanc victoriã consequendam mole-
 tum profuisse pie credendum est, quemad-
 modum testatur Gregor. XIII. Pontif. in di-
 plomate quodam dato biennio à victoriã Pontifex
 nondu m. 1

Martyrol. Roman. Pontif. Maxi. ob insignem victoriã à Chri-
 stianis bello nauali eiusdem Dei Genitricis auxi-
 lio hac ipsa die de Turcis reportatã quotannis
 fieri instituit. sic ibi. Et fauẽ optimus Pontif. id
 Deiparæ alci bendum existimauit, non tan-

Josephus
Valenti-
nus Bullæ
Rosarij.

340
nondum elapso, die nimirum 1. April. 1573. quod inter varias bullas Rosarij recitatur à Iosepho Valentino in libro qui inscribitur *sacra Rosarij Virg. Maria ab hereticorum calumnijs defansio*: & editus est Romæ an. 1584. Idemque Gregorius in eodem diplomate ad victoriæ coelitus concessæ memoriam, & gratias Deo, beatissimæ que Virgini agendas festum solenne sub nuncupatione Rosarij prima Dominica mensis Octob. quorannis celebrandum instituit. Diplomatis verba, quod totum hoc Dei, ac Deiparæ beneficium graniter, & pie complectatur hic subiicienda duxi.

Diploma
Greg. XIII.
Pontif. de
sanctissimi
Rosarij in
situatione.

61. Gregorius Papa XIII. ad perpetuam rei memoriam. Monet Apostolus in omnibus gratias agere: monent quoque sacrarum literarum historix, insignia Dei beneficia tum, ut ei, à quo accepta sunt, merita referantur gratia, tum, ut fideles, quibus collata sunt, illarum memores, ad diuinum cultum magis in dies excitentur, solemnibus annuis festiuitatibus celebranda esse: quod cum maltoties institutum fuerit, tum verò maxime, cum Deus Patrum nostrorum populum suum à seruitute Aegyptiaca per manum fortem liberauit. Nos itaque qui non minora beneficia quotiè à Deo Opt. Max. accipimus, inter quæ illud singularissimum superiore anno ab ineffabili eius clementia nobis concessum fuit, ut Turcarum classis, & numero longè superior, & præteritis elata victorijs à Christianorum classe in virtute Domini Dei Sabaoth decertante, die 7. Octob. non longè à Corinthiaco sinu penitus deuicta, & quasiata fuerit, qua nempe victorijs vniversum populum Christianum ad impijssimi Tyranni faucibus, diuino munere ereptum fuisse, insiciari nemo potest. Apostoli præcepto parere, & SS. Patrum exempla sequi volentes, ut huius ingentissimi beneficij anniuersaria habeatur memoria, instituire omino decernimus. Quia vero preces ad Deum oblatæ eo gratiores ad illius conspectum ascendant, quo dignioribus intercessoribus, & pio aliquo orandi modo offeruntur, memores B. Dominicum Ord. Præd. Institutorem, cum & Gallia, & Italia à pernicioso premeretur hæresibus ad iram Dei placandam, & B. Virginis intercessionem implorandam pijsimum illum orandi modum instituisse, quod Rosarium, siue Psalterium B. Virg. nuncupatur; animaduertentes quoque eadem die septima, quæ

tunc fuit dies Dominica 1. d. mensis Octob. Fratres nraes omnes sub d. Rosarij nuncupatione militantes per vniversum Orbem, iuxta earum laudabilia instituta, & consuetudines processionaliter incedentes, pias ad Deum preces effudisse, quas per intercessionem B. Virg. ad dictam victoriam consequendam multum profuisse piè credendum est: operæ precium nos facturos esse existimauimus, si ad tantæ victoriæ cultus procuidubio concessæ memoriam conseruandam, & ad gratias Deo, & B. Virgini agendas festum solenne sub nuncupatione Rosarij in 1. Dominica mensis Octob. singulis annis celebrandum instituerimus. Quocirca motu proprio & de Apostolica potestatis plenitudine ad laudem Dei, & D. N. Iesu Christi, eiusque gloriolæ Virginis Matris, tenore præsentium decernimus, vt de cætero perpetuis futuris temporibus, qualibet die Dom. mensis Octob. per vniversi Orbis partes, in his videlicet Ecclesijs, in quibus Altare, vel Capella Rosarij fuerit, ab omnibus, & singulis vtriusque sexus Christi fidelibus, festum solenne sub nuncupatione Rosarij prædicti, subduplici maiori Officio ad instar aliarum solemnium festiuitatum celebretur, & sanctificetur, eademque die Officium de B. Virgine nouem Lectionum more Ecclesiastico persoluatur, & recitetur. Decernentes præsentibus, quas perpetuò valere volumus, & Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die 1. April. 1573. Pontificatus nostri anno Primo. Atque hæc de victoria Nauali, quam Christiani Deiparæ ope de barbaris retulerunt, propter quam peculiare festum à Pio V. & à Greg. XIII. sanctissimæ Virgini, vt diximus, est dicatum.

CONFLAGRATIO HOSPITII MONTIS VIRGINIS. Quamplurimum miserandum interitus: quorumdam item admirabilis ab incendio per Deiparam salus.

Anno 1611.

62. CVM extremam huic de B. Virgine operam imponerem, illudque postremo recognouerem, in celebri Monasterio Deiparæ dicato, quod montis Virginis appellatur, anno 1611. nocte, quæ diem 22. Maij antecedit, in quem incidit sacratissima Pentecostes solennitas, cuius occasione quam plurimi illuc solent confluere, casus quidam propemodum

Hospitium
Montis
Virginis
conflagra-
tio

S. G.
mus
celles
diuis
cæno
Mito
ginis
dato
Mar
Rom
Temp
in Op
Merc
B. Vi
cras

Ciba
car
Lact
Moa
Vig
ferr
nit
lobes

dam prodigiosus contigit, nam excitato incendio, non tantum ea pars habitationis per ampla extra Monasterium excipiendis hospitibus addita, quam Palatium vulgus appellat, tota conflagravit; verum etiam ingens virorum, ac mulierum multitudo extincta est: qua in re si ex altera parte causam hujus divinæ ultionis, (sic enim eam appellare possumus) ex altera vero beneficium, quo nonnulli Deiparæ studio ejus singulari ope sunt servati, attendamus; liquido apparebit ex Deiparæ tamquam ex divino throno fulgura simul, voces & tonitrua exitisse. Hujusmodi igitur incendium nemini in his regionibus non notissimum ad posteritatis memoriam libuit ad calcem hujus capituli in Dei, Deiparæque honorem apponere.

S. Guilielmus Vercellensis, Ordinis, ac Cœnobii Mitis Virginis Fundator. Martyrol. Roman. Templum in Oppido Mercuriali B. Virg. sacratum.

Cibaria ex carne, vel lacte in Montem Virg. transferruntur pro habentur.

Supra oppidum Mercuriale, quod vulgo vocant Mercogliano circa fines regionis, quæ Felix Campania à bonorum ubertate dicta est, visitur Cœnobium vetustate, ac religione nobilissimum Montis Virginis, quod in edito de ferti, atque in culti montis jugo, qui cœduam ad navigia construenda materiam abundè suppeditat, constitutum perpetuè propemodum riget gelu. Ejus cœnobii, ac religiosissimi Ordinis qui à B. Maria Montis Virginis nomen accepit, fundator exitit S. Guilielmus patria Vercellensis vir sanctissimus, cujus sacra memoria in Martyrologio die 25. Junii annoratur Is cum plurima in Italia præsertim in Neapolitano Regno instituit sui Ord. domicilia; tum hoc in primis, quod reliquorum est caput Fuit hic olim Ethnicorum sanum Cybelæ, quam Deorum matrem fabulantur, erectum, ut constat ex Itinerario Antonii Pii. Mons verò ipse Virgilianus vocabatur à Virg. Poëtæ prædio, qui eius loci accola aliquando dicitur, deinde Cybeles superstitione delecta, veræ Dei Matræ templum sancti Guilielmi opera extructum ab Episcopo Avellino solemnî ritu est consecratum, Honono II. summo Pontifice anno reparatæ salutis 1126. mense Majo, die sacro Pentecostes; ex quo factum est, ut singulis annis eo ipso die maxima omnium utriusque sexus fidelium concursatione hoc Deiparæ Templum celebretur: numerantur enim interdum, qui eò conflunt ad sex circiter hominum millia. Eo porro in loco non aliis cibis, quam iis, quibus in Quadragesima vescitur uti licet, quod miraculis hæc comprobatum est. Quare si quis illic delectat carnes, ova, caseum, & similia, siye

id casu, siye oblivione, siye ignoratione fecerit; repente Cœlum ipsum excandescit, ingentes pluviae, ac procellæ excitantur. Extat ea de re libellus scriptus à quodam ejus familiarum alumno. Imago verò Virginis, quæ Templo nomen dedit, augusta specie, atque humana majore formam refert sedentis in throno, puerum Jesum in gremio confoventis, septem Angeli sub thronum Christo, ejusque Genitrici astant, & illi ipsi videntur esse, de quibus Tob. 12. Ego sum Raphael Angelus unus ex septem, qui astamus ante Dominum. & Apoc. 1. Gratia vobis, & pax à septem spiritibus, qui in conspectu throni ejus sunt: & quamvis sex tantum appareant, septem tamen eos esse non negabit, qui sedentis Virginis situm à latere deflexum contempletur, omnino enim picturæ ratio, ac situs throni facit, ut unus è celestibus spiritibus oculis subducatur, ut qui retro deliteat: qua de re uberior egimus, t. cum de septem Angelis: nunc quod instat agamus; & quæ in hoc Montis Virginis cœnobio acciderunt, quæve vindictæ tonitrua sint audita, aggrediamur.

63 Pentecostes pervigilio ann. 1611. innumerable propemodum virorum, ac mulierum multitudo ad eum locum de more confluerat. Cœnobitarum verò hospitium ad peregrinos excipiendos, (quod Palatium appellant) à latere Templi contra Monasteriū constitutum binis constat contignationibus, quarum singulæ tribus ambulationibus distinguuntur, quæ plurimis cubiculis, iisque spatiosis ex utraque ambulacri parte extructis, Ampla sanè domus, si in se spectetur, perangusta verò tantæ multitudini, sex circiter millium hominum, quæ ad celebritatem ex tota circumcirca regione convenire consueverat. Verum hoc anno longe plures convenerant, quorum numerus ad octo circiter millia ascendisse existimatus est; horum maxima pars intra hospitii cubacula, & deambulationes, vel in hospitii atrio per am amplo, & in scalis, quibus ad Templum, vel hospitium ascenditur: jacentes pernoctabant, iidemque ad frigus arcendum, quo, si ante ea nocte Aquilone, algebant, ignem multis in locis accenderant. In hoc igitur hospitio cum universa illa turbæ colluvies consopita obdormisceret, repente in tempesta nocte duabus ante lucem horis, ignis ex tertio hospitii cubiculo, quod erat ex parte templi accensus totam invadit hospitii molem, ac flammatectum, quod ex tegulis ligneis demore regionis ad

Deiparæ Imago, ac 7. Angelorum ejus Throno astantium.

Hospitiæ conflagratio descriptur.

folita nivium pondera hyeme facilius sustinenda constabat, trabesque depasta late bacchari cepit, campanæ sonitu ignem indicantis exciti omnes exhorrescere primum, sed ubi crepitantis ignis flamma se prodidit; omnes ad fores, ac valvas ocyus contento cursu ruere, Dei misericordiam contenta voce implorare, aliqui ab obviis sacerdotibus sacramentalem peccatorum absolutionem enixè efflagitare. Verum insequente flamma multi ad gradus Ecclesiæ, complures ad gradus hospitii, (in quibus plurima tenuiorum hominum multitudo jacebat) mutuo sese impediunt, mutuo compingunt, nec prius explicare se possunt, quam ex illa compressione plurimi pariter sint extincti. Maxima hominum pars ad atrii januam properare accurrit.

Ingens, quæ ab incendio strages, ac mortuorum hominum multitudo, est profusa.

Cæterum Satellites, qui eo tempore, ne quid turbatum in tanta hominum multitudine oriretur, illuc de more erant accessi, atque ad atrii januam excubabant, minime creduli, seditionem concitatæ multitudinis primum rati, fores obstruunt, aditumque quis celestis auctor effugeret, intercludunt, mox cognito incendii periculo, ut pro suis quisque viribus extinguendo igni operam daret, in obserandis foribus persistunt. At in clamant illi, ac majore vi, nisi que aditum percurrere cogantur. Interea dum impetu facto turmatim ingens concursatio fit; dum se ipsos premunt, simul opprimunt; ac multi in cluso spiritu ad fores intereunt, multi prostrati pedibus extinguuntur, tandem igne grassante fores aperiuntur. Verum tot ibi jam animam efflaverant, ut super acervos cadaverum transeundum esse; & vix exitus daretur. Quapropter alii cum neque progrediendi, neque evadendi spes ulla daretur, ex sublimibus sese fenestris in ipso noctis horrore præcipites agebant. quo casu multi obtiti, intermortui multi, multi contractis membris debilitati, paucissimos omnino impotens flammæ vis absumpsit, ferunt ad quadringentos, ut minimum, alii ad longè plures extinctos, præter eos, qui debilitati evasere: haud ulla species ad animos commiseratione permovendos excogitari potuit acerbius. Magno natu parens podagra præpeditus in fenestra postus cum filio, qui jam evaserat, eique frustra opem ferre sæpe tentaverat, fausta cœlitus precaretur, flamma serpente exanimatus ante filii oculos concidit. quidam lecti stragulis in funem compositis vix evaserunt. Multa

alia prætermitto, vel dira, vel misera. Nam intra seculi horæ spacium ingens illa hospitii domus parietibus duntaxat exceptis vi ignis absumpta, & in cineres redacta est.

64. Illud vero admiratione non caret, quod ad hospitalitatis commendationem divinitus accidisse videtur; cum enim ignis quicquid in tali hospicio erat lignorum, vel superne in cœlo, vel intus in fenestris sua voracitate absumperit: Mensam tamen oblongam in primis vetustam, atque aridam, quæ in tertio cubiculo, ubi primū conceptus est ignis, refectis pauperibus usui erat, ne attingere quidem ausus est. Similiter & palatii penus, quæ erat in primo cubiculo, cum tota conflagrasset, vini duntaxat dolium devotis, ac pauperibus destinatum nihil prius ab igne passum est detrimenti.

Nec minori miraculo, quæ sequuntur ascribi possunt, prope hospitii portam erat fenestella ex ligno cum lineis clavis cera oblitis, flamma omne lignum exhaustis, lineis clavis plane pepercit, in quo perspicuè cernere licuit divine providentiæ vim; nam cum per eam fenestram aditus pateret ad templum, ac potissimum ad illud sacellum, ubi virginæ aræ erat apparatus, atque ornamenta servantur; profecto si ignis intro penetrasset, nemini dubium fuerat, quin primum quicquid illicerat sacræ suppellectilis, mox templum omne combusturus fuisset.

Ad hæc cum esset hospitium templo attinguum, ac paries utriusque communis, jam ignis vento etiam impulsus ad extremas hospitii tegulas ligneas illas quidem excurrerat, & jam atrii, templique item ex ligno tegulas lambebat, Patres Cœnobite tanto templi discrimine permoti augustissimum altaris Sacramentum eferunt in atrium adversus ignis procacitatem. hic flammæ resstante vento repente repressæ virgineo templo, & adjuncto Ecclesiæ Patrum Cœnobio vita sunt peperisse, Cœliq; Regi nam revereri, quæ in eo montis secessu tot religiosorum virorum quadragesimalem vitam servantium obsequio, ac famulatu gaudet.

65. Verum in ejusmodi calamitate, & in tanta hominum miseranda strage divinæ misericordiæ lumen nonnullis peculiariter quadam ratione affulsit, ut præsertim, qui Deiparæ studiosi erant: nam eorum aliquot singulari Deo beneficio ab incendio erepti sunt, quod ex subiectis exemplis, quæ certa relatione sunt cognita manifestum fiet.

Fra-

Mensa, ac vini dolium pauperibus destinatum, ab igne non laeditur.

Flamma ad templum alicuius divinitus recepta.

Euretio templum flammæ expostum, sanctissimum Sacramentum recellit.

Franciscus Capomazza Alexandri nobilis Puteolani filius 11. annos natus, puer modestus, optimisq; moribus præditus, & ut in tantula ætate perspicacis ingenii B. Virginis in primis devotus erat, nam penè ab incunabilis in Deiparæ honorem præter coronam, rosarium, aliasq; pias preces, quas eidem Virgini recitare consueverat, singulis hebdomadis bis à carnibus abstinebat, eo scilicet die, in quem festum Annunciæ Virginis incidit: die item Mercurii eidem Virgini, quam à Carmelo vocant dicato, sabbato præterea à lacticiniis semper abstinebat; quin etiam à parentibus enixe contendebar, ut & die Martis B. Virgini à Constantinopoli sacro, liceret sibi à carnibus pariter abstinere, quod illi propter teneram pueri ætatem minimè permittebant. Is itaq; cum parente ad Montem Virginis in festo Pentecostes ejusdem anni 1611. se contulerat; cumq; ipse, ac parens in eujusdam Monachi cellam, qui eos amice hospitabatur, recepti essent, ad incendii strepitum expergefacti surgunt è stratis, arreptaq; pater filii in hærentis manu, ut & ejus, & suæ consuleret vitæ, januam versus pergebat, quo plurima ad incendium evadendum multitudo confluerat: verum cum non longe abesset à janua repente confertissima turba supervenit, suoque impetu filium à patre distraxit sic, ut confluentium hominum undis penè obrutus puer, contenta voce patris auxilium nequicquam imploraret: cui Pater multitudinis etiam impetu abreptus in hæc verba respondit: *Christus Iesus te servet incolumem fili mi: ego enim nihil opis tibi afferre valeo.* Hic puer, cum se sentiret humana ope destructum, virginis singularis suæ patronæ auxilium invocavit; vovit si ab eo discrimine eliperetur singulis hebdomadis die Martis carniū abstinentiam. Interea jacebat penè sepultus, ac multitudine opprimente prostratus altero sub brachio, altero non impedito, cum ecce tibi mulier, in cujus faciem minimè se intendisse affirmavit (beatam tamen Virginem fuisse probavit eventus:) *Quid hic agis,* inquit, *puer surge inde?* at illum cum se surgere posse negaret, brachio mulier arrepto sustulit tantaque vi extraxit, ac divulsit è turba, ut calceos è pedibus extractos ibi relinquere coegerit, dolorem quoq; brachio vehementer compresso incussit. Inde sub fornem, tutissimum nempe locum momento traduxit incolumem, Albescente jam die incessus pater ad cadaverum

acervum se contulit, ut filium, quæ jam extinctum arbitrabatur, honestiore tumulo componeret, & cum propius accederet, filium exaudivit clamantē *Pater, Pater,* quem ut spirantem, atq; incolumem, nec opinato aspexit, flexis genibus terrâ sæpius exosculatus, Deo quas poterat gratias egit, quod extinctis, atq; attritis tot hominibus, inque robustioribus, tenerum filium à tanto periculo subduxerit: postmodum interroganti patri, quonam pacto calamitatem penè communem unus evaserit, puer rem omnem ordine narravit. Quæ in re mihi visus est Deus ad B. Matris intercessionem à tam communi clade utrumq; liberare voluisse; nam & parens spectatæ est probitatis, & filius pietati Virginis maximè addictus, cui parentes ob votum Deiparæ ab ipso in tali incendio nuncupatum coacti sunt abstinentiam à carnibus die Martis concedere; uterque verò Oratorium Deiparæ recens Puteolis erectum adire studet. Verum ad alios ab incendio servatos transeamus.

Bartholomæus ab Anastasio è Visitationis sodalitate in Collegio Neapol. Soc. Jesu, intercluso aditu ex istdem flammis incolumis evadere nequibat: cumq; multi magna sumi copia præfocati prope eum caderent; illius tamen animus certa quædam salutis spes erigebat. B. Virg. à Visitatione sui Oratorii patronam invocabat, interim contritionis actum juxta formulam, quam in suo Oratorio didicerat, elicere conabatur. At repente affuit illi quidam qui vestibus se ejus cœnobii monachum præferibat, & candelam manu gestans tandem per altos cadaverum acervos incolumem traduxit; nec immerito S. Gaius ejusdem cœnobii institutor, missus à Deipara, cui se commendarat, fuisse creditur, cum nusquam postea apparuerit, & ab eodem proprio fuerit nomine compellatus. Bartholomæum hunc pone sequebatur alius quidam metu totus pallidus, quem Bartholomæus ad fugam hortabatur, atque animabat: sed is aliquid jam itineris emensus casuine, an metu cum supra cadavera pedem defixisset, corruit, cumq; pedem ex acervo expedire minime posset, miserandum in modum periit: quo magis de amore beatissimæ Matris in alumnos suos constaret, è quibus unus erat Bartholomæus, qui evasit.

Franciscus quoque Anosa, ante 28. circiter annos in sodalium ejusdem Collegii Societ. Jesu

M m m z

Adolescens è Visitationis Deiparæ sodalitate eam invocans, mirifice è flammis eripitur.

Alii è Piscatorium sodalitate Jesu

*B. Virg. opus
ab incendio incolu-
mnes evasit.*

Jesu Neapolitana, quod Orationum majus vocant, astitit, nuper Nautarum, ac Piscatorum sodalitia in Neapol. Soc. nostrae probationis domo instituendo impense operam navarat; is una cuni familia ad Montem Virginis in festo Pentecostes pietatis causa de more accesserat: cum duobus liberis, & famulo in cujusdā monachi cella est exceptus; uxorem verò, filiosque quatuor in sacrario tanquam in portu collocat: at repente nocte intempesta crepantium flammarum vis oculos perstringit; eare commotus, ac metu propè amens orare Deum, ac Deiparam ne familiam suam ea calamitate obruat, arbitratur tamen illam adhuc in sacrario, in quo eam reliquerat persistere, sed jam inde decesserat in unum ex Palatii cubiculis: quare ipse cum duobus filiis, & famulo per posticum quoddam monasterii ad montem adrexit de reliqua familia sollicitus. Uxor verò cum quatuor natis dum huc, illucque discurrent, evadere cupientes, propter accensas trabes cadentes ab hospitio egredi non valentes ad cubiculum redeunt: verum casu mater cum duobus filiis natu misimis ab aliis distrahitur; serpens flamma pervaserat cubiculum, in quo duo filii natu majores erant, quid consilii caperent; secundus filius audax, sed necessarium aggreditur facinus; constituit agere se præcipitem è fenestra, sed reclamatione fratris; accedente tamen flamma deturbat se, fortè in subjectam tabernæ pergulam incidit incolumis; tum fratrem natu majorem hortatur, ut audeat: idque eadem ratione præceps desiluit. infelix mater in alio cubiculo muliebri metu percussa cunctatur; demum è fenestra agit se, atque desiluit; sed concusso aliquantulum corpore, surgit tamen incolumis: reliqui erant parvuli duo gemitu, fletuque miserandi, qui nequibant in fenestram insilire, matris irritam implorabant opem, jam à tergo urgente flamma, sanctissimæ Virginis beneficio factum est, ut monachus adesset, qui miseros puerulos è fenestra projecit inferius, itaque incolumes evadunt: tandem monachus ipse desiluit, & læso crure, vitæ consulit. Ex hoc porro Piscatorum, atque Nautarum, quod jam commemoravimus sodalitia plurimi numerantur, qui Montem Virginis adierant, nec ullus eorum in illud sodalitium ascriptus, est desideratus, quod B. Virgini erga alumnos suos peculiari favoritributum est.

Illud quoque sanctissimæ Matris beneficio factum esse reor, ut quidem Deiparæ studiosi,

devii aberrantes à calle ad Montem Virginis non ante pervenerint, quam flamma furere coeperit, sicque servati sunt.

66. Hactenus fuit, quod spectare videbatur ad conflagrationis historiam, & ad miraculorum, ac beneficiorum ex Deipara prodeuntium fulgura, quæ quidem non tantum fulgura fuerunt, sed & voces, ac tonitrua, quibus admoniti, exterriti; complures ad rectam vivendi normam suæ vitæ rationes, ut par est credere, direxerunt. Nunc si ad ingentem eorum multitudinem, qui in ejusmodi incendio extincti veluti tonitruu iectu conciderunt, animu advertamus, quamvis divina judicium, semper illa quidem iusta, interdum tamen occulta non sint indaganda curiosius, non de fure tamen qui crederent ad scelerum ultionem eam vastitate à divina providentia illata. Enim verò immoderata fuit nonnullorum, qui ad eam solemnitatem de more confluerant, libertas, atque licentia: & ut omittam caseum, lunicas, sarcinonia, ac reliquos ejusmodi cibos veteri consuetudine, & loci Religione vitiosos, illuc illatos, & comefos; omnia profanis cantilenis, rusticanae musices instrumentis, ac prope ebriorum vocibus perstrepebant: tantum non intra templum ipsum choreas agebant, ea ipsissima nocte per summam sacri loci irreverentiam cantionibus, atque instrumentis pulsandis intra templum operam aliquandiu dederant: eodem quoque accurrant aliquot meretrices, ac pellices, quarum nonnullas, qui cum iis impudice vivebant, non ad religionem, ac pietatem; verum non secus ac si ad quandam animi relaxationem eundem esset, secum adduxerant.

Illud quoque foedissimum, quod in quadam ejus incendii relatione typis excusa proditum est, viros aliquot ementito habitu, quæ admodum ex nudatis cadaveribus cognitum est muliebri veste; contra nonnullas virilem habitum induisse, quod ad flagitium aliquod libenter perpetrandum factum esse existimatur. Neque verò eos ab ejusmodi indignis, ac profanis actionibus deterrebat loci religio: non Deiparæ cui templum erat dicatum, puritas, ac majestas: non Spiritus universæ sanctitatis auctoris, omneque flagitium averfantis sacra solemnitas, verum nihil ista facientes bibebant, quæ admodum dicitur Job 15. quasi aqua iniquis ac, & veluti per jocum tremendæ Dei majestatem, ac bonitatem peccatis irritare non verebatur. ideo, ut est in Pl. 77. Ignis accessus est in eos, & ira Dei ascendit super illos.

Deipara indignatio contra scelerata in Monte Virgine per imbricium signatur.

Sapi
Ecl
Gen
19.
Ad

Ex
rum
fort
via
prob
Bun

lee
Eu
S I
pos
tri
bio
ris
jue
in
est
tue
Ep
Ba
Ex
dop

illos. Quod si terrestrium animantium carnes quæque ex iis ortum ducunt, ova, cascum, quibus alibi vesci licet, eò inferre nefas erat: quanto magis, quæ carnis impudicitias redolent, vel etiam sapiunt; quæque nusquam fieri sine piaculo, nusquam admitti sine scelere possunt, ab sanctissimo Deiparæ templo procul arcenda, atque amovenda fuerant? Quare ob ejusmodi fordes, ac flagitia, quid aliud quam tonitrua, & fulmina ad perditissimos homines percellendos ex hoc puritatis, ac sanctimoniaræ throno intenta expectari, ac timeri poterant.

Sapient. 11.
Eccle. 1.
Gen. 8. 2.
19.
Añ 2.

Hæc quidem, vel similia superioribus annis non absque ejus loci irreverentia fortasse perpetrata sunt scelera, in quibus sanè plebendis, cum propter poenitentiam aliquamdiu dissimulasset Altissimus, qui Eccl. 5. dicitur *pariens redditor*: hoc tamen anno idem Altissimus, qui concupiscentiæ flammam aliquando aquarum diluvio, aliquando ignis, & sulphuris pluvia est ultus, hac die Pentecostes, qua olim ignis vibrante lumine effulsit in Discipulos; dispari tamen igne vindictam de profanis fumere voluit, tarditatemque supplicii gravitate compenfavit.

67. Neque verò hinc inferas, qui in eo incendio perierunt, eos omnes ejusmodi fuisse sceleribus inquinatos: complures enim ex iis, utpote ad Virginis Deiparæ templum pietatis, ac studii causa profectos, probatæ vitæ, ac spectatæ virtutis extitisse credendum est. verù ex impiorum hominum consortio, ac contubernio externas poenas sæpè etiam in bonos redundare experientia compertum est, propterea enim S. Joan. Apostol. teste Irenæo ex Polycarpi Relatione lib. 3. contra hæreses, cap. 3. apud Eusebium lib. 3. c. 22. cum ad selavandum ingrederetur in balneum, ac certior factus esset intus esse Cerinthum, actutum ex eo loco resiliit, & ad Comites suos conversus: *Fugiamus*, inquit, *ex templo, ne balneum, in quo Cerinthus veritatis hostem moratur subitò concidens nos opprimat.* hoc ipsum Epiphanius, hæres. 30. refert à S. Joanne in balneo dictum de Ebione hæretico, ut propterea Baron. tom. 1. Annalium ad annum Domini 74. existimet utrumque hæreticum facillè in balneis à S. Joanne repertum. Celebre etiam est illud S. Ambrosii ex Baronio in ejusdem vita, quæ in operibus Ambrosii habetur. Is cum ex itinere

Irenæus
Eusebius.
S. Joan. A-
post. Cerin-
thi, ac E-
bionis hæ-
resici con-
junctudinè
in balneis
est averfa-
tus.
Epiphanius.
Baronius.
Excidiū-
domus, cu-

divertisset ad hospitem, qui insolentius sese offerens omnia sua læta, faustaque semper fuisse, vitamque se omnem mæroris, ac doloris experrem semper traduxisse dicitaret; divino quodam numine percitus sentit, mox fore, ut hospes cum suis omnibus periturus esset. jubet igitur omnes quàm primum egredi, egressi cum non longè abessent, subito terræ hiatus domus illa, & qui domi degebant absorpti sunt omnes. Hinc Eccles. 8. monemur à malorum consuetudine abstinere his verbis: *Cum audace ne eas in via, ne forte gravet mala sua in te; ipse enim secundum voluntatem suam vadit, & simul cum stultitia illius pereas.* Sanè Josaphat Rex Juda quanquam rectum coram Domino fecisse scribitur, cum impio tamen Achab in bellum profectus 3. Regum 22. parum abfuit, quin occideretur; eaque de causa ab Hanani Propheta redarguitur illis verbis *tu, qui oderunt Dominum, amicitia jungeris? & idcirco quidem iram Domini mereraris, sed bona opera inverta sunt in te.* & 2. Paralipom. 20. ad eundem Josaphat cum naves una cum Ochozia impiissimo parasset, quæ irent in Tharsis, & contritiæ essent, prophetavit Eliezer, dicens: *Quia habuisti fœdus cum Ochozia, percussit Dominus opera tua.* Sanctus verò Augustinus lib. 1. de Civit. cap. 9. fusè illud argumentum tractans, cur interdum boni aliqua poena cum malis afficiantur: *Flagellantur*, inquit, *simul cum malis boni, non quia simul agant malam vitam, sed quia simul amant temporalem vitam non quidem æqualiter.* sic ille, quod ne Ethnicos quidem latuit, quorum unus subinanium Deorum fabulis, propterea idem cum scelesto rectum, idemque navigium cavendum esse sic cecinit:

*Vitabo, qui Cereris sacrum
Vulgarit arcana, sub isidem
Sis trabibus fragilemque mecum.
Solvat faselum, sæpè Diespiter
Neglectus incesto addidit integrum.
Raro antecedentem scelestum
Deseruit pede poena claudo.*

68. Neque verò in tam miserabili clade, & conflagratione, quam scribimus defuere prodigia, quibus admoniti facile intelligeremus eam fuisse in scelerum ultionem, Deo annuente immixtam, quæ ex narratione hujus incendii Italico idioma edita, & typis excusa, huc ferè ad verbum latinè reddita inserimus.

*ius habi-
tiores ob-
secundan-
te fortuna
semper vi-
xerant à
S. Ambro-
sio prævi-
detur.*

*Josaphat
Rex Juda
pro consu-
tudine clu
Achab im-
pio repre-
hensus.
3. Reg. 22.
Cur boni
cum malis
puniuntur.
Exempla
Josaphat.
2. Para. 10*

*Horat. lib.
3. carm.
ode 2.*

*Ignitum
in caelo pro-
digium su-
pra tem-
plum ap-
paret.*

Sunt enim qui affirmant supra B. Virgini-
nis aedem quarta ferme hora noctis à quibus-
dam piis viris visum esse in aere fulgorem
Stellæ, aut Cometæ non absimilem, ad hospiti-
um domicilium inde delapsum; nonnulli il-
lud trabem ignitam fuisse autumant, alii alia
dicunt, è quibus unam incendii originem
fuisse volunt.

*E sacelli B.
Virg. lampade
de prodigi-
osum ful-
gor eadem
nocte pro-
greditur.*

Eremita quidam ex pagis Neapolitanis, vit
sanè fide dignus sub insaufte noctis initium
vidisse se professus est exeuntem è lampade,
quæ antè Virginem ardet, mirificè coruscantem
fulgorem, qui carbonum maximè candentium
imaginem referret, quo fiebat, ut Virgini-
nis Sacellum, multo, quàm antè lucidius vide-
retur, cùs novitatis commonefactis ali-
quot Monasterii Patribus exanimatus, atque
exterritus prodit è Sacello seseque inde recep-
it ad fundendas Deo preces, reliquamque no-
ctem alicubi tuto traducendam.

*Futurum
incendium
divino as-
suetu à
quodam
prædijum.*

Quidam ex Monte forte (id est oppidum
prope Avellinum) cùm quinque ante incendi-
um horis cælesti aliquo afflatus lumine ve-
teretur ejusmodi calamitatem ad aliquos è suis
se dixisse affirmabat: *Abeat hic mecum quis cum-
que vult, auguror enim fore, ut hac nocte brevi
intervallo magna quædam sit oritura calamitas,
quæ nullo avertis remedio poterit, hæc tænenus ex il-
la narratione.*

*Deipara i-
mago Sa-
lerni pri-
die ante
incendium
sudorem
emitit.*

69. Inter hujus tamen cladis prodigia vi-
detur in primis memorabile, quod evenit Sa-
lerni, quæ est Urbs Neapolitani Regni præ-
clarissima, corpore S. Matthæi Apostoli insigni-
tis, & à Monte Virginis viginti circiter pas-
suum millibus distat, eo in loco qui vulgo di-
citur *il Seg gicello*, eodem nostræ salutis anno
1611. die II. Maii, pridie nimirum festi Penteco-
stes; etenim illic Deiparæ filium gestantis
Imago quædam depicta in pariete cuiusdam
domunculæ, in qua retia, aliæque ejusmodi
nautica instrumenta repom consueverant ho-
ra ante Solis occasum una, prodigiosè cepit
sudorem emittere aqueo liquori persimilem
guttula etiam rubra veluti sanguinei coloris
ex ejus fronte defluxit, quod eadem hora à vi-
ris circiter quatuor observatum est. Nocte ve-
rò proximè sequenti prædicta apud Montem
Virginis accidit conflagratio. Die autem se-
quenti cum rumor tota Urbe in caluisset ejus-
modi Imaginem exudare, ingentes ad eam
facti sunt hominum concursus, admirari om-
nes; ejusmodi parò sudore ab Imagine edito,

ea quæ proximè subsecuta est hominum ex-
tinctio, cladesque præsignificari visa est, per-
inde quasi tam multorum hominum impen-
dentem interitum miserata Deipara precibus
apud filium pro eorum incolumitate enixè
fundendis laboraverit quodammodo, atque
exudaverit; & nisi filius maternarum precum
intercessione aliquantulum placatus de justa
ira remisisset, multo sanè major fuerit futura
calamitas. Circa domunculam verò illam, in
qua Deiparæ imago depicta sudorem miserat,
nobile Templum complurium illic pietatis
ergo confluentium elemolynis illic exadi-
ficare cœptum est, hoc disticho ad Imaginem
adjecto, quo breviter ea, quæ dixi, indicantur.

*Virginis cum Mons multorum cade flagra-
vit,*

Sudorem hac visa est mittere sanguinè.

Simile exemplum de Deiparæ Imagine apud
Cæsarium lib. 7. miracul. cap. 2. legimus, & de
precibus ab eadem in publicis calamitatibus
suis, aliqua ex Prato spiritali cap. 50. & ex
aliis supra cap. 16. attulimus.

At ne cuiquam daretur ansa suspicandi ejus-
modi sudorem, vel cæi, vel naturaliter, vel
alia de causa evenisse; ex illo primum cœpita
Deiparæ Imago miraculis tota vicinia illu-
strari, ut omnes intelligerent sudorem illum
admirabilem, divinarumque rerum esse præ-
nuncium.

Etenim clericus quidam, qui brachium fini-
strum, unà cum manu, desperata jam à Medi-
cis sanitate, supra biennium inatuerat; cum ad
eam Deiparæ Imaginem eodem Pentecostes
die confugisset, præmissa oratione, ac manū
Sacerdote sudore, qui ex Imagine prodibat
perlita, brachium unà cum manu movere cœ-
pit.

Alter effluxione oculorum adeo gravi men-
ses circiter quatuor laboraverat, ut post ali-
quot tandem medicamenta quoties oculos
aperiebat nubeculæ cuiusdam objectu, quæ ex
effluxione illa fiebat videre nulla ratione pote-
rat. Is cùm ad Imaginem Deiparæ eodem die
cum aliis accurreret, inter eundem visum pri-
mò recuperare sensim cœpit: mox ubi perve-
nit tantum oculorum acie valuit, ut Deiparæ
Litaniis perlegerit: oratione etiam facta, su-
dore illo oculos per sacerdotem inunxit; do-
mum rediit: ex eo tempore sublato dolore,
videndi facultatem planè recepit.

Puella

Puella dolore capitis laborans per eandem Deiparæ imaginem sanatur.

Puella quædam novem annos nata, viri cuiusdam primarii neptis, cum gravi capitis dolore, ac febris aliquantulum periculosa teneretur, tactu coronæ, quæ huic Deiparæ imagini admota prius fuerat, omnino convaluit. Atque hæc Deiparæ beneficia Archiepiscop. Curia Salernitana, re omni diligenter cognita, & examinata miraculosa censuit, quemadmodum ex processu in eadem Curia super ea re confecto cognoscere unicuique licet.

Templa Dei magna cum veneratione adoranda.

70. Hæc habui, quæ de Montis Virginis conflagratione à nobis investigata, diligenter, & ab iis, qui spectatores fuerunt, accepta fideliter narrarem: uberius verò omnia persecuti sumus, ut qui ad purissimæ, ac sanctissimæ Virginis Tempia, ac solemnitates accedunt, facti alieno malo cautiore, omnes obscenitatis sordes, oculos impudicos, & quicquid profanum, & domo Dei indignum sapit caveant, ne quando Dominus in furore suo arguat eos, & in ira sua corripiat eos. Illud verò cum regio Propheta identidem Deo dicant: *Conspice timore tuo carnes meas à iudicio enim iusti sumi.*

Psal. 6.

Psal. 118.

Cum enim Tempia, ac sacræ solemnitates idcirco sunt institutæ, ut conditori Deo cultum exhibeamus, scelerumque nostrorum veniam ab eodem pro viribus impetremus: quo-

nam supplicii genere digni iudicandi sint, qui iis ipsis ad scelera faciendâ, atque ad Deum sibi irritandum abutuntur? quare respiciant aliquando, ac sedulo apud se repitent illud Apostoli 1. Corint. 3. *Si quis Templum Dei violaverit, disperdet illum Deus.* & illud Sophon. 1. *Visiabo super omnem, qui arroganter ingreditur super limen in die illa, qui complent domum Domini Dei sui iniquitate, & dolo.*

Pompejus ille Magnus, qui tot de hostibus victorias reportavit, qui de tribus terrarum partibus triumphos retulit, cui nunquam defuit in pugnando felicitas, quia Jerosolymitanum Domini templum (ut verbis utar Augustini libro 18. de Civit. cap. 45.) *Reseravit non devotione supplicii, sed iure victoriæ, & ad Sancta sanctorum, quo non nisi summum Sacerdotem licebat intrare, non ut venerator, sed ut profanator accessit; sensit aliquando fortunæ catastrophem, & miserè in Pharsalica pugna prostratus à Cæsare, à Ptolomæo Ægypti Rege interfici iussus est. Quocirca id quod Sapiens Eccles. 4. monet, sedulo attendamus.*

Ptolomæo Ægypti.

Custodi pedem tuum, ingrediens domum Dei, & appropinqua, ut audias.

